

RACHID EL-DAIF

THUẬN dịch

Cho
XEM ĐUI NÀO,

Leila

TIỂU THUYẾT

NHA XUẤT BẢN TRẺ

CHO XEM ĐÙI NÀO, LEILA

Tác giả: El-Daif, Rachid

Người dịch: THUẬN

Nhà xuất bản Trẻ - 2016

---

ebook©vctvegroup

06-05-2019

LỜI NÓI ĐẦU

Lần đầu tiên tôi gặp Rachid El-Daif là vào một ngày mùa thu cách đây gần hai năm. Tháp Eiffel mờ sau mưa bụi. Chúng tôi ăn trưa trong một quán nhỏ ven sông Seine cùng một người bạn chung. Lần đầu tiên được làm quen một tác giả Liban, tôi vô cùng háo hức, như thể đã đợi cuộc gặp gỡ này từ lâu lắm rồi. Văn chương Hồi giáo với tôi cho tới khi ấy là một vũ trụ hoàn toàn xa lạ, có cảm giác không thể không lạc lối nếu thiếu người bản xứ dẫn đường. Ấy vậy mà, cho tới giữa bữa ăn, cả văn chương lẫn Hồi giáo đều không phải là chủ đề được đẩy về phía trước như tôi tưởng. Tôi đã thử đề cập. Tôi gợi đến Kamel Daoud, người vừa nhận giải Goncourt cho tiểu thuyết thuyết đầu tay cách đó vài ngày. Tôi bàn về chuyện vượt biển của di dân Syria đang rất thời sự. Nhưng người đàn ông vóc dáng thanh mảnh dù đã bước sang tuổi thất thập ngời trước mặt tôi tỏ ra chỉ quan tâm tới món cá thồn bơn không hiểu hấp hay nướng mà người ta vừa mang ra cho ông. Lọc xương cá một cách tài tình bằng dao và đĩa, ông bảo cuối bữa sẽ xin bồi bàn cách nấu để dạy lại bà bếp của ông ở Beyrouth. Chà, nhà văn thời nay mà có người phục vụ cơm nước! Tôi liền nói với ông rằng tất cả các tác giả Việt Nam mà tôi quen hay không quen đều là những tay bếp cừ khôi, còn các tác giả Pháp đương đại thì hầu như đã trở thành những kẻ tiêu thụ đồ hộp kỹ lục, một bên để đưa ẩm thực Việt ra thế giới, một bên để rút ẩm thực Pháp khỏi văn chương. Rachid nghe xong thì phá lên cười, một nụ cười phóng khoáng kèm tia nhìn láu lỉnh và cũng thật bình thản mà sau này tôi nhận ra là rất đặc trưng của ông. Cuối cùng, chính con cá thồn bơn đã cho tôi cái cớ để mở đầu câu chuyện có tính riêng tư hơn. Rachid El-Daif sinh năm 1945 ở Zgharta, một vùng núi cao của Liban, trong một gia đình đông

con và bình dân, mẹ ông một thời gian dài thậm chí còn mù chữ. “Tôi luôn chọn những cách biểu đạt giản dị nhất có thể, cô đoán tại sao không?” Rachid hỏi, rồi trong khi tôi còn lúng túng chưa tìm được cách trả lời thì ông nheo mắt tinh nghịch: “Cho tới khi qua đời, mẹ tôi đã đọc hết những gì tôi viết trước đó.” Tôi im lặng, nhớ ra rằng mẹ của chính tôi, một kỹ sư nông lâm, không bao giờ vượt qua nổi chục trang đầu bất cứ cuốn tiểu thuyết nào của tôi nhưng luôn có chiều hướng khuyên tôi nên viết như những tác giả mà tôi cũng không bao giờ vượt qua nổi chục trang đầu. Vâng, lúc ấy tôi im lặng không đáp lại lời Rachid, nhưng vài ngày sau, khi bắt tay vào dịch Cho xem đồi nào, Leila!, tôi mới choáng váng nhớ lại câu nói kia của ông. Thật khó lòng tưởng tượng mẹ ông, một phụ nữ Hồi giáo lớn tuổi, vừa thoát nạn mù chữ, lại có thể bỏ chiếc mạng truyền thống sang một bên mà đọc những trang viết tràn đầy tự do như thế, cho dù tính hài hước đã được tác giả găm gài rất nhiều để người đọc thường xuyên được phá lên cười thay vì nhú mày, nhăn trán. Cặp nhân vật chính – hai người đàn ông – được gắn kết với nhau bằng mối quan hệ gia đình mật thiết, nhưng lại bị chia rẽ nặng nề bởi những quan niệm đối lập về tình dục, trách nhiệm và... nàng Leila. Ông bố, sau cái chết của vợ, khao khát làm lại cuộc đời bằng cách cưới một phụ nữ khác, không cần đẹp, không cần trẻ, không cần cả nhu mì, nhưng nhất thiết phải bảo đảm cho chồng một cuộc sống tình dục bền vững, và để đổi lại, ông sẵn sàng chiều lòng người vợ tương lai, thậm chí đồng ý có con ở tuổi lục tuần. Ngược lại, cậu con trai, một thanh niên thành công và quyến rũ, thừa sức có một cuộc sống tình dục bền vững, nhưng chỉ chọn lên giường với các phụ nữ xinh đẹp, và nhất quyết không đánh đổi vui thú bằng bất cứ cái gì, không nhận trách nhiệm trước bất kỳ ai, mỗi quan tâm lớn nhất là xe hơi và đô-la. Nàng Leila dạn dày mà ngây thơ, bình dân nhưng ưa hàng hiệu, sẽ chen chân như thế nào vào những mâu thuẫn vốn đã chồng chất giữa hai người đàn ông – một già và một trẻ, một rộng lượng và một ích kỷ, một ham sống và một hủy diệt? Có phải cũ bao giờ cũng đồng nghĩa với xấu xa, còn mới với tốt đẹp?

Bằng văn phong tao nhã, hiện đại và phóng khoáng, Rachid El-Daif đã mở một cánh cửa vào xã hội Liban vốn được coi là Âu hóa bậc nhất trong thế giới Hồi giáo nhưng vẫn mang trên mình những vết thương chiến tranh và giới hạn tín ngưỡng. Tuy thế, qua sự nghiệp gồm ba tập thơ và hàng chục tiểu thuyết, tôi tin rằng đóng góp lớn nhất của ông không nằm ở chỗ ông dám tấn công những thói giả dối, những xung đột về giới, những bất bình đẳng giữa các tầng lớp xã hội, mà là ở chỗ ông dám tấn công lối dùng ngôn ngữ văn chương phức tạp, bóng bẩy và hùng biện, bằng cách tối giản các hình thức biểu đạt, ngôn từ, cấu trúc, ngữ pháp, hình ảnh... Và ông đã làm với tài năng, kiến thức, trong đó có những hiểu biết sâu sắc đến từ Pháp văn hiện đại được ông coi như ngôn ngữ thứ hai, nhưng trên hết là với niềm say mê mà ông nợ ở thi ca, thể loại ông đã buộc phải khước từ để nộp mình trọn vẹn cho tiểu thuyết. Với tất cả những nỗ lực ấy, Rachid El-Daif xứng đáng được đứng vào danh sách những cây bút hàng đầu của nền văn chương Ả-rập.

1

TỈNH DẬY, tôi thấy một chân bị bó bột và treo lên.

Khi tôi muốn cử động chân kia, nó đã nghe lời và chuyển động đúng hướng mà tôi muốn.

Hai bàn tay cũng vậy. Chúng tự do, và không hề hấn gì.

Tôi lấy lại tinh thần, kiểm tra cơ thể từ trên xuống dưới: có vẻ như tất cả đều ổn.

Nhưng chẳng có ai ở bên cạnh. Tôi thấy điều này thật kỳ lạ, dù rằng tôi sống một mình.

Đồng hồ báo thức báo 9 giờ sáng. Bên ngoài ngày đã bắt đầu.

Tôi không gặp khó khăn gì khi rút cái chân đang bị treo, rời khỏi giường và bước đi. Không nghi ngờ gì nữa, tôi đang ở nhà!

Tôi rời căn hộ của mình, với sự giúp đỡ của một cái gậy đặt cạnh giường. Tôi không tự hỏi xem ai là người đã để nó ở đấy. Tôi đi tìm chiếc xe ở chỗ tôi đã đỗ gần nhà, nhưng chẳng tìm thấy. Một lần nữa tôi trách mình đã không chịu thuê bãi đỗ cạnh nhà. Dù có mất năm mươi đôla một tháng nhưng ít ra cũng có một chỗ cố định. Chứ không sáng nào tôi cũng nát óc nhớ xem tối hôm trước đã đỗ xe ở đâu: khi thì ở đây, khi thì ở kia, tôi phải lượn cả nghìn vòng mới tìm được một chỗ, mà lại còn xa nữa. Ở Liban, từ mấy năm nay, xe hơi nhiều kinh hoàng! Lần này nhất định tôi ghi khắc trong đầu rằng cần phải có một chỗ trong bãi đỗ ngay cả khi khả năng có hạn. Phức tạp hóa vấn đề làm gì: có xe thì phải có chỗ để xe trong bãi! Nếu không thì chả nên có! Mà hình như ở Nhật người ta không có quyền mua xe nếu không chứng minh được rằng đã có chỗ để xe...

Chính khi tôi muốn gọi điện cầu cứu một cậu bạn đến giúp thì tôi nhớ ra rằng điện thoại di động không mang theo người. Tôi đã quên ở nhà. Thế nên tôi đi đến cửa hiệu bên dưới kia, nơi mà mỗi khi tôi định đỗ xe trước cửa, lão chủ luôn yêu cầu tôi đi tìm chỗ khác để khách hàng của lão còn có chỗ dừng xe. (Một lần tôi đã cho lão ta xem quyết định của tòa thị chính nghiêm cấm các cửa hiệu ở Beyrouth chiếm đường công cộng để làm giới làm bẽ với bất kỳ lý do gì. Lão ấy đã trả lời tôi rằng ông thị trưởng có buôn bán đâu mà biết! Và ngày hôm sau, cả bốn bánh xe của tôi bị xịt...)

“Bác có nhìn thấy xe của tôi đâu không?” Tôi hỏi lão chủ cửa hiệu.

“Không, tôi chả nhìn thấy từ hồi nó bị xịt bánh!”

Lão ta trả lời, giọng không mấy dễ chịu khiến tôi bối rối.

Đi thêm vài bước, tôi phát hiện ra một cột điện bị đổ nghiêng một nửa.

Tôi quan sát và hiểu là nó hẳn đã bị một chiếc xe đâm vào, thì một người hàng xóm tiến lại. Tôi hỏi anh ta chuyện gì đã xảy ra và anh ta ngó tôi chăm chăm một lúc, vẻ ngạc nhiên. Tôi đáp lại anh ta bằng một ánh mắt còn ngạc nhiên hơn nữa, nên anh ta hỏi tôi là có phải tôi bị mất trí nhớ. Chính lúc ấy thì tôi hiểu ra là đúng vậy, tôi đã bị mất trí nhớ.

Nếu không, tại sao tôi lại đang chống gậy bước đi với một cái chân bị bó bột?

Người ta phải có lý do nào đó thì mới để lại chiếc gậy này cạnh giường tôi.

Trời ơi, điều gì đã xảy ra với tôi vậy?

Tôi cố tìm cách nhớ lại mọi thứ. Nhưng tôi lại chỉ nhớ được rằng tôi đã thức dậy một mình trên giường, trong căn hộ của tôi, một chân bị bó bột treo lên cao. Bây giờ thì tôi hiểu điều ấy có nghĩa là gì rồi! Tôi chẳng có ai bên cạnh, nhưng tôi không sợ. Tôi không sợ phải ở một mình, bị bỏ quên, mặc dù tôi đang rất cần được người khác đến giúp để không bị chết khốn khổ như một con chó trong đơn độc. Tôi không

tự hỏi với một cái chân bị bó bột và treo lên, tôi sẽ làm thế nào để ăn, uống và đáp ứng các nhu cầu thiết yếu khác. Căn hộ còn giữ dấu vết của một ai đó. Tất cả đều được xếp sắp gọn gàng đâu vào đấy, như thể bà chủ nhà vừa mới có mặt ở đây. Mình may thật, tôi vừa nghĩ vừa ngạc nhiên vì đã cảm thấy như vậy.

Lạy đấng tiên tri! Tôi lại kêu lên và nhớ tới cha tôi, người thường xuyên trách tôi chỉ khi gặp khó khăn mới nghĩ đến thánh thần. Cha tôi, con người trụy lạc, kẻ vô thần chẳng bao giờ có nổi một đức tin chân thành! Không nghi ngờ gì nữa, tôi hỏng ngay từ đầu rồi, ngay từ lúc sinh ra!

Tôi không còn nhớ gì nữa nhưng dù sao tôi cũng cảm thấy rất yên lòng khi nhận thấy rằng nơi mà tôi sống vẫn còn ghi khắc trong đầu tôi. Đó là khu nhà của tôi, một trăm phần trăm, và tôi nhận ra nó trong từng chi tiết nhỏ. Còn người mà tôi đang nói chuyện đây, tôi cũng không thấy lạ lắm. Tôi đang ở trên mảnh đất quen thuộc.

“Hẳn là anh bị mất một phần trí nhớ,” người hàng xóm bình luận, “điều ấy thường xảy ra với kiểu tai nạn như thế này, khi người ta bị một cú quá mạnh.

Nhưng đừng lo: bệnh viện đã khám nghiệm mọi thứ cần thiết, họ cũng chụp sọ cho anh, tất cả đều ổn. Anh sẽ nhanh chóng tìm lại toàn bộ trí nhớ.

Nếu anh cần gì, cứ bảo tôi nhé, đừng ngại, hãy coi tôi như một người anh, một người bạn, một người láng giềng... Tôi sẵn sàng phục vụ anh, anh chỉ cần ra lệnh, ông hoàng của tôi ạ...”

(Ông hoàng của tôi?...)

“Hôm qua, đang đêm,” người hàng xóm nói tiếp, “anh về nhà trong chiếc xe Subaru Impreza màu xanh lá cây đậm của anh, chiếc xe Rafic đã bán cho anh mà bây giờ anh đang cố bán lại ấy, anh đã lái nó đâm phải cái cột này. Khi nghe thấy tiếng ồn ào, chúng tôi đã chạy vội đến cứu anh, chúng tôi đã lôi anh ra khỏi xe và đưa vào bệnh viện bằng tắcxi. May là anh đã không lái nhanh quá. Ở bệnh viện, người ta đã

khám đâu vào đấy, sau đó chúng tôi mang anh về nhà. Ông bác sĩ tỏ ra không lo lắng gì cả và nghĩ rằng không nên bắt anh phải trả các mục viện phí vô ích. Ông ta đã tạo điều kiện cho chúng tôi làm thủ tục để anh xuất viện mà không phải giấy tờ lằng nhằng, và chính tôi là người đã giúp ông ta chút đỉnh...”

“Giúp chút đỉnh?”

“Đương nhiên! Sao lại không trả ơn ông ta vì tất cả những cái mà ông ta đã làm cho anh? Anh có hình dung nổi lẽ ra anh phải trả bao nhiêu viện phí không? Thôi chả cần nghĩ đến bây giờ, sau này mình sẽ tính toán với nhau.”

“Thế còn chiếc xe?”

“Chiếc xe ấy à? Cảnh sát đã đến làm biên bản và chở đi rồi. Họ để nó ở quảng trường gần đồn cảnh sát trong khu UNESCO. Giá mà anh bán nó trước đó! Rất có thể nó là nguyên nhân của tất cả những chuyện này! Phanh, không đùa được. Cũng như lốp. Nhưng mà mấy thứ đó ở xe anh vẫn còn tốt, tôi đã xem xét kỹ càng.”

Tôi đã xem kỹ càng...

“Hoặc là do điện thoại. Anh đang gọi điện thì đâm phải cái cột. Lúc lôi anh ra, chúng tôi nghe thấy một giọng phụ nữ liên tục nói a lô... Chính tôi đã cầm máy trả lời cô ấy.”

“Nếu anh đồng ý, tôi sẽ mua chiếc xe trong tình trạng bây giờ, và tôi sẽ xoay xở để lôi nó ra khỏi chỗ cảnh sát đang giữ. Tôi trả anh năm trăm đô, giờ thì nó chẳng có giá hơn thế đâu, anh thấy thế nào? Ấy là còn chưa kể đến phí giữ xe.”

Lời đề nghị khá hấp dẫn, nhưng bỗng nhiên tôi nhớ lại rằng Leila cũng rất muốn mua chiếc xe này, dù rằng nàng dường như không còn nài nỉ nhiều nữa.

Tôi nhớ lại, tôi nhớ lại, tôi nhớ...

Tôi nhớ lại rằng kể từ khi tôi mua nó, chiếc xe này đã không ngừng gây cho tôi biết bao phiền nhiễu.

Một thương hiệu xe mà trước đó tôi hầu như chưa nghe thấy bao giờ, Subaru... Thực ra, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy chính là lúc Rafic mua một chiếc mang thương hiệu này. Và nó đã đập ngay vào mắt tôi.

Tôi nhớ lại rằng hồi ấy, cậu ta đã liên lạc qua Internet với anh ruột của mình ở Boston đang làm nghề bán xe hơi cũ. Rafic nhờ ông anh sẵn hộ vì cậu ta muốn một chiếc “tuy cũ nhưng oách”. Khi ông anh chỉ cho chiếc Subaru này, cuộc nói chuyện qua Internet đã có những giới hạn vì ngoại ngữ duy nhất mà Rafic thực sự nắm vững là tiếng Pháp học ở trường, trong khi đó ông anh sống ở Mỹ từ lâu nên nói tiếng Anh lưu loát và hầu như đã quên những từ ngữ Pháp văn sơ đẳng từng được học lúc còn ở Liban. Do đó, Rafic cầm điện thoại lên gọi cho ông anh để tránh những câu khó hiểu mà họ trao đổi qua Internet, những câu bằng tiếng Ả Rập được viết qua bàn phím hệ Latinh rồi được chêm vào, khi cần thiết, những từ hay những thành ngữ bằng tiếng Anh và tiếng Pháp. Các cuộc trao đổi của họ, mà tôi thường xuyên được chứng kiến, xoay quanh chuyện về chiếc xe Subaru sản xuất năm 1993, đã chạy hai mươi nghìn cây số, màu xanh lá cây đậm rất đẹp, được trang bị đầy đủ: số tự động, cửa kính tự động, ghế bọc da, bánh có khung bằng thép crom, v.v. Tôi nhớ lại là đã ngạc nhiên hỏi Rafic xem có xe hiệu Subaru ở Liban không. “Ờ cũng có vài chiếc,” cậu ta trả lời, “nhưng chiếc này thì không giống ai, đúng là một chiếc tuy cũ nhưng oách...”

Không giống ai...

Tôi đã mua lại chiếc xe từ Rafic mà không tin vào điều ấy lắm. Nhưng cậu ta đã để cho tôi giá rẻ và tôi bị cuốn hút, tuy có phần lo ngại. Khoảng một năm sau, tôi ngày càng lo hơn bởi theo thời gian và hoàn cảnh tôi đã phát hiện ra những tính chất chưa biết trước đây của chiếc xe... Trước hết, nó có một động cơ dung tích 1,8 lít, chứ không phải 1,6 lít như phần lớn những chiếc Subaru Impreza có thể tìm thấy ở Liban. Tôi hơi chán khi phát hiện ra điều này, dù tự nhủ rằng xe mà có động cơ mạnh hơn thì lái cũng dễ hơn, và như thế đặc biệt có lợi

cho bộ phận điều hòa không khí (rất đáng được coi trọng khi ở trong một thành phố ngày nào cũng nóng như lò nướng bánh và tạo cảm giác là đang sống bên dưới luồng khí rừng rục thoát ra từ các động cơ phản lực đang lướt trên đường bay). Xe hơi gắn máy lạnh rất cần thiết vì khi đóng cửa kính lại, ta có thể tránh được tiếng ồn và ô nhiễm (có ba trăm nghìn chiếc xe chạy bằng diesel ở Beyrouth, và mỗi chiếc gây ô nhiễm gấp tám trăm lần một chiếc tương tự ở châu Âu do chất lượng xăng dầu đang được sử dụng ở đây và bởi cả sự hao mòn cũ kỹ của các động cơ...).

Ngoài ra, câu chuyện động cơ này còn làm phiền tôi ở mức cực điểm, vì xe tôi chẳng giống các xe khác, và do oách hơn nên cũng có cái giá của nó!...

Tôi thường thích một chiếc xe hợp với những thứ đang được bán ngoài thị trường, tính đi tính lại sẽ lợi hơn, vì chỉ cần xe hơi khác kiểu một chút là phải trả cao hơn nhiều. Ví dụ tôi thích xe Mercedes, đơn giản là bởi đó là loại xe dân Liban thích vì nó rất bền, bởi chẳng khó khăn gì khi tìm phụ tùng thay thế, bởi nó không bị xuống giá nhanh, bởi ở đây có câu cửa miệng “một con Mọc, đó là vàng”...

Chưa kể, tôi ủng hộ cho đội bóng của Đức cũng là do những chiếc Mercedes: khi người ta sản xuất ra những chiếc xe như thế thì người ta không thể nào đá thua, nếu không thì nhục chết đi được!

Điều thứ hai mà tôi phát hiện ra đã không chỉ khiến tôi buồn phiền mà còn làm hỏng đời tôi, đó là những chiếc đĩa phanh (hay những “chiếc gương” như phần lớn các thợ máy ở đây vẫn gọi). Một hôm, đĩa phanh bị nóng rục vì bị sử dụng tối đa và tỏa ra một chút khói cùng một mùi khó chịu, tôi đã mang xe đến chỗ sửa. Ông thợ máy giải thích rằng cần phải đổi đĩa phanh, rằng chúng đã bị mòn quá rồi, nhưng không mua được ngoài chợ đâu vì đó là một model của Mỹ. “Cách duy nhất là gọi đến nơi sản xuất.” Ở tất cả các xưởng sửa xe hiệu này, người ta đều nhắc lại với tôi rằng xe của tôi mang từ Mỹ về,

chứ không phải từ một nước châu Âu, nên họ không có đĩa phanh kiểu đó.

Một nhân viên xưởng sửa xe có vẻ là có ý định giúp tôi (nhưng lại chẳng ngần ngại tỏ cho tôi hiểu rằng anh ta không liên quan trong vụ này) nói với tôi: “Nếu cậu quen ai ở Mỹ, gia đình, bạn bè, thì nhờ mua rồi gửi về đây. Chứ xưởng chúng tôi mà đặt cho cậu thì cậu sẽ tốn một đồng tiền!”

Tôi ra khỏi chỗ anh ta mà chỉ muốn ngã vật xuống trước cái câu vừa nghe thấy. Một công nhân bỗng thì thào vào tai tôi: “Nếu có thể thì bán quách đi!

Không thì ngày nào cậu cũng sẽ phát hiện ra một phụ tùng không có bán ở đây. Hơn nữa nó cũng cũ rồi, đời 1993, mười tuổi còn gì!”

Tôi đã cảm giác như bị lừa!

Nếu có thể thì bán quách đi!

Nhưng tại sao tôi lại không thể?

Tại sao chuyện này lại rơi đúng vào tôi? Mua một chiếc xe không phải là chuyện đơn giản với tôi, không phải là chuyện ngày nào tôi cũng làm. Tại sao lại chính một thằng bạn thân đã đẩy tôi vào cảnh này? Rafic, chả thích giống ai và sẵn sàng hy sinh đời mình để chẳng giống ai, sao lại không biết rằng xe của cậu ta “khác người” và sự khác người này phải trả giá, một cái giá mà kẻ như tôi chưa chắc trả nổi?

Tôi tức lộn ruột.

Ra khỏi xưởng sửa xe, tôi gọi cho Rafic để nói cho cậu ta biết mọi chuyện. Đầu dây kia không ai cầm máy. Có thể là cậu ta đã ngờ thấy điều gì.

2

HỒI ĐÓ, TÔI RẤT HAY GẶP RAFIC khi cậu ta quyết định bán chiếc Subaru để mua một chiếc 4x4. Bắt đầu từ việc mẹ tôi ốm, rồi qua đời, và cậu ta chả rời tôi nửa phút, nhất là trong thời gian cuối rất khó khăn với tôi khi phải chứng kiến cảnh chịu đựng đau đớn của một người đàn bà vô tội, không có gì đáng phàn nàn, người đàn bà duy nhất mà tôi thực sự yêu quý trong đời. Thế nhưng trong mắt tôi, cha tôi chẳng là gì ngoài kẻ sinh ra tôi, một việc không đòi hỏi phải là thiên tài mới làm được! Cha tôi mãi là một đứa trẻ cần được chăm chút, bảo vệ, và chúng tôi, những đứa con của ông, luôn có trách nhiệm phải lo lắng cho ông (nhất là tôi, đứa con mà ông cho là “đã thành công trong cuộc sống”), dù rằng điều duy nhất mà chúng tôi nợ ông là việc ông đã góp phần cho chúng tôi ra đời. Khi mẹ tôi ra đi, ông còn cần chúng tôi hơn nữa, còn mẹ tôi thì ngược lại, qua đời mà cứ cẩn thận để cái chết của bà không gây một mảy may vấn đề gì cho các con. Chỉ hai tuần trước khi mất, bà mới nói về các cơn đau của mình và chúng tôi nhanh chóng phát hiện ra rằng đó là một bệnh ung thư vô phương cứu chữa.

Rafic đã không rời tôi trong hai tuần ấy, và cả những ngày sau đó. Tôi tin tưởng vào cậu ta đến nỗi nếu muốn, cậu ta có thể khiến tôi nói gì nghe nấy.

Một sự tin tưởng mù quáng. Thật bất hạnh cho tôi, Rafic quá thích làm ra vẻ khác người, thích thành “the best”! Đi chiếc Subaru được một thời gian, cậu ta muốn bán để mua một chiếc 4x4 to đùng.

“Ngồi cao mà lái thì thích hơn, an toàn hơn! Nhìn mọi thứ từ trên mà xem, khác lắm...” Hồi đó, tôi lại đang tìm mua xe và Rafic đã ga được tôi mua lại chiếc xe của cậu ta bằng cách đề nghị tôi một giá rẻ,

hoặc chính xác hơn, bằng cách dụ tôi tin vậy mặc dù cậu ta cố mãi mà chẳng bán được giá ấy từ bao tháng nay rồi.

Rafic đã là người đầu tiên hưởng lợi từ cuộc khủng bố tòa tháp đôi ở New York. Nếu có người hỏi tôi ai là kẻ đã ẩn mặt sau tất cả câu chuyện ấy, tôi sẽ chẳng ngại ngần mà đưa tên Rafic! Chỉ sau những sự kiện trên có vài tuần, cậu ta bắt đầu dự định đổi xe, thậm chí còn dự định mua xe mới toanh, ngay tại hãng xe trong thành phố. Và cậu ta nhắm hẳn một chiếc Mitsubishi Pajero hay Toyota Cruiser, loại thượng đẳng của 4x4! Bốn mươi hay năm mươi nghìn đôla! Rafic có vẻ thoải mái, công việc làm ăn của cậu ta đang chạy!

Cậu ta biết kiếm lợi từ cái chết của mẹ tôi, hiện thân của sự vô tội cả lúc sống lẫn sau khi đã mất...

Thế thì tại sao cậu ta lại không thể kiếm chác với sự kiện tòa tháp đôi bị phá hủy ở một thành phố tí bên kia trái đất, dù đó là New York, dù hàng nghìn nạn nhân - những người hoàn toàn xa lạ với cậu ta - đã đương đầu với định mệnh ở đó?

Dẫu vậy tôi vẫn công nhận Rafic có một tài năng nhất định, một tài năng có liên quan tới “sự giàu có” bất ngờ này. Vừa nghe thấy người ta nói về những phản ứng phân biệt chủng tộc với dân Hồi giáo và Ả Rập ở Mỹ là cậu ta dỏng tai lên và bắt đầu dành phần lớn thời gian để theo dõi tin tức, thậm chí còn mua một cuốn sách học tiếng Anh rồi ghi tên vào British Council nhằm học ngôn ngữ của Shakespeare cho đúng văn phạm. Quả là cậu ta muốn đọc được báo tiếng Anh và nghe CNN.

Rafic bưng bưng lên khi đọc những bài báo kể về những khó khăn mà sinh viên người Ả Rập vấp phải trong các trường đại học Mỹ. Cậu ta không thể kiềm chế được mỗi khi nghe nói giới nhà giàu ở vùng Vịnh, đặc biệt là dân Ả Rập Xêút, bắt đầu rời bỏ Mỹ để tới những nước tiêu Euro hoặc Yên, thậm chí là vài người trong số họ cuối cùng cần quá cũng chọn Liban, đất nước duy nhất trong thế giới Ả Rập thực sự có một hệ thống ngân hàng tương đối an toàn và phát triển.

Thế đấy, nhờ một số mối quen, Rafic đã “tình cờ” gặp một doanh nhân người Ả Rập Xêút khoảng tứ tuần đang tìm cách đầu tư vào Liban một phần vốn liếng mà ông ta từng dùng để làm ăn ở Mỹ. Vì ông ta không biết rõ Liban nên Rafic đã giúp ông ta một số việc và giúp cả một trong mấy cô bạn gái của cậu ta thời đại học. Từng là học sinh trường dòng, Rafic quả là đã tốt nghiệp đại học Saint-Joseph danh tiếng. Doanh nhân kia đem lòng yêu nàng cựu nữ sinh và để người tình được ăn ở “đàng hoàng”, ông ta đã thuê cho nàng một căn hộ, một cách bí mật (trong thực tế, với cả dân Ả Rập Xêút lẫn chúng ta, theo đúng truyền thống bảo thủ của cả hai bên, luật pháp và dư luận nghiêm cấm mọi quan hệ ngoài luồng). Ông ta sang Liban mỗi tháng hoặc gần như thế. Bên Ả Rập Xêút, ông ta đã có vợ và sáu con, và không có ý định chia tay với người vợ xuất thân từ một gia đình cực danh giá, cũng như những đứa con mà ông ta rất yêu... Người tình Liban không phải là không biết gì về tình phụ tử - còn là một quyền không thể tước bỏ, cũng như về dòng dõi danh tiếng và tôn kính kia... Là người thực tế, cuối cùng nàng đã tìm được sự đồng thuận với người đàn ông mà nàng thương yêu “thực lòng”. Đó là một chia sẻ giữa hai bên, vì ông ta không bao giờ tỏ ra hà tiện: chu cấp hằng tháng khoảng vài ba nghìn đô, chưa kể tiền thuê căn hộ.

Rafic đã kể với tôi rằng mẹ cô bạn gái của cậu ta cũng sống trong căn hộ đó.

“Thế bà ấy đi đâu khi ông kia đến?”

Rafic không trả lời câu hỏi của tôi.

Cậu ta cũng kể rằng cô bạn gái của mình đã có thai với ông bạn doanh nhân Ả Rập Xêút và chính cậu ta là người đã giúp nàng nạo thai bằng cách dàn xếp một khoản kha khá để đưa nàng tới bác sĩ.

“Đúng là tôi đã thông cảm mà làm vụ này,” ông bác sĩ nói, “nhưng dù sao đó cũng là việc trái luật pháp, và dưới con mắt của nhiều người thì nó cũng đáng trách về mặt đạo đức...”

(Sau đó tôi được biết là câu chuyện nạo thai này hoàn toàn bịa đặt; khi phải đích thân đi tìm một bác sĩ làm công việc này, tôi phát hiện ra rằng ông bác sĩ mà Rafic kể cho tôi, một vị tên là Hawwar nào đó, thực ra đã qua đời trước khi cô bạn học cùng lớp của cậu ta có chữa từ lâu...)

Cậu ta đã kể cho tôi rằng chính mình đã trả số tiền đó và đã làm việc đó vô cùng khéo léo, còn ông bạn doanh nhân người Ả Rập Xêút thì đã đánh giá chính xác sự tận tâm của cậu ta. Về phần bà mẹ, ta có thể tin rằng bà ấy chẳng hề hay biết gì: bà đã xử sự với cô con gái trong ba hay bốn ngày mà cô nàng bị “ốm” y hệt như những bà mẹ lúc con ốm.

“Cậu chưa bao giờ thử làm cái gì với cô nàng?” có lần tôi hỏi Rafic.

Nhưng mà cô nàng chẳng có chút tình cảm nào với cậu ta. Thậm chí còn cố hết sức để gây bất hòa giữa Rafic và vị doanh nhân. Tất cả có thể vì có một lần cậu ta đã bắt gặp cô nàng trong một quán bar cùng với một người đàn ông khác.

“Một gã trẻ hơn?”

“Đương nhiên,” Rafic gật đầu thú nhận.

Tóm lại là lúc đó công việc làm ăn của Rafic ổn thỏa và cậu ta đã quyết định bán chiếc Subaru Impreza đã sử dụng rồi, được nhập khẩu từ Mỹ để mua một chiếc 4x4 của Nhật, cũng là đã sử dụng rồi, và lần này thì được nhập từ Đức hay Thụy Sĩ.

Ngồi cao mà lái xe thì “khác lắm”.

Và tôi đã là người mua duy nhất mà cậu ta có thể tìm thấy.

Vào dịp ấy tôi khám phá ra một điều rằng đã bán hàng, thì chẳng bao giờ nghĩ tới cha hay mẹ, mà chỉ nghĩ đến những người có khả năng mua hàng.

Tôi bị Rafic lừa phỉnh. Cậu bạn yêu quý đã đẩy tôi vào cảnh trở trêu! Nhưng không phải lúc để rên rỉ hay khóc lóc, cái gì đã đến thì cũng đến rồi. Giờ đây khi phát hiện ra tất cả đặc tính của chiếc xe, tôi quyết định bán vì nó không đáp ứng được tất cả những gì mà tôi mong

đợi mà ngược lại, còn khiến cho tôi vướng bao lo âu và thậm chí bao vấn đề đau đầu. Một chiếc xe lừa lọc hay một chiếc xe tôi bị lừa bởi chính người mà tôi từng tin là bạn.

Mỗi khi nó bị hỏng hóc cái gì đó, dù lành thôi, tôi cũng lo lắng tự hỏi không biết có thể nhờ ai sửa và ở đâu bây giờ.

“Cẩn thận đấy,” một trong những người thợ máy sửa phanh cho tôi bảo nhỏ với tôi, “cẩn thận đấy!”

Tôi quyết bán nó, nhiều nhất là một năm sau ngày mẹ tôi qua đời, vào lúc cha tôi khăng khăng đòi lấy vợ mới. Ông nói không thể sống một mình thêm được nữa, nhất là khi mà em gái tôi cũng phải lấy chồng và chuyển sang nhà chồng vài tuần sau đó.

Ông sáu mươi lăm tuổi, ông giải thích, trong đó có bốn mươi lăm năm ở cùng mẹ tôi, và giờ đây ông thật là khó sống một mình.

Đám cưới của em gái tôi, việc nó sắp rời khỏi nhà đến ở với chồng nó, đã thúc cha tôi hối hả mọi việc.

Tôi là người đầu tiên được ông thổ lộ về nỗi cô đơn của mình. Tôi tin rằng ông không nhìn thấy lối thoát nào nữa ngoài sự ô danh mà nỗi tuyệt vọng, nói cách khác là tự tử, có thể dẫn đến. Dù sao thì khi đặt mình vào vị trí của ông, tôi cũng chẳng tìm thấy giải pháp khác. Đau đầu trước viễn cảnh như thế, tôi trút vào ông đủ kiểu chăm sóc, tôi lo lắng cho ông từ những nhu cầu nhỏ nhất cho tới khi chính tôi nhận ra rằng các vấn đề của ông đều là do ông thiếu đàn bà và muốn giải quyết được thì chỉ có mỗi cách là cưới vợ. Mới đầu tôi nghĩ đây chỉ là chuyện xa vời, thế nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra rằng cha tôi có quan hệ với một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi và hai người đã đồng ý lấy nhau ngay khi em gái tôi rời khỏi nhà, có nghĩa là rất nhanh thôi.

Cha tôi cô đơn vì bản thân tôi cũng đi ở chỗ khác. Suýt nữa thì ông có thể đổ trách nhiệm cho tôi là đã đẩy ông vào hoàn cảnh này, và do đó đã khiến ông phải có kế hoạch lấy vợ, nhưng lúc đó tôi đâu còn sống trong căn hộ gia đình, vì tôi đã ra ở riêng ngay sau cái chết của mẹ tôi, chính xác là vào thời điểm tôi tìm mua xe cùng Rafic và cậu ta

đã thao túng để thuyết phục tôi lấy chiếc xe của cậu ta. Tuy hằng ngày tôi vẫn về nhà, tôi ăn ở đó ít ra một lần một tuần và để quần áo bẩn cho em gái tôi giặt.

Nghe nói cha tôi đang có bạn gái và ông muốn tái hôn, rồi một khi chắc rằng tất cả chuyện này có thật một trăm phần trăm, tôi đã rời căn hộ đang ở để quay lại căn hộ gia đình nhiều ngày với mục đích là thử từ tối đến sáng thuyết phục cha tôi từ bỏ kế hoạch của ông và trong trường hợp ông không chịu, thì sẽ khuyên ông đừng chọn một cô trẻ thế mà nên lấy một người lớn tuổi hơn để không có nguy cơ đẻ con. Nhưng bao cố gắng của tôi đã thất bại!

Hoàn toàn thất bại!

Trái với mong đợi, tôi đã không khiến ông thay đổi kế hoạch. Tôi – đưa con mà ông hay nhắc đi nhắc lại là thành đạt nhất trong sáu đứa con – đã tin rằng uy tín ấy sẽ giúp tôi có thể thuyết phục được ông.

Sáng ngày 21 tháng 6, sau khi đã đưa ra hết các lý lẽ, tôi quyết định dọa cho ông sợ.

“Con làm sao thế?” ông hỏi tôi khi nhìn thấy tôi cúi xuống bồn rửa bát và trút cả chai dầu ôliu lên tóc.

“Cha sẽ thấy!”

Mặc cho dầu chảy ròng ròng từ tóc xuống, tôi đi ra ban công nơi mặt trời rực lửa đang phóng ra những tia nắng kinh hoàng, lấy một chiếc ghế và ngồi xuống, phơi đầu ra, như một con bò rừng giương sừng lên thách thức vầng dương...

Dầu ôliu tiếp tục nhỏ giọt xuống cổ và chảy dọc theo má, điều này khiến tôi còn lâm vào hoàn cảnh khó chịu hơn nữa.

Hôm đó là ngày 21 tháng 6, ngày dài nhất trong năm. Bầu trời không một gợn mây. Chủ nhật, ngày nghỉ. Không khí không bị ô nhiễm bởi hàng trăm nghìn chiếc xe cộ trong đó nhiều chiếc có tuổi trung bình là hàng chục năm... Beyrouth mười giờ sáng (giờ mùa hè, nghĩa là chín giờ mùa đông): hoặc là mặt trời sẽ khiến sợ tôi nổ

tung trước mắt cha tôi, hoặc là ông phải bỏ quyết định cưới vợ mới của mình.

Ông gọi điện cho em gái tôi.

Ông gọi điện cho em gái tôi khi ông thấy tôi có hành động ngông cuồng như thế. Ông tự động gọi như thế ông muốn nó nhìn thấy một chuyện ngạc nhiên đến vậy, như thế ông muốn nó làm nhân chứng cho một thái độ ngu xuẩn tới mức này, hoặc là như thế ông muốn đổ cho ai đó trách nhiệm về hậu quả nếu có của những gì có thể xảy ra.

Ông đã gọi em gái tôi.

Em gái tôi không phản đối vụ tái hôn này. Trên thực tế, thậm chí nó còn là đồng minh của cha tôi, người đã quyết định cho phép nó tới lượt được rời bỏ căn hộ gia đình để ra sống với chồng mới cưới.

Hẳn là nó cũng trăn trở khi để cha tôi lại một mình không ai chăm sóc. Nó quả thực rất khó chấp nhận hành vi của tôi và ngạc nhiên trước việc tôi kiên quyết bắt cha thay đổi ý kiến. Đương nhiên, mong muốn được ra ở với chồng tương lai đã làm mờ mắt nó. Cha tôi thì lại tưởng tượng rằng đó là do nó yêu thương ông vì hiếu ông. Trước đó ông đã có lý, ông đã nhìn đúng! Sự ra đời của đứa con gái này đã mang lại cho ông, trước sự ngạc nhiên của không ít người, nhiều vui mừng hơn hẳn khi hai thằng con trai của ông, tôi và anh tôi, được sinh ra. Ông hợp với nó và cũng dành thời gian và tiền bạc cho nó nhiều hơn là cho chúng tôi. Nó hay theo ông, có thể nói là như hình với bóng. Khi nó lớn lên, khác với những ông bố cùng thời, ông tỏ ra đặc biệt thỏa mãn khi nó ra khỏi nhà không có lý do chính đáng, hay khi nó về nhà vào lúc rất khuya. Mẹ tôi, thường chỉ mở miệng lúc ăn, như thiên hạ vẫn nói, mà còn phải trách ông đã yếu đuối một cách vô lý với nó. Sau khi mẹ tôi qua đời, có bận cha tôi còn để nó ở nhà một mình với chồng tương lai. Ông ra khỏi nhà! Nếu mẹ tôi mà còn sống thì bà sẽ nổi giận lôi đình! Tôi cố nhắc ông để tránh việc thiên hạ gièm pha.

“Thiên hạ, đó là ta!” ông trả lời tôi.

Sao ông có thể nói như vậy? Có thể là do trong ven của ông có vài giọt máu của những vị khalip ngày xưa, một vị một ngày nào đó từng hô: “Thời gian, đó là ta! Cái gì mà ta đặt tên sẽ trường tồn, cái gì mà ta nuôi dạy sẽ thịnh vượng!”

Có những lần ông tỏ ra dễ dãi với em gái tôi đến độ tôi gọi ông, một cách trách móc, là “Ngài Thiên hạ”!

Ông để em gái tôi đùa nghịch thoải mái vào thời buổi mà điều này chưa được chấp nhận. Đúng là thời của ông ít thấy sinh viên nhịn ăn vào dịp Ramadan, ví dụ thế, chứ bây giờ đâu thế được. Bản thân tôi thỉnh thoảng còn nhịn nổi, chứ ông thì chẳng bao giờ: các bạn có tưởng tượng một chuyện như thế không? Con trai tôn trọng nghĩa vụ tôn giáo còn ông bố thì lại không! Và đó không phải một người còn trẻ đại dốt mà là một ông sáu mươi, nói cách khác một người lẽ ra phải làm gương cho con cái. Em gái tôi giống cha tôi, nhưng thỉnh thoảng nó cũng qua mặt được. Lần nào tôi mở miệng, ông cũng trả lời tôi bằng cái câu mà ông tin là bửu bối: “Thượng đế của cha bé, chỉ cỡ trái tim của cha thôi, trong khi đó thượng đế của con lại quá to so với con! Con muốn làm gì thì làm!”

Em gái tôi biết mối quan hệ của cha tôi với người phụ nữ ba mươi tuổi ấy. Khi cô ta tới nhà, nó đã đón tiếp chu đáo nhưng cha tôi cấm nó để ông một mình với cô ta. Ông nói với nó: “Ở lại đây với cha, đừng ra ngoài khi cô ta chưa về.” Nhưng thế nào cũng xảy ra chuyện là nó lẩn ra chỗ nào đó trong nhà, để riêng cho cha tôi với cô ta ở phòng khách.

Điều khiến tôi không thoải mái, khiến tôi lo lắng trong mối quan hệ này là sự khác biệt tuổi tác giữa hai người. Cách nhau ba mươi lăm tuổi, chứ có phải ít ỏi đâu. Vậy cô ta mong chờ gì ở cha tôi mới được? Cô ta có còn trinh, còn nguyên vẹn hay không? Trước cái ngày 11 tháng 9 mà ai cũng biết kia, người ta còn tìm thấy ở Beyrouth một cô gái “thực sự” không? Một cô gái còn trinh, nghĩa là chưa có đàn ông

sờ vào, mà cô bạn cha tôi thì đã vào tuổi ba mươi? Màng trinh, người ta cho mèo ăn kia kìa, vì bây giờ lắm màng trinh quá!

Không bao giờ tôi chấp nhận đám cưới này! Có bẫy gì trong vụ này, tôi tin chắc như vậy!

Và tôi không từ bỏ quyết định tự tử bằng cách phơi mặt dưới mặt trời tóe lửa, tóc nhuộm ôliu, trừ phi cha tôi thay đổi ý kiến.

Được ông cấp báo qua điện thoại, em gái tôi đã nhìn thấy tôi trong tình trạng ấy. Nó chẳng tìm cách che giấu nỗi kinh hoàng, mà ngược lại, nó kêu thất thanh:

“Anh điên rồi à? Nếu cha muốn lấy vợ hay ở một mình thì có ảnh hưởng gì tới anh? Đó là cha, ông hông bao giờ can thiệp vào chuyện riêng của anh, còn anh là con mà lại muốn dạy ông phải làm cái gì, hành xử như thế nào! Thật là ngược đời!”

“Không, tao không can thiệp vào chuyện riêng của cha, tao chỉ không muốn phải trả giá cho những hậu quả mà ông ấy sẽ gây ra.”

Tôi còn bảo nó là tôi chả cần quái gì, cha có tái hôn hay không tôi kệ xác, nhưng điều khiến tôi lo lắng là ông có thể có con với cô kia, bởi vì cô ta sẽ muốn như thế, cô ta có quyền chứ, một quyền mà không ai có thể nói không. “Tất cả mọi người, nam hay nữ, đều có quyền có con, đúng không? Chỉ có điều một khi đẻ ra thì phải nuôi, chứ đừng bắt người khác nuôi, nhất là đừng có bắt tao nuôi! Ai sẽ chu cấp mọi thứ cho chúng, những đứa con của cha? Ai sẽ cho chúng ăn uống, mua quần áo, trả tiền khám bệnh, học phí cho chúng? Lại chính tao phải đau đầu lo cho chúng vì mày thì đã ra khỏi nhà, cũng như ông anh của bọn mình đang sống ở Mỹ, lão ấy còn chả thèm cho nhà biết là vẫn sống hay đã chết!

Tao là người duy nhất đôi chút thành công, như cả nhà vẫn nói, người duy nhất có khả năng cáng đáng trách nhiệm mà những người khác trong nhà không dám nhận nổi! Hay là mày muốn chúng đi ăn xin? Hoặc tốt hơn nữa nếu chúng học việc bơm lốp xe trong các xưởng chữa ô tô? Đọc báo sáng nay đi! Trái đất này ngày càng thê

thảm với ngần ấy đứa trẻ. Sắp tới, ba tí người sẽ thiếu nước, một tí rười sẽ thiếu điện, hai mươi năm hay ba mươi năm nữa là cùng. Ấy, đúng vào lúc mà những đứa con mới của cha sẽ đến tuổi trưởng thành! Đọc báo sáng nay đi và mày sẽ biết giá một mảnh đất ở Johannesburg, bên Nam Phi, là bao nhiêu!”

May cho cả tôi lẫn nó, em gái tôi không trả lời tôi bằng cái câu người ta vẫn nói trong trường hợp tương tự: Trời sinh voi, trời sinh cỏ!

Và cha tôi cũng vậy.

Bởi vì nếu không tôi sẽ phải nhắc lại với cả hai những gì mà họ vừa nghe từ miệng tôi, mà tôi thì rất ghét phải lái nhai như thế.

“Cha và em có biết là tôi ghét thậm tệ những vị cha mẹ không biết làm gì để nuôi một đàn con? Và cả những vị thậm chí chẳng lấy thế làm lo lắng, mặc xác con cái có được học hành hay không! Tôi ghét cay ghét đắng sự nghèo đói, nhất là sự khốn khổ, tôi ghét những điều độc ác mà người ta gây ra cho chính mình, tự tay mình gây ra cho mình.”

Cha tôi không nghĩ như tôi sao? Chuyện gì đã xảy ra để ông có ý định lấy vợ mới? Ông muốn bù với người vợ mới những gì đã không có được khi sống cùng mẹ tôi? Chẳng phải chính ông đã thường nhắc rằng để lắm con ngày xưa thì được chứ bây giờ thì không? Có phải vì thế mà bản thân ông đã không có nhiều con, hay do mẹ tôi đã không còn ham muốn ông nữa vì ông đã tệ với bà?

“Nói cho tao biết, em gái yêu quý, mày làm sao chấp nhận đám cưới này! Mày không ngạc nhiên khi một phụ nữ có ba mươi tuổi đồng ý lấy một người hơn cô ta tận ba mươi lăm tuổi? Mày tưởng cha là một Rudolph Valentino chắc?”

Em gái tôi không trả lời, như thế nó không ngờ là tôi sẽ phát ra những câu trắng trợn như thế, bằng một giọng tàn nhẫn như thế, như thế nó quá ngạc nhiên trước sức mạnh của những lý lẽ đã khiến tôi ra ngồi phơi đầu dưới mặt trời đỏ lửa, tóc dẫm dầu ôliu, một ngày 21

tháng 6, một ngày chủ nhật, 10 giờ sáng (giờ mùa hè ở Beyrouth). Nó ra về.

3

MẶT TRỜI NHANH CHÓNG khiến tôi bị chói đến độ chẳng còn nhìn thấy gì. Tôi cảm thấy một lớp màng đen dần dần phủ lên mắt tôi. Cha tôi ở lại bên tôi, ông đứng thẩn ra giữa ban công, chẳng biết nên phản ứng như thế nào. Cuối cùng ông cố cử động để tạo ra một bức ngăn giữa các tia mặt trời và tôi, để tôi được ngồi trong bóng râm. Chúng tôi cứ như thế nhiều giờ liền, tôi đẩy ông, ông lại quay về chỗ cũ, liên tục cho tới khi nắng tắt. Có một lúc, cha tôi cởi áo sơ mi và trùm lên đầu. Em gái tôi quay lại mang cho chúng tôi đồ ăn nước uống, thậm chí ngay trước khi mặt trời lặn, nó còn đưa tôi một chai bia mà tôi không tài nào ngăn mình không uống. Ngoài ra, tôi chẳng ăn uống gì, một giọt nước cũng không, một vụn bánh cũng không, suốt cả ngày liền, không phải để nhịn ăn, mà vì tôi chẳng thấy thèm ăn. Nhưng cha tôi thì vẫn ăn uống như thường.

Sau khi mặt trời lặn, nghĩa là ở Beyrouth, một ngày 21 tháng 6, vào khoảng 8 giờ tối, tôi rời ghế đứng lên và đi về phía buồng tắm để gội đầu rồi ra khỏi nhà cha tôi. Tôi cảm thấy trong người kỳ lạ, như kiểu bị say, mặc dù tôi chưa từng say trong đời. Rồi tôi nghĩ tới những người khác, người đầu tiên là Leila.

Nhưng tôi chỉ nghĩ tới nàng, chứ không gọi điện cho nàng vì nàng không có điện thoại riêng, ý tôi muốn nói là nàng không có điện thoại di động, và tôi thì không biết số điện thoại nhà cha mẹ nàng (nhưng nàng cũng không muốn tôi gọi vào số ấy).

Cha mẹ nàng chỉ biết về nàng qua những gì mà nàng kể hoặc chỉ cho họ thấy mà thôi. “Cha mẹ em sẽ giết em mất!” nàng nói mãi câu này. Tôi bảo nàng rằng bây giờ nếu không hài lòng về tư cách của con

gái mà tổng ra ngoài cũng hơi lỗi thời rồi! Nàng lắc đầu, một cách để nói rằng nàng hiểu rõ cha mẹ nàng hơn tôi và nàng biết phải làm gì. Tôi hứa với nàng sẽ tặng nàng một chiếc điện thoại di động.

“Sao lại không nhỉ?” nàng nói sau một thoáng chần chừ. Nhưng tôi đã không giữ lời hứa. (Tôi tự hỏi tại sao lại có cái thoáng chần chừ kia, một thoáng thôi, nhưng dù sao...)

Tôi vừa về đến nhà thì điện thoại reo trong túi áo. Đó là Leila. “Sao anh không trả lời em? Em gọi anh mãi mà anh không trả lời!” Bình thường nàng gọi tôi một hay hai lần mỗi tuần, thường vào khoảng 6 giờ tối. Tôi bảo nàng nếu có thể thì tới nhà tôi: “Có chuyện không ổn, anh đang chán...”

Leila yêu tôi thật lòng và tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên nàng. Đầu tiên nàng bảo nàng không thể ra ngoài bây giờ, rồi vì tôi năn nỉ nên sau đó nàng hứa sẽ cố hết sức.

Cuối cùng nàng cũng tới.

Thật bất tiện khi không có cách liên lạc với nàng, mà nàng lại có cách để liên lạc với tôi. Đó là những hoàn cảnh tồi tệ nhất. Thế nên lần này, tôi ngay lập tức rời nhà để đến một cửa hàng vẫn còn mở cửa muộn. Tôi mua cho nàng một chiếc Nokia giá sáu trăm đô và một thẻ trả sẵn, rồi quay về nhà. Tôi biết rằng chính tôi sẽ phải trả phí điện thoại cho nàng, thường xuyên, nhưng tôi thích thế hơn là mòn mỏi vì thèm khát một người đàn bà mà không liên lạc được cả qua điện thoại. Trên thực tế, tôi đã hoàn toàn nhầm khi nghĩ đến hóa đơn điện thoại hằng tháng của nàng, những gì xảy ra sau đó đã chỉ cho tôi điều ấy.

Tôi đón nàng ở ngưỡng cửa, giấu sau lưng món quà. Nàng tỏ ra vui, nhưng tôi đợi điều gì hơn thế.

Thật kỳ lạ. Nàng hài lòng, có vậy thôi. Hoàn toàn không phải là một niềm vui tràn trề. Nàng cười và kêu lên: “Ồi!” (một câu cảm thán mà càng ngày người ta càng hay dùng). Nàng ôm chầm lấy cổ tôi, hôn tôi, nói cảm ơn tôi một hai lần gì đó rồi quên bằng chiếc điện thoại. Tôi đợi nàng nhờ tôi chỉ cho cách sử dụng, nhưng nàng chẳng nói gì. Như

thể nàng không để tâm đến chuyện đó lắm, hoặc nàng không cần phải biết. Tôi để ý là nàng không hỏi han gì về thẻ trả trước, mặc dù khi đưa điện thoại cho nàng, tôi đã nói với nàng: “Trong hai mươi tư tiếng nữa, em sẽ gọi được cho anh.”

Nàng thậm chí chả buồn biết xem tôi trả thuê bao ở đâu cho nàng, nàng được những dịch vụ gì, tóm lại là những chuyện kiểu này không khiến nàng mảy may quan tâm. Hay bằng cách xử sự như vậy, nàng tế nhị muốn tôi hiểu rằng nàng mong đợi một món quà có giá trị hơn? Rằng món quà thế này chỉ đáng được hưởng một nụ cười nhỏ và một chút tán dương ngắn ngủi? Một món quà giá nào bây giờ đây? Một chiếc ô tô hiệu Subaru chẳng hạn? Trời đất! Nhưng nàng lại có vẻ rất vui, điều này khiến tôi thở phào, vì tôi đang mệt bã cả người.

Tôi kể cho nàng nỗi lo của tôi: nỗi sợ khủng khiếp của cha tôi phải ở một mình trong căn hộ gia đình sau khi em gái tôi đi lấy chồng và ra ở riêng, không may nhà chồng nó lại ở rất xa... Trước đó tôi đã đề nghị nó và chồng nó thuê một căn hộ gần hơn nhưng nó từ chối, lấy cớ rằng chồng nó đã thuê căn hộ có đầy đủ đồ đạc này từ lâu rồi...

Tôi bảo nó nếu đó là mua chứ không phải thuê thì tôi sẽ thông cảm. Nhưng điều ấy không khiến nó thay đổi ý kiến.

Và thế là cha tôi đã quyết định tái hôn.

Và nếu ông cứ khăng khăng giữ ý định đó, thì chính tôi sẽ phải là người gánh lấy mọi hậu quả.

Trên cả phương diện vật chất lẫn phương diện tinh thần, tâm lý... Tôi giải thích cho Leila: “Nói cách khác, một món quà như anh vừa tặng em đây cũng sẽ chẳng có thể. Người ta không được đòi hỏi anh phải chu cấp cho cả hai gia đình, cái đó vượt quá khả năng của anh, thật là bất công. Anh có quyền tiêu đồng tiền làm từ mồ hôi nước mắt của mình, sao anh lại phải trả cho hậu quả đám cưới của ai đấy, cho dù người đó chính là cha của anh!”

Leila không trả lời nhưng tôi thấy rõ là nàng đang buồn phiền hộ tôi. Nàng nghe tôi nói với tất cả sự chăm chú của một người đàn bà

đang yêu, một cách nghe dễ thương nhất trong con mắt của tôi! Nàng cho tôi thấy rằng tôi đã nói không thừa, rằng tất cả câu chuyện này quan trọng với nàng. Nàng nghe như nuốt những điều tôi nói! Dù thế nào đi nữa, Leila cũng có khả năng tỏ ra vô cùng trù mẫn, nàng yêu tôi. Và khi nói với nàng, tôi luôn nói một cách chân thành, để nàng nhận được từ tôi những hiểu biết và kinh nghiệm về cuộc sống, vì nàng muốn vậy. Mà tôi cũng chẳng ngại nhắc lại cho chính bản thân tôi, bởi những điều này bao giờ cũng có ích.

Đêm đó, nàng tặng tôi những âu yếm ngoài mong đợi. Nàng lôi từ túi xách tay các loại dầu và thuốc bôi mà tôi chưa từng biết trong đời, nàng thì thầm bảo: “Tối nay, em sẽ chăm sóc anh như chưa ai từng làm thế với anh!”

Nàng mới chỉ hai mươi, làm sao mà có được hiểu biết và kinh nghiệm như thế này? Nàng lại còn xuất thân từ một gia đình không giàu có gì nữa chứ.

Những lọ dầu kia, phải là phụ nữ lắm tiền mới dám dùng. Trước các câu hỏi của tôi, Leila đành trả lời:

“Của em tất cả đấy!”

“Chúng mình bắt đầu bằng cách tắm bồn nhé,” nàng gợi ý, “anh đã bật nước nóng chưa?”

“Làm sao anh lại có thể quên điều ấy khi anh biết là em sẽ đến?”

“Hình như tóc anh có dầu thì phải,” nàng nhận xét, tay xoa lên tóc tôi một trong những dầu gội đầu của nàng.

Tôi kể nàng nghe chuyện gì đã xảy ra. Nàng chà tóc tôi bằng xơ mướp và xà phòng, vừa chà vừa kể rằng nàng quen gội đầu như thế cho cậu em trai của nàng. Tôi cười và hỏi nàng: “Và em cũng chà nách cho nó chứ?”

Nàng không trả lời, làm như thế nàng không nghe thấy câu hỏi của tôi. Chúng tôi trần truồng, nhưng tất cả chăm chú của nàng đều dồn cho tôi, mọi khi nàng vốn chỉ bận lòng cho bản thân, ghét lừng khừng, ghét thụ động, chỉ thích chỉ đạo trên giường. Thả mặc theo ham muốn

của bạn tình, đó không phải là kiểu của nàng! Lúc mới quen nhau, điều này đã khiến tôi nổi cáu, nhưng sau đó tôi cũng quen dần vì tôi tự nhủ: Kệ nàng làm thế nào thì làm, chẳng qua cũng chỉ là mối quan hệ qua đường và mình chẳng việc gì phải thấy có trách nhiệm với những quan điểm sai lầm của nàng... Nói cho cùng thì mình cũng chả lấy nàng làm vợ, cũng chả giữ nàng làm người tình. Chỉ là một đứa con gái để chơi qua ngày...

Vậy đấy, nàng không phải là loại chỉ biết chấp nhận mang lại vui thú cho bạn tình; nàng thích tình dục, ham muốn mạnh. Nhưng đêm nay, nàng đem đến cho tôi biết bao tận tình đúng vào lúc mà tôi cần khủng khiếp.

Một người con gái kỳ lạ! Tôi hơn nàng ít ra là chục tuổi nhưng chính nàng cư xử với tôi như một người mẹ, được dẫn dắt bởi bản năng của nàng.

Nàng bắt tôi nằm dài ra và ân cần chăm sóc tôi, bắt đầu từ đôi bàn chân...

Ngày hôm sau, tỉnh dậy một cái là tôi lao thẳng đến nhà cha tôi. Tôi bắt được quả tang ông đang chuẩn bị ra khỏi nhà trước khi tôi có thể lại bắt đầu thủ đoạn hôm qua của mình. “Thế nào?” Tôi đành phang một câu, giọng khiêu khích. Cha tôi không trả lời. Tôi bước vào bếp, đổ dầu ôliu lên đầu rồi đi ra ban công. Vẫn còn quá sớm nên chưa có nắng nhưng tôi muốn ông hiểu rằng quyết tâm của tôi không hề suy giảm. Ông đến đứng cạnh tôi, đầu đội mũ. Khi mặt trời bắt đầu phóng những tia nắng về phía chúng tôi, ông cố thu xếp để cho tôi bóng râm.

Em gái tôi thức dậy lúc 8 giờ. Nhìn thấy tôi và cha, nó đành nở một nụ cười bất lực nhưng chẳng buồn chào. Nó ra khỏi nhà và lúc sau quay về với bữa điểm tâm trên tay. Buổi trưa, nó mang cho chúng tôi đồ ăn và dọa rằng nếu cứ tiếp tục kiểu này thì nó sẽ cho nhện. Cha tôi bảo nó dù thế nào, chuyện này sẽ không kéo dài đâu. Ngày hôm sau thì tôi hiểu rằng ông đã ngầm thảo một kế hoạch trong đầu. Nhưng lúc

đó, em gái tôi tưởng là ông ám chỉ nó nên ném cho ông một cái nhìn tức tối và không thèm trả lời.

Dù có chuyện gì xảy ra thì nó cũng chẳng cần phải nói thêm cái câu mà nó đã nhắc đi nhắc lại hơn một lần: nó sẽ lấy chồng, đó là quyền tự do bậc nhất của nó, không ai có thể khiển trách nó hay phàn nàn rằng nó muốn sống một mình với chồng nó, để muốn đẻ bao nhiêu con thì đẻ...

Về phía cha tôi, ông muốn thuyết phục nó một cách nhẹ nhàng và từ từ là đừng nên lấy chồng.

Mục đích chủ yếu của ông là giữ nó ở nhà để tiếp tục chăm sóc ông. Còn nếu nó cứ muốn có chồng thì hãy bảo chồng nó đến đây mà ở. Căn hộ rộng cơ mà, và như thế cũng tiết kiệm hơn cho chúng nó.

Nhưng ông không nói điều này, mà đưa ra lý lẽ:

“Nói cho cùng, tất cả các thằng chồng đều là những con lừa và thằng chồng yêu quý của nó cũng chỉ là một con lừa như những thằng chồng khác.” (Ông nhắc lại từ “lừa”, chả may may ngại ngùng hay xấu hổ!) Mà tại sao nó lại vội vàng có con? Ở tuổi nó thế có sớm không nhỉ?

Đó là quan điểm mà cha tôi củng cố bằng cách mở rộng phân tích về điều mà người ta thường trách người Á Rập chúng tôi: lắm con quá, mắn đẻ như thỏ, mà lại không có khả năng tìm ra một giải pháp cho những vấn đề kinh tế và xã hội.

Dù trong thâm tâm đồng tình với ông, em gái tôi vẫn từ chối không nghe những lý lẽ ấy.

“Tuy thế,” cha tôi nói tiếp, “điều này cũng chẳng khiến chúng ta chấp nhận tất cả những lệch lạc, những lễ thói phản tự nhiên, để làm như họ, nghĩa là như dân phương Tây, kiểu hôn nhân giữa đàn ông, hay giữa đàn bà, nhân danh tự do cá nhân, quyền được khác người khác, và tất cả những gì người ta có thể nghĩ ra tiếp theo...”

Trước đó cha tôi cũng thổ lộ với em gái tôi rằng ông đã không ngủ được vào cái ngày mà ông nghe nói rằng một tòa án Đức đã cho phép

hai người đàn ông cưới nhau và một cuộc biểu tình hưởng ứng lời kêu gọi của những người đồng tính ở Paris đã thu hút gần nửa triệu người. Qua tivi, ông thậm chí nhìn thấy hai chú rể, đầu đội vòng nguyệt quế, tự hào với chiến thắng mà họ dành tặng cho các thế hệ sau. Ông xem cả cuộc biểu tình của những người đồng tính ở Paris vào mùa hè năm 2002. Những khuôn mặt rạng rỡ niềm tin vào một tương lai tươi sáng làm ông nhớ đến những khuôn mặt của các chiến sĩ tranh đấu cho cuộc cách mạng ở Liên Xô trong một phần tư đầu tiên của thế kỷ XX, hay cả những khuôn mặt của những người theo chủ nghĩa dân tộc ở suốt thế kỷ XX: cùng một vẻ say sưa bởi nhiệt tình tranh đấu, bởi hy vọng vào chiến thắng vì lợi ích nhân loại tương lai...

Tất cả những tin tức đó khiến cha tôi đau khổ một cách bất thường.

Theo ông, xã hội phương Tây đang tìm cách hợp pháp hóa những trò đồng tính, thậm chí còn khuyến khích, bởi vì đó là một xã hội đã đánh mất sự trân quý với chính nó, bởi vì nó không cố gắng trường tồn mà đang chầm chậm tự sát. Khi cho phép hai người đàn ông hay hai người đàn bà lấy nhau, người ta đã hết ham muốn sinh con, tái tạo, hay tham gia vào sự thăng hoa của đời sống... trừ phi người ta đã quyết định nhờ đến việc sinh con nhân tạo, nhưng đó lại là một chuyện khác.

Cha tôi mong muốn đưa ý kiến về tất cả những điều này, như thể đó chúng liên quan trực tiếp tới ông, mặc dù truyền thông đang đầy rẫy thông tin về các bi kịch khác: cuộc nổi dậy ở Cisjordanie đã bị dập tắt một cách dã man chưa từng thấy, trước sự chứng kiến của toàn thế giới những chiếc máy ủi của Israel đã phá hủy tòa nhà đại diện của Palestine trong lúc Arafat đang như bị tù trong đó, Georges Bush (con) phê chuẩn quyết định của Quốc hội Mỹ thừa nhận Jerusalem là thủ đô của Israel, đe dọa tiêu hủy Iraq và tung ra hàng vạn lời hứa trên toàn cầu... (Yasser Arafat, Chủ tịch Tổ chức Giải phóng Palestine (PLO), Tổng thống Chính quyền Quốc gia Palestine (PNA) và lãnh đạo của đảng chính trị Fatah. Georges W. Bush, Tổng thống Hoa Kỳ (2001-

2009), cũng là con trai của Georges H. W. Bush, Tổng thống Hoa Kỳ giai đoạn 1989-1993).

Phải chăng tất cả chuyện này liên quan tới một khía cạnh của con người cha tôi mà chúng tôi chưa biết? Còn một lý do quan trọng nữa: tôi từng nghe ông có lần kể về tuổi thơ của ông, và một số bạn bè của ông thời đó cũng kể lại, rằng khoảng năm mười bốn tuổi, ông đã có quan hệ loạn dâm hậu môn (từ này có thể không được chính xác lắm). Để ca ngợi vẻ đẹp của những người mà ông hay gặp gỡ thời đó, để giải thích tại sao họ lại hấp dẫn thế, ông từng thốt lên: “Mà có một thằng người ta còn nhầm nó là nữ!” Một hôm ông nổi giận, tôi nghe thấy ông kêu lên với ai đó khi nói về một người quen chung:

“Cậu có nhớ cách thằng Goha uyech không? Và nó tè lên bụng mình như thế nào?”

Ở đàn bà, cái kích thích ông nhất là đôi mông.

Nhưng sự kiện có ý nghĩa nhất trong tất cả những điều này, đó chính là câu chuyện mà ông từng nghe được về Souheil Idriss, văn sĩ và biên tập viên người Beyrouth. Cậu này kể trong cuốn tự truyện gần nhất rằng ngày bé đã từng cảm thấy rất đau khổ khi chứng kiến cha mình mời một trang niên đẹp trai tóc vàng về nhà rồi cả hai chui vào phòng làm việc đóng chặt cửa lại. Câu chuyện của cậu nhà văn đã khiến cha tôi chao đảo, và em gái tôi kể với tôi rằng ông đã đến một hiệu sách gần phố Hamra, xa nhà chúng tôi, mua cuốn tự truyện kia, rồi gọi nó để nó đọc to cho ông nghe khi ông rơi đúng vào đoạn sau:

“Quả là tôi đã không yêu cha tôi mấy, vì tôi thấy ông là một người giả dối. Sau một thời gian, tôi có cảm giác rằng ông đang sống một cuộc sống hai mặt: một mặt là với vợ con, một mặt là với những người khác. Một hôm, tôi phát hiện ông thường xuyên gặp gỡ một cậu trai trẻ xinh xắn tóc hoe vàng mà tôi thỉnh thoảng nhìn thấy trong cửa hàng kề cửa hàng của cha tôi ở dưới cảng. Ông cùng với cậu trai trẻ này đi vào phòng khách ngôi nhà của chúng tôi, phòng này có lối vào từ bên ngoài. Sau đó một chút, tôi nghe tiếng chìa lách tách từ ổ khóa

cửa cửa trong (thông với phần còn lại của ngôi nhà). Anh trai tôi, người mà tôi gọi ra để kể câu chuyện này, đã nhún vai như thể đã biết rõ tất cả, anh làu bàu mấy câu, giọng tức tối. Sự việc xảy ra nhiều lần sau đó và nó chỉ làm tăng thêm sự ghê tởm nơi tôi về con người tráo trở của cha tôi.

Tôi nghĩ rằng tất cả những điều này là lý do tại sao tôi ghét cay ghét đắng những mối quan hệ phản tự nhiên, mặc cho người ta có thể đưa ra mọi lời giải thích như đó là những ảnh hưởng đã phải chịu thậm chí trước khi sinh, hay những khuynh hướng bẩm sinh... Tôi luôn tránh quan hệ quá thân thiết với những người cùng giới, và khi tiếp xúc với những người có những khuynh hướng như thế tôi nhận ra ngay lập tức. Tôi cũng có cảm giác tương tự trước những mối quan hệ giữa đàn bà cùng giới, một vài khía cạnh của vấn đề này được tôi đề cập trong tiểu thuyết có tên Cháy bỏng những ngón tay tôi.”

“Cháy bỏng những ngón tay tôi...,” cha tôi nói và đóng cuốn tự truyện lại, nhắm mắt, như thể giữ lại cho mình một bí mật nào đó. Sau đó, giống như những hiền triết thời xưa lúc trăng trời thổ lộ cho con cháu tất cả những kiến thức của mình về cuộc sống, cha tôi nói với em gái tôi: “Thế giới thật lắm huyền bí, và chúng ta không nhất thiết phải thấu hiểu tất cả. Đừng kể với anh trai con (trong trường hợp này chính là tôi) là cha đã mua cuốn sách này.

Nó tò mò lắm và bao giờ cũng đặt những câu hỏi rắc rối.” Cuối cùng, ông ném cuốn sách vào một góc và không đọc đến hết (dù sao, đọc là trò tiêu khiển ông hiếm khi làm).

“Cậu văn sĩ Souheil Idriss này đã đại dộ kể ra câu chuyện kia,” cha tôi nói với em gái tôi, “đáng lẽ cậu ta nên quên hết đi. Nhắc lại từng chi tiết ấy để làm gì? Tuy vậy, cậu ta cũng tỏ ra dũng cảm, trong tư cách nhà văn, vì phải dũng cảm lắm mới dám thú nhận những điều như thế khi sống trong một xã hội Ả Rập, ngay cả ở Liban.”

Tại sao cha tôi lại không muốn tôi biết? Ông sợ rằng hình ảnh của ông trong mắt tôi sẽ bị sứt mẻ?

Tại sao ông lại quan tâm đến câu chuyện đó?

Ông đã cảm thấy liên quan tới mức ra tận phố Hamra để mua sách (một việc có thể nói là ông không bao giờ làm)? Ông quen với cậu nhà văn kia?

Tôi không nghĩ rằng khi trẻ, cha tôi lại có tóc màu vàng như Souheil Idriss miêu tả, nhưng một điều chắc chắn: cha tôi và gia đình ông từng sống ở khu phố mà cuốn tự truyện kia đề cập.

Trước đây, tôi không có cảm tưởng cha tôi đã đau khổ vì những vấn đề kiểu này. Thực ra, tôi không nghĩ là ông từng quan hệ một người đàn bà nào khác ngoài mẹ tôi, và chẳng ai kể tí gì cho tôi về chuyện này hết. Cũng như cho anh trai hay em gái tôi. Còn mẹ tôi cũng không bao giờ phàn nàn về chuyện đó, cả trước mặt hai thằng con trai lẫn đứa con gái. Nếu có cảm giác cha tôi sống hai mặt, bà sẽ không để ông tự do đêm ngày như thế.

Trong thực tế, cha tôi hoàn toàn “tận tụy” với mẹ tôi, không phải vì nghĩa vụ mà vì bản tính, hay thói quen, hay yếu ớt, hoặc một trong những lý do kiểu như vậy. Dù thế nào cũng không phải vì nghĩa vụ hay cái gì gần gần thế.

Ít lâu sau cái chết của mẹ tôi, chúng tôi nghe đồn là ông có quan hệ với một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi sống gần nhà. Đầu tiên, người ta kể là cha tôi hay đến một địa điểm mà cô ta cũng thường đến, cửa hiệu ở dưới chân tòa nhà chúng tôi ở, và họ gọi điện cho nhau liên miên. Em gái tôi trách tôi đã quá để tâm tới những chuyện ngồi lê đôi mách ấy, nó cho như thế là không tử tế với cha lắm. Nhưng tôi khẳng khái giữ thái độ. Vì cả nó lẫn tôi. Để hiểu cội nguồn vấn đề, tôi xin hóa đơn điện thoại chi tiết. Có một số điện thoại thường xuyên xuất hiện vào khoảng sáu giờ tối. Một lần, tôi gọi đến, cũng vào tầm đó. Một giọng phụ nữ nói a lô. Tôi hỏi ai đang ở đầu dây bên kia.

“Ai đấy,” cô ta hỏi lại, “ông là ai?”

“Tại sao cô lại trả lời?”

Đầu kia dập máy. Cùng một ngày, cỡ 8 giờ, cha tôi đã hỏi tôi tại sao tôi gọi đến số đó, và ai đã đưa nó cho tôi. Tôi trả lời là tôi đã vô ý chạm vào nút gọi lại, và tôi đã nghe thấy một giọng phụ nữ ở đầu kia.

“Tại sao cha hỏi con câu ấy,” tôi hỏi lại cha tôi,

“cha biết cô ta à? Cô ta đã phàn nàn điều gì?”

“Đừng chọc mũi vào chuyện không dính dáng đến mày!” ông trả lời, giọng đanh thép.

Tôi im lặng, mặc dù tôi muốn nói rằng chuyện này liên quan tới tôi hơn là ông tưởng, và nếu ông không nghĩ thế, thì ông đang nhầm đấy, và nhầm to!

Tôi thấy rõ là ông đã chán phải tạo bóng râm cho tôi, trên ban công. Thịnh thoảng ông biến vào căn hộ vài phút, hẳn là để nghỉ ngơi một chút. Có một lần, ông ở trong đó khá lâu rồi mới quay ra.

Lần đầu tiên khi ông rời khỏi ban công, ông bỏ mũ ra và đặt lên đầu tôi. Lúc ông quay lại, tôi đã ném nó xuống đất. Lần thứ hai thì tôi ném xuống phố, và điều ấy khiến em gái tôi nổi giận lôi đình, nó hét lên: “Đủ rồi! Tôi sẽ không chịu đựng thêm nữa đâu! Nếu các người không dừng lại thì tôi sẽ đi khỏi đây!” Nó còn lên cơn giận dữ vài lần nữa, nhưng khi mặt trời lặn, trước 8 giờ tối một chút, nó vẫn còn ở lại lúc tôi đứng lên đi gọi đầu và ném về phía cha tôi một câu khiêu khích: “Thế nào?”

Như lần trước, ông không đáp lại và làm như thể không có chuyện gì xảy ra. Khi tôi ra về, em gái tôi nói rõ với tôi là nó sẽ không để chúng tôi tiếp tục làm thế, không thì nó sẽ ra khỏi nhà ngay lập tức.

Mà quả thực nếu không vì nể nang lễ thói, thì nó đã chuyển đến ở với vị hôn phu của nó từ trước khi cưới rồi! Đúng thế, nó cũng không hiểu tại sao nó ở lại nhà để chăm sóc cha tôi và tôi thay vì chuyển quách đi cho rồi.

Quay về căn hộ của mình, tôi mở điện thoại di động xem có cuộc gọi lỡ nào không. Leila gọi cho tôi một lần. Tôi bấm số của nàng và

nàng trả lời tôi rằng nàng có thể ra khỏi nhà tối đó và sẽ đến nhà tôi tám mươi giờ, như mọi khi. “Tuyệt vời! Anh đợi em nhé,” tôi nói.

Nàng hỏi tôi có phải cha tôi vẫn quyết định đi bước nữa. Tôi trả lời rằng đúng, vì cha tôi hoảng sợ khi nghĩ tới cảnh em gái tôi sẽ lấy chồng và chuyển đi chỗ khác và ông sẽ phải ở lại nhà một mình không người chăm sóc, bầu bạn. Mặc dù ông còn khỏe, có thể ăn mà không kiêng, uống rượu, hút thuốc mà chẳng ngại!... Ông thức khuya, đọc báo từ đầu đến cuối, xem tất cả các kênh vệ tinh, tất cả các thông tin và tất cả các chương trình mà ông muốn. Đặc biệt là những gì về đồng tính, nhân bản vô tính, hậu quả của phổ cập máy vi tính, bùng nổ dân số, lịch sử các nền văn minh, những chương trình mà ông không bao giờ bỏ lỡ và luôn xem rất chăm chú.

Ông đã trở thành chuyên gia thực thụ trong những đề tài này.

“Mà bây giờ, xem tất cả những chương trình tivi, nghe ngán ấy tin tức ở đài, đọc ngán ấy báo, đúng là thu được nhiều kiến thức tới mức có thể cạnh tranh với bất kỳ giáo sư đại học chuyên nghiên cứu về lĩnh vực đó! Anh có nghe đài BBC bao giờ không?”

“Thỉnh thoảng thôi.”

“Nói thẳng ra đó gần như là trình độ của dân Khoa học-Chính trị! Anh không thấy thế sao?”

Một lần nữa, nàng giải thích với tôi rằng nàng không phải là một thính giả thường xuyên của đài.

Quả thật nếu nàng muốn mua xe hơi thì chính xác là để có nhiều dịp nghe đài hơn nữa. Trong tắcxi thì không thể. Ở cửa hàng của cha mẹ, nàng không có thời giờ, còn buổi tối ở nhà thì nàng phải chung phòng với em gái. Trên thực tế, hiện tại nàng chỉ có thể nghe đài khi đến lượt phải dọn dẹp nhà cửa.

“Một chiếc xe hơi, đó chính là tự do,” nàng thở dài.

Nàng nhắm mắt lại như thể để kéo dài giấc mơ.

Tôi cũng nhắm mắt để chia sẻ với nàng giây phút quý giá ấy.

“Cha anh đã ngủ với cái cô mà ông ý muốn lấy làm vợ chưa?”

Tôi nói với nàng là tôi không hỏi và ông cũng không kể gì cho chúng tôi về chủ đề này. Nhưng tôi nghĩ rằng đương nhiên là đã. Tôi không thấy điều gì có thể ngăn ông không làm chuyện ấy.

“Thế nghĩa là cha anh vẫn ổn về mặt tình dục?”

“Chắc chắn, chắc chắn!” Tôi thốt lên rồi nói tiếp, “dù thế nào thì đàn ông cũng không cần ổn lắm về mặt tình dục mới có thể khiến đàn bà có chửa! Chỉ một lần thôi là xong!”

“Chắc chắn,” đến lượt nàng bình luận, “chắc chắn, chắc chắn...”

Tôi đã nghĩ là nàng sẽ lặp lại từ này thêm lần nữa vì nàng có vẻ đang mơ màng về điều gì đó, như thể việc ấy sẽ cho phép nàng thoải mái nói ra những suy nghĩ của mình, thế nhưng nàng chẳng nói gì thêm.

Các ý tưởng chen lấn trong đầu tôi như những ánh chớp ngoằn ngoèo giữa bóng đêm rồi biến mất ngay sau đó. Có thể là...

Ngày hôm sau nữa, tôi thức dậy còn sớm hơn cả mọi khi và tôi lại một lần nữa bắt được quả tang cha tôi ngay trước khi ông ra khỏi nhà. Ông đã chuẩn bị sẵn sàng. Tôi liền vào bếp, đổ dầu ôliu lên đầu, xoa đều rồi đi ra ban công ngồi đợi những tia nắng đầu tiên phóng xuống. Em gái tôi vẫn ngủ.

Tôi nghe thấy cha tôi ra ngoài vì ông đã sập cửa rất mạnh, hẳn là để tôi biết mà hiểu rằng với ông, tôi chả là cái gì nữa cả. Tôi có chết thì chết một mình, nếu tôi muốn, và xương thịt tôi có thối rữa thì cũng chẳng có ai lo! Tôi cảm thấy đau đớn, giờ khắc quyết định đang đến gần... Trừ một điều là nó chẳng thay đổi được quyết tâm của tôi, ngược lại hoàn toàn. Để thoát khỏi cái nắng kinh hoàng này, hoặc là tôi sẽ phải bất tỉnh, thậm chí có thể chết.

Hoặc là cha tôi sẽ phải bỏ kế hoạch cưới vợ và cứu tôi khỏi cơn ác mộng. Tôi bắt đầu không chịu nổi sức nóng thiêu đốt của những tia mặt trời, đầu tôi đau như búa bổ. Khi tôi không thể tiếp tục ngồi ở tư

thế này nữa thì tôi nghe thấy cha tôi bước vào nhà và tiến lại gần tôi để tạo bóng râm cho tôi. Ông ở bên tôi cho tới trưa.

Hôm ấy, em gái tôi không vội chuẩn bị bữa trưa cho chúng tôi, như thể để chúng tôi thấy rằng nó không phải là loại nói suông và hoàn toàn có khả năng thực hiện lời dọa hôm trước. Trong lúc chúng tôi ăn, nó nhắc lại là nó sẽ chẳng nấu gì cho chúng tôi nữa cho tới khi chúng tôi quay về hòa hợp như trước đây. “Này, hãy nói gì đi chứ, các người hãy nói với nhau những điều cần phải nói đi!” nó gào lên với chúng tôi.

Tôi cảm thấy rõ tiếng gào của nó cũng giúp được việc gì đó, nhưng tôi không biết là việc gì. Mà tôi có thể nói gì với cha tôi và ông có thể nói gì với tôi?

Tôi đã giải thích cho ông lý do tôi phản đối ông tái hôn và khi thấy lý lẽ của tôi chả có tác dụng, tôi quyết định hành động như thế này, như một giải pháp cuối cùng, với một quyết tâm không gì có thể lay chuyển trừ khi có sự thay đổi từ phía ông. Thậm chí tôi còn bảo ông rằng “cô ta” cài bẫy ông, chắc chắn là vậy. Khi ông từ chối nghe tất cả những gì tôi viện dẫn, tôi đã vào bếp, cầm chai dầu đổ lên tóc rồi ra ban công đứng phơi mặt dưới cái nắng kinh hoàng của tháng Sáu.

Đương nhiên là ông hiểu điều tôi đang làm.

Nhưng dựa vào cú sốc mà tôi kịp gây ra cho em gái tôi, tôi tự nhủ rằng có thể ông không hiểu rõ lắm tôi muốn cái gì, thế nên tôi cần phải nói nữa, để giải thích cho ông, thậm chí để bắt ông chấp nhận ý muốn của tôi... Nhưng mỗi khi tôi định cất lời thì câu chữ trốn đi đâu hết như thể cha con tôi thuộc về hai vũ trụ khác nhau, hai giống loài khác nhau, như thể tất cả cố gắng mà tôi bỏ ra để có thể nói với ông đều tất phải thất bại, y như mỗi khi tôi mở miệng trước đám đông.

Tôi không thể nói. Ngay cả ném cho ông cái từ

“Thế nào?” như mỗi khi tôi muốn khiêu khích ông, tôi cũng không làm nổi. Như thế câu chữ đã bị cầm tù trong một vũ trụ vượt quá sức

hiếu của tôi, một vũ trụ mà tôi không sao đặt chân vào được, tôi - kẻ đang hết sức vật lộn nơi trần thế.

Tôi không thể nói. Tiếng gào thét của em gái tôi vẫn hằn trong não tôi, vang bên tai tôi. Rồi bỗng dưng ý nghĩ kia lại xuất hiện: cha tôi có thể không hiểu chính xác tôi muốn gì mỗi khi ném cho ông cái từ “Thế nào?” dưới hình thức khiêu khích. Tôi cần phải biết rõ. Tôi suýt mở miệng nói thẳng điều ấy với ông, hỏi xem ông có hiểu mỗi khi tôi nói “Thế nào?”, nhưng câu chữ vẫn không thể thoát ra, tôi không tài nào bắt chúng phục tùng ý chí của mình.

Thật quái đản! Thời gian càng trôi thì ham muốn được nói của tôi càng tăng. Và câu chữ càng tuột khỏi tôi. Cuối cùng em gái tôi cũng mang đồ ăn ra cho chúng tôi, chậm hơn hai tiếng so với mọi khi.

Đương nhiên là nó cố tình. Chúng tôi ăn. Sau đó, mặt trời lặn, đó là ngày thứ ba. Tôi mệt bã người.

Một điều chắc chắn là cha tôi còn mệt hơn, tỷ lệ với từng ấy năm khác biệt tuổi tác giữa hai chúng tôi.

Tôi mở điện thoại xem có ai đã gọi cho tôi không.

Khác với hai hôm trước, Leila không nằm trên đầu danh sách. Đúng ra là nàng đã chẳng gọi cho tôi.

Tôi bấm máy và gọi cho nàng. Đầu kia không có ai trả lời. Tôi lại ngồi một mình trong căn hộ của tôi, không thể ra ngoài đi chơi tối với bạn bè, ngay cả để uống một ly ở đâu đó. Tôi kiệt sức và ngủ thiếp.

Ngày hôm sau, tôi không sao dậy sớm được nữa.

Khi tôi mở mắt, mặt trời đã ở tít trên cao. Đã hơn tám giờ sáng. Tôi cuống quýt dậy và ra khỏi nhà.

Cha tôi sẽ thoát phen này mất thôi! Hẳn là ông đã đi gặp cô ta để kể lể tất cả những gì mà vì cô ta, ông đã phải chịu đựng. Để được đáp trả bằng các thể loại chăm sóc... Tôi phải mất hơn chục phút lái chiếc Subaru mới tới được căn hộ. Tôi dễ dàng tìm được chỗ đỗ xe ngay trước tòa nhà. Tôi bấm thang máy và bồn chồn đợi. Tôi cáu với bản thân tôi. Tôi không thể chết một mình dưới ánh nắng thiêu đốt mà

không có sự chứng kiến của cha tôi. Chính ông là người có lỗi. Nhưng thật không ngờ, ông vẫn lù lù ở nhà. Như thể ông đang đợi tôi đến. Tôi tóm lấy chai dầu ôliu và đổ chỗ còn lại lên đầu và xoa đều khắp tóc. Ném cái chai không vào sọt rác, tôi đi ra ban công. Cha tôi rời nhà sau khi đã sập cửa rất mạnh. Em gái tôi vẫn ngủ, trái với thói quen của nó vào giờ này. Tôi bỗng nghe thấy cha tôi quay về, tiếng chân tiến lại gần. Ông đến bên tôi, đứng thẳng, tay cầm một chiếc ghế, tay cầm một chai dầu mới tinh. Ông mở nó ra, đổ lên đầu, xoa đều và ngồi xuống chiếc ghế, đối diện với tôi.

Trời đất!

Còn kinh hoàng hơn cơn ác mộng của tôi! Tôi bị cầm tù trong một ngõ cụt, bị nhốt trong chiếc bẫy ma quỷ mà tôi sẽ chỉ có chết mới thoát!

Cha tôi độc ác làm sao! Như thể ông nói vỗ vào mặt tôi: Mà muốn tao chết à, thằng khốn nạn? Thế thì tao chẳng cho mày niềm vui ấy đâu nhé, tao sẽ tự tử, ngay trước mắt mày, và mày sẽ chứng kiến giờ phút hấp hối của tao thay vì bắt tao phải chứng kiến giờ phút hấp hối của mày!

Còn khủng khiếp hơn là bị mặt trời ném tới tấp xuống đầu hàng triệu viên bi bằng chì nóng.

Trời đất!

Nhưng điều đáng sợ nhất đó là: hành động như thế chứng tỏ ông đã hoàn toàn hiểu rõ ý định của tôi, hoàn toàn nắm được điều mà tôi muốn, rằng chẳng cái gì có thể qua mặt ông. Thế nên biện minh này nọ cũng vô ích. Cuộc chiến không lối thoát giữa hai chúng tôi chỉ có thể kết thúc bằng thắng lợi của người này và thất bại của người kia. Đương nhiên, ông sẽ không thay đổi quyết định, sẽ không hủy bỏ cuộc hôn nhân của mình.

Làm gì bây giờ?

Phải quyết định nhanh chóng, trước khi mặt trời có thể thiêu cháy sọ tôi, lấy đi toàn bộ năng lực suy nghĩ, thậm chí cả mạng sống của

tôi...

Trước khi sợ tôi bị thiêu cháy!

Tôi phải lùi bước!

Tôi phải lùi bước, trước khi sợ cha tôi bị luột chín, trước khi tôi phải chứng kiến cái chết của ông hoặc trước khi bắt ông phải chứng kiến cái chết của chính tôi!

Một cách bản năng, tôi rời ghế đứng lên che nắng cho ông. Ngay sau đó, hiểu rằng cử chỉ này thật là nực cười nên tôi lại ngồi xuống. Hơn nữa, tôi thấy ông đã nguẩy vai một cái như để đuổi tôi khi cảm nhận tôi đang đứng chắn giữa ông và ánh mặt trời.

Cuộc chiến như thế là đã chính thức được tuyên bố!

Tôi phải lùi bước thôi!

Nhưng không phải thế này, trong cái vẻ của một thằng đại ngốc!

Các vị sinh thành có khả năng độc ác làm sao!

Em gái tôi lại gần, hai tay cầm hai xô nước. Nó để một xô xuống đất, giữ chặt lấy xô còn lại và dội thẳng vào người tôi. Tôi bỗng thấy mình đứng thẳng, miệng òng ọc, mũi phì phò như thể đã ở dưới nước rất lâu và nín thở. Nó tóm lấy xô thứ hai và thay vì dội thẳng vào cha tôi như tôi đã nghĩ (cũng như tất cả những ai có khả năng suy nghĩ), nó lại dội tiếp vào tôi. Sau đó, nó cầm chiếc ghế của tôi, cùng hai chiếc xô rỗng rồi biến thẳng vào nhà. Đúng lúc ấy, cha tôi cũng đứng lên. Ông cầm ghế của ông và rời khỏi ban công. Tôi còn lại một mình, ướt như chuột, nước chảy ròng ròng.

Cha tôi không quên mang vào nhà chai dầu ôliu hầu như vẫn còn nguyên mà ông vừa mua. Như thể chiến thắng của ông là hiển nhiên, như thể chiến thắng của ông lúc nào cũng hiển nhiên! Ông không quên chai dầu: dầu ôliu khá đắt, không có nó thì không biết nấu ăn thế nào và các bậc cha mẹ luôn mắng khi con cái phí phạm... Cha tôi đã bỏ tôi ở lại một mình trên ban công. Hành động này của ông thật không thể tha thứ: nếu ông có thể làm điều độc ác thì ông sẽ chẳng ngại, và không hề ngần ngại nữa kia!

Kế hoạch của tôi như thế là thất bại. Tôi đã bị bẻ mánh. Tôi có vẻ hết sức lỗ bịch, mà tôi có lòng dạ nào để đùa cợt bây giờ! Tôi vào nhà và đến gần em gái tôi, hét lên với nó rằng nếu cha tôi có mất mạng thì ông sẽ chẳng là kẻ đầu tiên chết vì tình!

Cũng không phải là kẻ cuối cùng! Trước ông đã có nhiều, sau này cũng sẽ có! “Cứ để cha cưới vợ đi, nhưng tao sẽ không là người bảo trợ cho con cái sau này của ông ấy đâu đấy! Ông ấy muốn làm gì thì làm nhưng tao sẽ không chi một đồng xu nào để cho chúng nó ăn, học, chữa bệnh đâu đấy!” Em gái tôi không trả lời. Nó thường thế đấy: nó không nhả một lời nào, ngay cả khi bị người ta đốp thẳng sự thật vào mặt!

“Nói xem! Nói xem ai sẽ nuôi lũ con đó, những đứa trẻ khốn khổ... Và chúng nó sẽ nhanh chóng mất cha... Còn lại mỗi mẹ... Nói xem!”

Trong phòng bên, cha tôi nghe được hết nhưng không nói gì. Tôi nói nữa, nói nữa, nhưng ông vẫn không phản ứng. Cho tới khi không được nữa, ông gào lên chửi rủa tôi: “A, thế ai đã nuôi mày, mày và con em mày là con hoang chắc? Ai đã trả cho chúng mày tiền học, tiền bác sĩ, tiền áo quần?”

“Không phải cha mà đất đai cha thừa hưởng từ ông bà rồi bán đi,” tôi trả lời.

“Đất đai nào? Mày tưởng thế là đủ để nuôi tất cả chúng mày chắc? Chúng mày đã sống bằng sức lao động của tao! Ai yêu cầu mày phải chăm sóc con cái tao, những đứa trẻ chưa được sinh ra và có thể sẽ chẳng bao giờ được sinh ra!” Đúng thế, nếu vợ tương lai của tao năn nỉ muốn có con thì tao cũng sẽ không từ chối! Một hoặc hai đứa, không hơn, trai hay gái không quan trọng. Tao thì tao không muốn, nhưng nếu cô ấy năn nỉ thì tao sẽ không phản đối. Mày chống mắt mà xem! Tao sẽ không đòi mày phải giúp, mày hay bất kỳ ai! Nếu hôm nào đó, mày thấy tao giãy giụa trong khó khăn cực nhọc – cầu trời đừng để tao vào cảnh ấy – thì mày đập cho tao một cái rồi muốn đi đâu thì đi!”

Cha tôi nói rằng tôi coi ông như một lão già, như thể ông chẳng còn gì để làm ngoài việc chờ cho tới ngày chui xuống âm phủ. “Tao còn thở,” ông nói tiếp, “và tao còn thích ăn, ngủ, đi lại... Nói đúng ra, ngày hôm nay tao hưởng thụ cuộc sống gấp nghìn lần trước đây, mười hay hai mươi năm trước, hơn hẳn so với khi tao còn trẻ.”

“Và cũng thích một cô vợ?”

“Đúng thế, cũng thích một cô vợ!”

“Một cô vợ nói chung hay là có một cô vợ đặc biệt?”

“Này, tại sao chúng mày trách tao muốn có vợ nhỉ? Tại sao chúng mày coi tao như cục phân chỉ cần giặt nước là xong?”

“Chúng mày ngỡ tao đùa khi nói về tuổi tác và tao trả lời rằng tao vẫn còn vâm? Tao không đùa đâu! Mọi thứ đều ổn và cuộc sống thật tuyệt vời! Tao quên tuổi của tao rồi!”

Tôi gọi điện cho Leila đề nghị nàng bất cứ giá nào cũng qua căn hộ của tôi tối hôm đó, vì tôi đang “kiệt quệ tinh thần”. Nàng trả lời rằng ham muốn duy nhất của nàng là mang lại khoái cảm cho tôi.

Tối đó, Leila “rất muốn biết” tại sao tôi lại nghĩ tới chuyện bán chiếc xe, “lí do thực” của tôi là gì.

Tôi giải thích cho nàng rằng từ khi khám phá ra tất cả những “phẩm chất” của nó, tôi có cảm giác đang lái một khối lo lắng, chứ không phải đang lái chiếc xe của tôi. Mỗi khi bóp phanh, tôi lại nghĩ tới cái ngày mà tôi sẽ nhất định phải thay đĩa...

Tôi phải thay đĩa phanh thôi vì Rafic lái xe rất tợn, vì cậu ta lái chiếc xe này như thể muốn tấn công cả thế giới, như thể cậu ta có xung đột cá nhân với chiếc xe. Cậu ta lái xe giống bọn thanh niên muốn tạo ấn tượng với cha mẹ. Nếu không thì tại sao đĩa phanh lại hỏng hết? Rafic lái như thể muốn tự tử.

Cậu ta kể cho tôi là đã phải làm lại phanh và thay lốp xe, nhưng khi mua tôi chẳng chú ý chút nào đến những chi tiết này. Đúng là học cả đời cũng không hết chuyện phải học! Điều quan trọng nhất trong việc mua một chiếc xe cũ, đó là biết người chủ xe.

Rafic không lái xe mà lái tên lửa! Ngồi trong xe với cậu ta, luôn phải tự hỏi tại sao số mệnh lại bắt ta bị chết trong tai nạn ô tô. Mua chiếc xe được hai tháng tôi đã phải đổi bộ phận giảm xóc. Hai trăm bảy mươi lăm đôla. Mà côngtơmet (Đồng hồ đo tốc độ và ghi độ dài đoạn đường xe đã đi) chưa tới sáu mươi nghìn kilômét. Xe với chả cậu, ngón của tôi một đồng tiền. Tất cả chỉ vì vận tốc! Và các phụ tùng cho mác Subaru đắt kinh hoàng! Đồng ý là tình trạng đường sá của Liban cũng góp phần vào việc làm hao mòn xe cậu. Đôi khi tôi mơ mình là một luật sư giàu sụ để có thể cả đời đâm đơn kiện chính phủ và thủ tướng, những người có trách nhiệm pháp lý về tất cả những chuyện quái đản, ví dụ như hố tử thần to đùng ngay giữa xa lộ, hay sửa đường ở chỗ rẽ nhưng không tín hiệu báo trước, chưa tính đến các loại gờ giảm tốc và các kiểu ổ gà! Đúng là khi mua xe thì không có cách nào chống lại tất cả những chuyện này. Nhưng ngược lại, biết xem ai đã lái nó trước đây, những người chủ cuối cùng của nó, đó là cái có thể làm được, và không phải là không quan trọng đâu nhé!

4

GIỜ ĐÂY PHẢI MUA MỘT CHIẾC XE, đương nhiên là xe cũ, nên tôi cần suy nghĩ kỹ càng. Tôi sẽ không quyết định gì trước khi biết nó đã từng thuộc về ai.

Cách đây mấy hôm, một gã chuyên bán xe nhập từ châu Âu (Thụy Sĩ và Đức) mời tôi một chiếc Honda Accor của Thụy Sĩ, đập hộp ở Liban, model 1995, trang bị đầy đủ, chín nghìn năm trăm đô. Gã quả quyết với tôi là xe mới chạy hai mươi nghìn kilômét trong bảy năm. Còn gì nữa nhỉ? Gã còn nói thêm nhiều điều ngon ngọt nữa. Nếu Rafic bạn thân nhất của tôi mà còn lừa tôi thì trông chờ gì ở một gã bán hàng bất lương? Tôi bảo gã tôi chẳng tin chút nào vào lời gã nói và tôi biết gã chỉ tìm cách đẩy cho tôi một chiếc xe đều. Gã thề trời thề biển là xe mới chạy chưa đến hai mươi nghìn kilômét và hẳn đã mua từ tay một cụ già hưu trí ít ra cũng bảy mươi lăm tuổi có thể nói là chả bao giờ lồi xe ra lái. Vừa nói, gã vừa giơ cho tôi sổ lộ trình để tôi tự kiểm tra. “Mở ra mà xem tận mắt đi!” Khi làm một vòng thử xe, tôi nhận thấy ghế ngồi không còn tốt. Có thể hiểu ngay rằng người chủ cũ không thuộc loại cẩn thận, và công tơ mét hẳn đã bị tua lại để chỉ con số kia. Chuyện này ai chả biết, người Đức bây giờ cũng đồng lõa, người Thụy Sĩ cũng thế. Nhưng dù thế nào, tôi vẫn thấy thích chiếc xe. “Đưa tôi sổ lộ trình,” tôi bảo gã, “mai tôi trả.”

“Vô tư đi.”

Tôi gọi cho Rafic nói là tôi muốn liên lạc với số điện thoại ghi trong sổ. Cậu ta hoàn toàn nhất trí với tôi. Tất cả đều được ghi bằng tiếng Pháp: mác xe Honda, loại Accor, model 1995, màu bạc, v.v.

Mọi thứ đều nói lên rằng đó chính là sổ lộ trình của chiếc xe kể trên.

Nói được tiếng Pháp nên Rafic trợn mắt không hiểu chuyện gì. Rồi cậu ta giải thích cho tôi rằng đầu dây bên kia là một giọng phụ nữ, nhưng có vẻ lại nói tiếng Đức. Thử thêm lần nữa, kết quả vẫn thế. Tôi bảo có thể chủ xe là người Thụy Sĩ nói tiếng Đức như phần lớn người Thụy Sĩ. Sau đó, tôi điều tra một chút thì phát hiện rằng đó là số điện thoại của Đức chứ không phải Thụy Sĩ.

“Mày giải thích vụ này thế nào?” tôi hỏi gã bán xe khốn kiếp.

Tự trong thâm tâm, tôi tin chắc một điều rằng một gã như thế này thì đừng ngạc nhiên nếu nó bán cho mình hàng đều!

“Anh làm thế là đúng,” Leila bảo và nói thêm rằng nếu tôi hạ giá xe thì sẽ dễ bán hơn và chấm dứt được mọi lo âu. Tôi bảo nàng rằng vấn đề không phải ở chỗ ấy. Vấn đề là lương tâm. Nếu bán mà không nói năng gì về tình trạng xe thì tôi có cảm giác là đi lừa. Nàng im lặng, không bình luận. Tôi nói tiếp:

“Đôi khi, anh tự nhủ rằng mình có thể năn nỉ người kia mang xe đến xưởng kiểm tra trước khi quyết định mua, chỉ để lương tâm không bị cắn rứt. Nói chung, người mua đâu có khả năng đoán xem xe có vấn đề ở chỗ nào. Chịu! Trừ khi anh ta là chuyên gia sửa xe. Tóm lại, để yên tâm, cách duy nhất là mua xe mới toanh trực tiếp tại cửa hàng, nhưng anh lại không đủ khả năng.”

Cậu nên xấu hổ, Rafic ơi!

Tuy nhiên, tôi phải thú nhận rằng cậu ta cũng có đôi chút lý do, làm sao mà cậu ta biết được tất cả những chi tiết đó. Dù sao, cậu ta cũng không có vẻ cáu kỉnh mấy khi nghe tôi kể. Cậu ta không chú ý lắm, như thể điều đó hoàn toàn bình thường. Nhưng đâu có bình thường! Tại sao nó lại rơi vào trúng tôi, lại chính tôi là kẻ phải đổ vở?

Tôi muốn bán chiếc xe cho một người thợ chuyên chữa xe Nhật. Anh ta trả hai nghìn đô! Lẽ ra anh ta có thể trả năm nghìn nếu nó được sản xuất ở châu Âu, nhưng đằng này nó lại nhập từ Mỹ. Chỉ trời mới biết nó cần những phụ tùng thay thế gì và trên thị trường Liban thì tài thánh cũng chẳng tìm ra.

Leila không ngăn được và thốt lên: “Có hai nghìn đô thôi sao?”

Như thế với nàng, giá như thế là chấp nhận được.

Ngay lập tức tôi lấy làm tiếc là đã nói con số đó, tôi đâu muốn bán với giá bèo vậy, hoàn cảnh tài chính của tôi không cho phép. Ngoài ra tôi cũng không muốn dính líu với nàng trong chuyện tiền nong. Nhưng tiếp theo, chẳng vòng vo, nàng nói về... cha tôi.

Trời đất!

Cái gì ở chiếc xe này có thể khiến nàng nhớ tới cha tôi? Bộp một cái, nàng hỏi hồi này ông thế nào, và tôi kể cho nàng rằng cha tôi không chịu nhả kế hoạch lấy vợ vì cô ta, người mà ông sắp cưới (cầu trời, chuyện đó sẽ không xảy ra) cũng giống phần lớn phụ nữ khác, hẳn là đã ngần ngại, hay từ chối có quan hệ tình dục ngoài hôn nhân, và luôn nhấn mạnh quyền được sinh con của mình.

“Anh có tin chắc là ông ấy có thể bằng lòng chỉ cặp với cô ta mà không cưới không? Cha anh có thật là loại đàn ông như thế?” Leila hỏi, bỗng nhiên rất chăm chú, và nhấn mạnh vào chữ “thật”.

“Có, anh tin như vậy,” tôi trả lời và suy nghĩ một lúc, tôi hỏi lại nàng, “Tại sao lại không?”

Chính lúc ấy một ý nghĩ quái đản đã lóe lên trong óc tôi: “Ý kiến em thế nào nếu anh tìm cho cha anh một cô để thỉnh thoảng lên giường? Mỗi tháng một lần, anh không nghĩ là ông ấy cần nhiều hơn thế. Có thể bằng cách này mà anh sẽ giải quyết mọi vấn đề cho ông ấy. Và nếu ông ấy cứ khăng khăng đòi cưới vợ, để có bầu bạn và giúp đỡ việc nhà thì anh sẽ cố thuyết phục ông ấy lấy một người lớn tuổi hơn cô kia và hết khả năng sinh con, thậm chí anh có thể kiếm hộ ông ấy.”

Leila lên tiếng như thể chủ đề này bỗng nhiên trở nên thú vị với nàng:

“Đầu tiên, anh có chắc chắn rằng cha anh chỉ định có quan hệ tình dục đơn thuần thôi không?”

“Theo anh nghĩ, ông ấy thậm chí thích thế hơn. Nói chung, ông ấy không phản đối chuyện này đâu.”

“Thế thì tìm cho ông ấy ai đó để giải quyết vấn đề là một ý rất hay.”

Sau đó tôi thử hình dung, với sự giúp đỡ của Leila, tôi sẽ tiến hành việc này như thế nào. Tôi và nàng cố xem xét vấn đề ở nhiều mặt, điếm lại những cô bạn gái hay những người đàn bà mà nàng quen để xem ai có thể chấp thuận làm việc này mà không đòi hỏi gì, chỉ để giúp đỡ cha tôi, hay cùng lắm là nhận một món quà nhỏ hoặc một khoản tiền được thỏa thuận từ trước. Cả nàng lẫn tôi đều không dễ tìm thấy ai như vậy nhưng tôi bất chợt nhớ ra một cô bạn mà nàng từ lâu không gặp. Theo ý Leila thì cô này có thể nhận lời nhưng hẳn là đòi trả rất cao.

“Bao nhiêu?” tôi hỏi.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Không! Không! Nó chẳng chịu đâu. Cha anh không phải kiểu mà nó thích.”

“Thế cô ta thích kiểu gì?”

“Em không nghĩ là nó đồng ý ngủ với ai đó bằng tuổi cha nó.”

“Thì cứ giới thiệu anh với cô ta, biết đâu anh lại thuyết phục được.”

“Ngủ với anh thì chắc chắn là nó chịu nếu anh trả ơn nó một cách tử tế.”

5

LEILA GIỚI THIỆU tôi với cô bạn đó ở chỗ làm việc. Xinh xắn, ngon lành, trẻ trung. Cô ta có tất cả những gì một người đàn ông thèm muốn ở một người đàn bà. Vài ngày sau, cả hai cùng đến căn hộ của tôi. Tôi báo trước với Leila:

“Này, chú ý nhé! Em không giận nếu anh ngủ với cả em lẫn bạn em?”

“Sao cũng được, quan trọng là anh hài lòng thôi.”

Nàng thật tuyệt vời, nàng thật yêu tôi. Từ khi cặp với nhau, mỗi khi tôi hỏi nàng đều trả lời: “Sao cũng được, em không bao giờ từ chối anh, hoàng tử của em.”

Chúng tôi ngồi xuống và làm quen với nhau. Tôi uống chút bia. S (tôi không để lộ tên cô ta vì cửa hàng nơi cô ta làm việc ngay gần đây và nổi tiếng đến độ ở Beyrouth này và ở cả Liban nữa, ai cũng biết) không uống gì vì cô ta thường ít uống, hoặc cô ta dứt khoát không dùng đồ uống có cồn, tôi không biết nữa. Nhưng cô ta vui vẻ vào cuộc và chấp nhận những cử chỉ ve vuốt của tôi. Trong suốt khoảng thời gian đó, Leila bận làm gì tôi không rõ, đi ra đi vào như thể đó là chuyện hết sức bình thường. Khi nhận thấy tôi bị kích thích quá, nàng tiến lại gần, bắt tôi đứng lên và đeo bao cao su cho tôi. Tôi ôm thật chặt cô bạn của nàng và phóng tinh ngay lập tức, tôi đã không tìm cách trì hoãn giây phút đó, thậm chí ngược lại. Tôi nghỉ một chút rồi đứng lên đi vào buồng tắm giống như mỗi khi rơi vào hoàn cảnh kiểu này, và nói với Leila như để xin lỗi đã không chú ý tới nàng tẹo nào: “Nếu em muốn ngủ với cô bạn em, thì cứ tự nhiên nhé!” (Những từ này lẽ ra được sử dụng để nói với bạn bè nam, nhưng nàng không phải

loại người giận dữ hoặc bị sốc vì cách nói thẳng ruột ngựa của tôi, bởi vì chúng tôi “rất tâm đầu ý hợp”). Thực ra tôi muốn nàng giúp tôi cương cứng thêm lần nữa để đến lượt nàng được tôi chăm sóc. Nàng hiển nhiên là đã hoàn toàn hiểu tôi vì nàng biết tôi thường bị kích thích bởi cái gì, đặc biệt là khi nhìn thấy hai người đàn bà quấn vào nhau. Nàng đứng dậy, và trước sự kinh ngạc của tôi (tôi đâu biết nàng có khuynh hướng đó) nàng lao vào cô bạn. Cô này dường như hơi ngập ngừng, thậm chí hoàn toàn thụ động. Và rất có thể còn từ chối, nếu không phải chính tôi đã gợi ý.

Làm tình xong, chúng tôi ngồi nói chuyện tay ba, nửa thân để trần. Đã mười giờ rưỡi đêm. Mọi khi Leila sẽ cáu kỉnh vì nàng rất chú ý để cha mẹ nàng không nổi giận và nghi ngờ tư cách của nàng. Mọi thứ đều có thể chấp nhận, trừ một điều: khiến các bậc phụ huynh tự nhiên đặt câu hỏi về tư cách của con gái. Nhưng chiếc điện thoại di động đã giúp mọi việc trở nên dễ dàng hơn. Khi nào lo lắng thì cha mẹ nàng gọi điện cho nàng và nàng luôn tìm được cách trấn an họ. Nhờ điện thoại nên họ có cảm giác là con gái không bao giờ đi đâu quá xa. Mà cũng chính đây là lý do khiến tôi không hoàn toàn tin là mình đã đúng khi tặng nàng điện thoại di động, vì tôi ngờ rằng nó sẽ cho nàng thêm đôi cánh bay nhảy, có thể là quá mức cần thiết... Nhưng tôi rất cần nàng và điện thoại đã giúp tôi liên lạc với nàng khi tôi muốn. S về khoản này có vẻ yên tâm hơn.

“Mình sắp mua xe, chỉ thiếu chút tiền nữa thôi.” S mỉm cười nói và Leila ngay lúc đó không đưa ra câu bình luận nào để chuyển thẳng sang chủ đề khác, lý do của việc chúng tôi mời S đến đây tối nay.

“Cha của anh sao rồi?” Nàng hỏi tôi.

“Ông ấy đang ở trạng thái ổn định,” tôi trả lời theo kiểu thông cáo báo chí mỗi khi có nhân vật nổi tiếng nào đó ốm đau.

Đến lượt S lên tiếng: “Cha của anh bị sao vậy?”

Tôi tự nhủ đây chính là lúc phải nói với cô ta đề nghị của tôi và giục cô ta nhận lời: “Ông ấy có nhu cầu tình dục như thể đang là thanh

niên.” Tôi nhìn vào mặt cô ta để xem cô ta có phản ứng gì không vì Leila đã bảo tôi rằng nàng có thông báo chút ít cho cô ta về việc này. Thế tại sao cô ta lại im lặng?

“Trước đây cha tôi xoay xử giải quyết vấn đề này với mẹ tôi, nhưng từ khi mẹ tôi qua đời thì ông ấy hoàn toàn suy sụp. Ông ấy tin là chỉ có thể qua khỏi khi lấy vợ mới vì không muốn quan hệ với đàn bà theo một cách khác.” Cô ta vẫn không phản ứng. Leila lên giọng giải thích là cha tôi chắc chắn cần một người phụ nữ nhiều kinh nghiệm, khéo léo và kiên nhẫn.

“Như cậu chẳng hạn!” Nàng nói thêm và quay về phía S.

“Cậu thấy mình kiên nhẫn ở chỗ nào?” S hỏi ngay lại.

Leila báo cho tôi rằng nếu tôi muốn ngủ thêm lần nữa với bạn của nàng thì phải trả tiền cho cô ta. Nàng không nói hẳn với tôi câu ấy nhưng nàng làm cho tôi hiểu rằng như thế thì hơn. Lần thứ hai, tôi đưa cô ta một trăm đô. Không phải trực tiếp mà qua Leila.

“Giữ lại một chút cho em,” tôi gợi ý Leila.

“Không, hai lần mà một trăm đô là quá rẻ.”

Tôi đưa thêm năm chục đô nữa nhưng Leila nói rằng lúc này nàng không cần tiền và nàng sẽ xin tôi khi cần. Nhưng tôi năn nỉ và cuối cùng nàng đành nhận.

S không muốn giúp tôi tìm giải pháp cho cha tôi.

Trên thực tế cô ta còn có vẻ sốc khi bị tôi đề nghị điều ấy. Cô ta làm tình là vì khoái cảm, vui vẻ chứ không phải vì tiền. Cô ta muốn làm với tôi vì cô ta khoái tôi, vì tôi “đẳng cấp”, vì Leila là bạn thân nhất của cô ta và Leila đã năn nỉ để ba người chúng tôi qua một đêm với nhau. Tôi đề nghị S giúp tôi tìm một người đàn bà chấp nhận gặp cha tôi mỗi tháng một lần. Không mất thời gian suy nghĩ, cô ta nói ngay là chẳng thấy ai có thể đảm nhiệm được việc đó. Tôi giải thích cho cô ta hiểu rằng tôi sẽ trả ơn cô ta trong trường hợp cô ta phải mất công giúp tôi. S không nói gì thêm nhưng sự im lặng của cô ta đã chứng tỏ là cô ta không muốn.

Càng gần tới ngày em gái tôi chuyển ra ở riêng với chồng, cha tôi càng trở nên lo âu. Không thể hình dung sẽ ở lại một mình trong căn hộ gia đình, ông muốn tìm nhanh một giải pháp giúp ông ra xa cái mà ông thấy như một hố đen khổng lồ trong thiên không. Cứ đứng trước cửa căn hộ là ông lại phát hoảng.

Em gái tôi không kể thêm chuyện gì đã xảy ra với ông sau đó. Tuy nhiên, một hôm tôi đến sớm so với bữa cơm trưa một chút. Cô vợ chưa cưới của cha tôi cũng ở đó với tư cách là khách mời danh dự! Trời đất ơi, cô ta mới xấu làm sao! Tôi giả vờ bận làm cái gì đó và chỉ quay về phía cha tôi để không phải chào cô ta. Mấy phút sau tôi ra khỏi nhà, chẳng ăn uống gì. Sau khi suy nghĩ đầu vào đấy, tôi tự nhủ rằng chỉ có hai giải pháp, chứ không thể có ba! Hoặc là tôi nói chuyện ngay với cô ta và thuyết phục cô ta đừng để có thai, đừng sinh con, đơn giản vì tôi không có khả năng chăm nuôi chúng, hoặc là tôi thử tán tỉnh cô ta để gây sức ép lên cô ta (nếu tôi thành công) rồi buộc cô ta phải rời bỏ cha tôi.

Trong trường hợp đầu tiên, khả năng thành công rất ít, nhưng trong trường hợp thứ hai thì có thể đấy. Hôm đó, tôi biết tên cô ta là Z.

Leila ngày càng hay than thở là không có xe. Bây giờ nàng bắt đầu sợ là ai đó sẽ nhận ra nàng khi tôi chở nàng về nhà và cha mẹ nàng sẽ đoán được “tư cách” của nàng với tôi.

“Em hay dùng từ này, thế với em ‘tư cách’ nghĩa là gì?”

“Nghĩa là em đi chơi với anh,” nàng trả lời không do dự.

Buổi tối nàng không muốn đi taxi tập thể vì có trời mới biết chuyện gì có thể xảy ra...

“Từ giờ trở đi em sẽ đi taxi riêng và anh sẽ trả tiền đó cho em.”

“Quả thật là một giải pháp tốt, nhưng...”

“Nhưng làm sao?” tôi hỏi lại.

Nàng không trả lời.

Leila không ngờ tới câu hỏi này, không ngờ là tôi hỏi nàng nghĩ thế nào về từ “tư cách”. Nói “em đi chơi với anh” là một cách khôn khéo để đỡ phải trả lời thật. Ít ra thì đó cũng là cảm giác của tôi.

“Anh không xấu hổ sao?” Leila thốt lên khi tôi kể cho nàng hay ý định của mình, “anh không xấu hổ là ngủ với vợ của cha anh sao?”

“Nếu anh ngủ với cô ta, nếu điều ấy xảy ra, thì sẽ không phải do thèm khát mà bởi một lý do chính đáng, một bàn thắng đúng luật chơi.”

Nàng mỉm cười: “Một bàn thắng đúng luật chơi!”

Câu này khiến tôi nghĩ đến bóng đá, nơi mà chỉ có “những bàn thắng đúng luật chơi” và “những bàn thắng gây tranh cãi”!

6

CHÍNH LÚC NÀY tôi đã quyết định thực sự xông lên chứ không lần chần tránh né nữa. Một cách thẳng thắn nhất có thể, tôi hỏi nàng:

“Thế nếu em làm một đêm với cha anh...”

“Anh còn muốn em làm gì nữa nào? Em chưa làm đủ cho anh sao?”

Tôi đã nhầm. Ngay lập tức tôi chỉnh lại: “Thế nếu em giúp anh?”

“Làm gì cơ,” nàng cười hỏi tôi, “giúp anh bán xe à? Anh muốn em tìm người mua cho anh?”

“Anh có người mua rồi.”

“Họ trả anh bao nhiêu?”

“Năm nghìn đô.”

“Anh chẳng có gì phải tiếc cả. Anh đã nói cho họ hay mọi chuyện?”

Tôi chợt nhận ra rằng tôi đang để bị kéo trên một con dốc nguy hiểm và tôi quay ngay lại mục đích ban đầu:

“Không, anh muốn nói là: em giúp anh về vụ cha anh!”

“Giúp thế nào?”

“Em từng ngủ với ai thật già chưa?” Tôi hỏi sau một chút im lặng.

“Anh muốn nói là thật già hơn anh?”

“Đúng, đúng thế.”

Mặc dù trước đó nàng đã đoán được rằng ý tôi là: “Thật già hơn em đó, Leila.”

7

NÀNG KỂ CHO TÔI RẰNG một cô bạn của nàng đã gặp một người đàn ông lớn tuổi hơn cô ấy rất nhiều, rằng cô ấy yêu ông ta và hai người cặp với nhau trong nhiều năm.

Cô ấy kể cho nàng rằng mỗi khi họ giận nhau và ông kia muốn làm lành thì thường để trong miệng một món quà nhỏ nhưng có giá trị lớn – ông kia rất thoải mái về mặt tài chính – và đòi cô ấy phải cố mà lấy, nhưng chỉ được sử dụng lưỡi. Những lần khác thì chính ở đám lông gần dương vật mà ông ta treo quà, rồi bảo cô ấy xoay xử thế nào cũng được, miễn là đừng dùng đến tay. Những trò này mang lại cho ông ta rất nhiều khoái cảm. Còn về phía cô bạn của Leila, cô ấy yêu thật lòng và chấp nhận mọi chuyện, cho tới khi cha mẹ cô ấy can thiệp (vì phát hiện tư cách của con gái) và bắt phải cắt đứt với ông kia. (Trời đất! Lại “tư cách” nữa!) Cô ấy đã sợ và nghe lời cha mẹ. Còn ông kia cũng không năn nỉ lắm, có thể do đã có gia đình.

“Em có quen ông ta không?”

“Cô bạn em giới thiệu cho em một lần.”

“Ông ta thích em hơn à?”

“Anh hỏi thế nghĩa là sao? Một đôi lần ông ta mời em ăn trưa hay ăn tối. Ông ta thích ở bên em vì em là bạn gái người yêu của ông ta.”

“Thế sau khi họ chia tay?”

“Ông ta rất hiếm gọi cho em.”

“Mà chuyện này đâu quan trọng, giờ mình quay lại chủ đề hôm nay nhé. Em không biết phải giúp anh thế nào ư?”

“Có chứ, giúp anh bằng cách giúp cha anh.”

“Chính xác.”

Nàng im lặng.

“Em không thể giúp anh hơn nữa sao?”

Nàng nhắc tôi rằng cha tôi đang kiếm một người để sống cùng, chứ không phải một quan hệ chốc lát, bữa đực bữa cái. Tôi trả lời nàng rằng theo tôi thì ngược lại, cha tôi sẽ chấp nhận điều ấy, ví dụ một lần mỗi tháng, hay hai tháng một lần.

Nàng giải thích cho tôi rằng nàng sợ là không thể làm chuyện ấy với cha tôi, vì đó là cha của tôi và nàng yêu tôi, và nàng lo rằng điều đó sẽ khiến quan hệ của hai chúng tôi khác đi, ngoài ra nàng cũng không muốn mất tôi, rằng tôi rất quan trọng với nàng, rằng đúng vậy tôi là người quan trọng nhất cuộc đời nàng. Rằng nếu đó không phải là tôi thì có thể mọi thứ sẽ khác.

Trong thâm tâm tôi thấy xấu hổ khi nghe nàng nói thế, nhưng tôi vẫn giữ im lặng, không bình luận.

Hoặc đơn giản là tôi xấu hổ, không nhất thiết phải cho tôi hay cho nàng.

Tôi cố miêu tả cho nàng xem những chuyện gì sẽ xảy ra. Thế này nhé, tôi sẽ gọi cho cha tôi – dù sao thì tôi cũng khó nói chuyện với ông trực diện, qua điện thoại thì dễ hơn. Tôi sẽ nói với ông rằng tôi mời ông đến nhà vì một vụ cực kỳ đặc biệt, cực kỳ bất ngờ, và ông sẽ đòi tôi nói rõ hơn. “Một vụ đặc biệt, cha sẽ thấy! Còn bây giờ thì cha hãy tự nhủ rằng nó đặc biệt hơn nhiều so với điều mà cha đã tưởng.”

Cha tôi và tôi sẽ nói chuyện tay đôi, như thế không có chuyện gì xảy ra, như thế trước đó cả hai đã không cãi nhau kịch liệt. Dù sao, giống như tất cả những ai chưa từng đau khổ lắm trong đời, cha tôi có trái tim nhân hậu.

Đầu tiên khi nghe tôi nói thế, ông sẽ tự nhủ rằng tôi trêu chọc ông, rằng tôi muốn chơi ông một võ, và ông sẽ không chịu đến nhà tôi. Sau đó, tôi sẽ gọi lại cho ông và nhắc lại y hệt lời mời: “Cha đến nhà con đi, cha sẽ thấy là có chuyện hay lắm, cha sẽ khoái đấy..., khoái hơn nhiều so với điều mà cha có thể hình dung, khoái hơn nhiều so với

điều mà cha có thể mơ thấy.” Ông sẽ năn nỉ tôi nói cho ông biết cái đấy là cái gì, “một vụ rất đặc biệt” kia, và tôi nên trả lời ông... Ấy thế là tôi sẽ giải thích cho ông rằng tôi đã thuyết phục được một cô bạn gái đồng ý giải khuây với ông một chút tại nhà tôi. Tôi sẽ cảm giác ông đỏ mặt lên: “Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

Tôi sẽ do dự một chút và tôi quyết định không nói thật bởi vì ông sẽ chẳng tin và ngược lại, ông nghĩ rằng tôi đang đùa cợt ông. Tôi nói:

“Cô ấy khoảng ba mươi.”

“Con không thể kiếm cho cha cô nào trẻ hơn một chút sao? Một con dê non, đã mời thì mời cái gì ngon lành con ạ.”

Trên thực tế, ông sẽ vượt qua sự e ngại một cách dễ dàng. Tại sao tôi lại phải lo lắng trong khi bản thân ông lại chẳng có vẻ gì là buồn phiền. Chính tôi đã tưởng tượng ra, chứ trong thái độ của ông không có gì nói lên điều ấy.

“Không phải, cô ấy mới hai mươi.”

“Thề đi!”

“Con thề là như thế, con thề là cô ấy hai mươi tuổi, xinh đẹp, ngon lành, cha sẽ thấy.”

Trái với điều hai chúng tôi thỏa thuận trước, cha tôi đã đến rất sớm. Chưa tới tám giờ ông đã đánh thức tôi dậy. Ông muốn chúng tôi dùng điểm tâm cùng nhau. “Cha mang bánh sừng bò đến này!”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ăn bánh sừng bò. Bình thường bữa sáng ông ăn giống mọi người: một chút pho mát, sữa chua trộn dầu, hạt ôliu, bánh mì dẹt rắc húng tây, những thứ kiểu như vậy! Có thể với ông bánh sừng bò hợp với một buổi “gặp gỡ thân mật” hơn là những món điểm tâm kiểu Ả Rập!

Chúng tôi ăn sáng xong, tôi đuổi cha tôi ra ngoài và yêu cầu quay lại đúng giờ đã báo trước. Tôi giải thích là cô bạn tôi muốn thư giãn một chút trước khi ông đến. Đó không phải là gái gọi chuyên nghiệp.

Cha tôi lắc đầu, nhưng để nói với tôi rằng ông đã hiểu và ông đồng ý.

Như đã định, Leila đến trước cha tôi một tiếng.

Lúc mười giờ sáng. Chúng tôi ngồi ở phòng khách và mở một chai bia. Ban đầu, nàng cảm thấy không thoải mái (những lúc ấy nàng thường nói ít, thậm chí hầu như chỉ im lặng). Dần dần, nàng thư giãn hơn và bắt đầu chuyện trò huyên thuyên, bằng cách hỏi tôi xem tôi đã bán xe chưa. Tôi trả lời là chưa và không nói thêm gì cả. Sau đó, tôi đề cập vấn đề của ngày hôm nay và nàng lại im lặng. Có thể là nàng giận, giận vì tôi đã không tiếp tục chuyện xe.

Đúng là tôi đã hết sức sai lầm khi nói cho nàng về chuyện ấy! Cái xe này, đó là một tra tấn! Mỗi khi tôi kể ra với ai đó là sắp bán nó thì thế nào cũng bị trả một cái giá nực cười! Thực ra, nếu tôi muốn tống khứ nó đi thì cũng chỉ để mua một chiếc xe khác chứ không phải để có lời lãi gì. Số tiền mà tôi bán sẽ được dùng để trả phần lớn cho chiếc xe mới.

Lý tưởng nhất là đổi xe cho ai đó và chịu chi thêm một chút. Khi tôi thấy các bạn tôi, nhất là các bạn gái, có ý định mua nó, tôi có cảm giác thật khó chịu. Tôi không muốn bán gì cho những người mà tôi gặp hằng ngày, nhất là bán chiếc xe này, ngay cả khi đã báo cho họ tình trạng của nó. Leila muốn tôi bán nó cho nàng với cái giá mà nàng có khả năng trả, hai nghìn đô, nghĩa là một phần ba giá thật của nó. Ngay cả khi nàng có phải nhập đĩa phanh thì như thế vẫn là rẻ. Hẳn là nàng nghĩ sẽ tìm thấy họ hàng hay người quen ở Mỹ để gửi cho nàng món phụ tùng không thể tìm thấy ở Liban kia. Nhưng nàng biết rõ tình hình tài chính của tôi chứ, nàng biết là tôi đâu nằm trên tiền! Nàng không thể trách tôi nếu tôi không bán cho nàng theo giá mà nàng muốn. Tôi làm sao đủ điều kiện để tặng nàng một món quà như vậy. Tôi muốn nói với nàng: “Quên chiếc xe ấy đi, Leila, ngay và luôn! Anh van em, nó khiến anh chết dở sống dở đây này!”

Tôi muốn giúp nàng cách đối mặt với hoàn cảnh sắp xảy ra trong vòng chưa tới một tiếng nữa, và tôi bắt đầu nói chuyện này chuyện nọ, rồi về cha tôi, và cam kết với nàng rằng ông sẽ không đặt những câu hỏi bất nhã về nàng hay gia đình nàng, về công việc của nàng, về những lý do đã đẩy nàng làm “điều ấy”. Tôi bảo nàng yên tâm rằng cha tôi sẽ nói thủ thỉ chuyện, chẳng đâu vào đâu nhưng sẽ không hỏi han nàng một cách lộ liễu vì ông không thích nói những chuyện kiểu này và vì nếu nói, ông sẽ có nguy cơ làm hỏng buổi hôm nay. Tôi cũng nói thêm rằng ông còn mảnh mai mặc dù lớn tuổi, rất có giáo dục, tính tình dễ chịu, hoạt ngôn. Ông hút thuốc nhưng không uống rượu.

Nàng xin tôi thêm chai bia nữa.

Nàng muốn tôi lại gần, ôm lấy nàng. Và tôi đã làm.

Vài hôm trước, khi nhận lời giúp tôi việc này, nàng đã nói với tôi: “Em không thể từ chối anh điều gì, hoàng tử của em.” Và tôi đã choáng váng.

Nàng hẳn là phải rất yêu tôi thì mới chịu làm như thế vì tôi. Ngay cả nếu điều ấy cũng không đáng ngạc nhiên lắm vì bình thường khi có thể, tôi cũng chẳng từ chối nàng điều gì mà lại còn làm rất vui vẻ! Một người đàn ông biết chiều như thế thì hiển nhiên là phụ nữ phải yêu thôi. Dù sao thì đó cũng là lý thuyết của tôi. Và đó là lý do mà nàng làm tất cả để tôi quyến luyến nàng.

Nàng muốn tôi ôm nàng trong tay, và tôi cảm thấy cơn thèm muốn dâng cao. Tôi ghì lấy nàng như thể cha tôi sẽ không quay lại đây ngay bây giờ, nhưng nàng lùi lại. Tôi năn nỉ và nàng nói với tôi:

“Thôi đi, em chẳng cảm thấy gì cả, em căng thẳng quá!”

“Thế em sẽ làm chuyện ấy với cha anh như thế nào nếu em ở trong tình trạng này?”

“Em không tin là em sẽ làm nổi.”

8

NẾU LEILA mà không lo xong vụ này với cha tôi thì tôi là người sẽ lãnh đủ, và kết quả sẽ ngược lại hoàn toàn. Mục đích của tôi là khiến cha tôi ham dần những gặp gỡ, với Leila hoặc với ai khác, rồi ai khác nữa để ông mê mải mà quên đi chuyện cưới xin, nhất là đừng cưới một cô vợ ba mươi tuổi quá nhiều khả năng mang thai và sinh đẻ, hoặc để ông tìm một cô vợ khác lớn tuổi hơn không còn phải lo vấn đề con cái. Tôi và Leila, chúng tôi không có quyền thất bại trong vụ này.

“Em hứa với anh là sẽ sẵn sàng hơn nếu mình chuyển việc này sang hôm khác... Ngày mai nhé, em có thể đến ngày mai.”

“Hay mình thử làm cái gì đó vậy.”

“Cái gì cơ?”

“Để anh kích thích cho em sẵn sàng nhé. Khi cha anh tới thì em đã khoái rồi. Em là phụ nữ, em phải rõ hơn anh trong hoàn cảnh này thì như thế nào chứ.”

“Vụ này quá mới với em,” nàng mỉm cười trả lời, “nhưng mình vẫn có thể thử, em rất muốn biết xem chút nữa em phản ứng ra sao.”

Vấn đề là như thường lệ, nàng khoái rất nhanh, nhanh đến khó tin, đương nhiên là bởi nàng thích chuyện này. Thế nên tôi không để nàng cởi quần áo, và tôi bắt đầu cho ra cho vào, cho tới khi chính tôi không còn kiểm soát được bản thân nữa dù là trên người vẫn còn đầy đủ áo quần. Tôi mệt mỏi tìm cách giấu không cho nàng nhận ra là tôi đã phóng tinh, bởi vì như thế sẽ khiến nàng càng bị kích thích hơn cả mọi khi, và chắc chắn cũng sẽ đạt cực khoái mất thôi. Tôi tự hỏi đã có khi nào nàng gặp chuyện kiểu này, rằng nàng đã phải giấu là đã đạt cực khoái, vì nàng hỏi tôi anh làm sao vậy trong khi tôi cố hết sức để

không bị run người. Tôi thì chẳng nhận thấy gì xảy ra nơi nàng. Nhưng người ta nói đàn bà có thể giấu mà bạn tình không hay biết gì cả, không một chút nào.

9

TÔI BA MƯƠI LĂM TUỔI, và từ lâu rồi tôi không còn dấy bản ra quần mỗi khi đứng trước một người đàn bà! Ôi, thật tuyệt vời khi người ta còn trẻ, khi phải giấu giếm và phải cẩn thận, khi thiếu kinh nghiệm! Lúc đó, tôi có khả năng chịu đựng cái chất nhầy nhầy dính đó chứ bây giờ thì không, nó khiến tôi phát rồ, như thể tôi bị một tổ ong đang đốt vào chính chỗ ấy! Tôi đứng dậy bước vào nhà tắm và thay quần lót trước khi cha tôi tới, nhưng chuyện đó không qua được mắt Leila: “Đồ ăn gian!” Hẳn là thế, nàng vừa cười vừa nói, rồi lại thêm: “Con người bắt đầu bằng gian chuyện nhỏ, sau đó sẽ gian chuyện to!” Phải hiểu là nàng ám chỉ chiếc xe hơi, nhưng tôi không trả lời để khỏi lãng phí thời gian vì cha tôi có thể quay lại vào bất cứ lúc nào. Tôi tiến lại gần nàng và bắt đầu ve vuốt ở những chỗ mà nàng vẫn thích. Thậm chí tôi còn “uống vôi” như cả hai chúng tôi thường nói mỗi khi tôi nằm dưới nàng và mút ti nàng như một đứa bé. Cha tôi đập cửa và tôi ngồi dậy, một cách hoàn toàn bình thản.

Tôi giới thiệu hai người với nhau.

Ban đầu thật không dễ dàng và những phút tiếp theo dài lê thê. May mà cha tôi tuy không uống rượu nhưng lại hút thuốc! Chứ không thì biết làm gì bây giờ?

Trước đó tôi đã giải thích cho ông phải cư xử như thế nào, khuyên ông phải ngồi xuống cạnh nàng ngay khi tôi ra khỏi nhà, nói với nàng vài câu, cầm lấy tay nàng và vuốt ve nàng. Tôi đã dạy ông phải vuốt ve ở những chỗ nào, tiến hành ra sao, ở đâu thì bằng lưỡi, ở đâu thì bằng tay, ở đâu thì bằng môi, v.v. Tôi không ngồi lại lâu để nàng vẫn còn nóng hổi trong cơn rạo rức và để mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Tôi an tâm ra khỏi nhà. Cha tôi đã bắt đầu nói, còn nàng thì dường như đã có thiện ý với ông. Dẫu sao thì tôi vẫn cảm giác có một điều gì đó không ổn, như thế, tôi không biết nói thế nào, như thế tôi bỗng nhiên cảm thấy đang sở hữu một uy lực kỳ lạ. Thế nhưng...

Vừa ra khỏi cửa, tôi gọi điện cho cô vợ tương lai của cha tôi (cầu trời việc ấy sẽ không xảy ra!)

Tôi chỉ nhận thấy là tôi đang làm việc ấy lúc đã bắt đầu bấm số. Trước đó, tôi không nghĩ tới điều ấy, tôi chẳng định gì cả.

Chính cô ta đã nhắc máy.

Quái thật! Lần gọi đầu tiên, chính cô ta đã trả lời, và lần này cũng thế! Cô ta sống một mình? Tôi tự giới thiệu rồi bảo cô ta rằng nhất định tôi phải nói với cô ta một số vấn đề. Vì cô ta không phản ứng gì, nên tôi nói tiếp: “Tôi không muốn giấu rằng việc cô có quan hệ với cha tôi thật là quan trọng với tôi.”

“Anh nói sai rồi, tôi chẳng có quan hệ với ai cả, tôi là một phụ nữ đúng mực!”

Trời đất!

Tôi ngại quá định xin lỗi thì cô ta tiếp lời: “Chúng tôi không quan hệ với nhau nhưng cha anh đã nói chuyện cưới xin và tôi không phản đối. Tôi đã đến nhà ông ấy, đó là vì ông ấy yêu cầu và năn nỉ, vì ông ấy muốn tôi gặp em gái anh, cho tôi xem nơi ăn chốn ở của ông ấy, và để tôi làm quen với anh nếu anh cũng có mặt ở đó hôm ấy. Nhưng khi thấy tôi, anh đã nhanh chóng ra khỏi nhà như thể tôi chả là gì dưới mắt anh. Anh sẽ phải hối tiếc đấy.”

Cô ta khiến tôi cảm thấy thật khó chịu. Tôi tìm cách xin lỗi, khẳng định là tôi chẳng có gì chống lại cá nhân cô ta cả, rằng tôi không thích can dự vào việc của người khác, ngay cả đó là việc của cha tôi: “Ngoài ra không có chuyện gì và dù thế nào tôi cũng không muốn hạ thấp cô!”

Tôi nhắc lại một mạch câu cuối: “Dù thế nào tôi cũng không muốn hạ thấp cô!”

“Thêm một lý do để chúng ta gặp nhau và làm sáng tỏ cho xong mọi chuyện, nhất là nếu cô có thể sẽ trở thành mẹ kế của tôi!” tôi nói thêm.

Trời đất!

Ngay lập tức tôi tiếc là vừa lỡ lời! Tôi đã tin rằng tôi phải nói thế để làm dịu lòng cô ta, để thay đổi thái độ của cô ta với tôi, đặc biệt là sau khi đã khiến cô ta cảm thấy bị khinh rẻ, sau khi đã khiến cô ta đau khổ đến mức ấy. Nhưng nói thế hóa ra lại là công nhận chuyện cưới xin giữa cô ta và cha tôi.

Thật sai lầm! Nói dài nói dai nói dài!... Giờ đây cô ta có thể nói rằng tôi đã gọi điện cho cô ta để bảo rằng tôi đồng ý đám cưới của họ và tôi chúc phúc cho cả hai, rằng tôi thậm chí còn mong họ cưới càng nhanh càng tốt! Ôi sao tôi ngu quá vậy!

“Chúng ta có thể gặp nhau nếu anh muốn?”

“Ở đâu?”

Cô ta không thích gặp ở quán cà phê. Cô ta không có thói quen gặp ai ở quán cà phê, và một người đàn bà đúng mực không làm thế. Cô ta đã được giáo dục như vậy và không có ý định thay đổi. Cô ta không thích người khác có thể phàn nàn bất cứ điều gì về cô ta, nhất là khi mà cha mẹ cô ta đã mất, vì cô ta sống một mình từ đó, và càng có trách nhiệm với bản thân hơn nữa. Cô ta sống một mình? Đây không phải là chuyện dễ thấy ở xứ này!

“Một mình, cả ngày lẫn đêm?”

“Các chị và anh trai tôi thỉnh thoảng cũng ghé qua.”

“Không báo trước?”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi muốn nói: họ gọi điện trước khi tới, một hai ngày trước, ví dụ vậy?”

Câu hỏi của tôi khiến cô ta ngạc nhiên bởi anh chị cô ta đều có chìa khóa nhà. Đó là nhà của cha mẹ để lại và họ đến hay đi lúc nào cũng

được. Có gì không hiểu ở đây nhỉ?

Rồi đến lượt cô ta hỏi tôi, theo cái cách để tôi nhận thấy rằng cô ta vô cùng muốn có câu trả lời từ phía tôi: “Nhưng tại sao anh lại hỏi thế?”

Tôi bảo cô ta rằng tôi chẳng suy nghĩ lắm khi nói vậy, rằng đó chỉ là do tôi tò mò trong khi nói chuyện thôi.

“Vậy ư? Tôi hiểu rồi.” Câu trả lời của cô ta giúp tôi trút được gánh nặng. Tôi thở ra và ngược mắt nhìn trời, như thể cảm ơn trời đã kéo tôi ra khỏi một tình thế khó xử. Chính lúc đó, cô ta đặt cho tôi một câu hỏi khiến tôi vô cùng bất ngờ: “Còn cha anh, giờ này ông ấy đang ở đâu? Ông ấy nói với tôi là đến nhà anh, anh đang nói từ đâu vậy?” Tôi bảo cô ta là tôi đang ở ngoài đường nhưng tôi sắp về đến nhà rồi.

Nhưng chính lúc này cô ta đã làm tôi kinh ngạc nhất: cô ta hỏi lại tôi “Thế có nghĩa là gì cái câu hỏi là anh chị tôi có bất ngờ đến thăm tôi không?” Vì tôi cứ chối là đã trả lời cô ta câu đó rồi, cô ta vặn lại:

“Tôi không hỏi ‘tại sao?’ mà ‘thế có nghĩa là gì?’”

“Khác nhau gì mới được chứ? Cô làm như thể chúng ta đang ở trong một hội nghị mà mỗi sắc thái câu cú thay đổi là làm nảy sinh cả một vấn đề!”

“Không đâu, tôi chỉ là một phụ nữ không được học hành, không có khả năng với những thứ phức tạp! Tôi chỉ muốn hiểu những điều anh nói, rằng anh đã nghĩ gì khi anh muốn biết họ có bất ngờ đến thăm tôi không, tại sao anh lại lo lắng đến vậy.”

“Lo lắng gì mới được?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Vấn đề gì đó chẳng hạn.”

“Có gì rắc rối?”

“Rắc rối? Tôi có nói thế đâu nhỉ. Tôi muốn hiểu tóm lại là anh muốn gì.”

“Tôi muốn nói: đến mà không báo, không cho biết trước, kiểu vậy.”

“Anh muốn nói là, ví dụ như có thể có ai trong nhà mà tôi không muốn cho anh chị em tôi bắt gặp?”

“Không phải vậy! Mà cô cũng có thể có bạn gái đến thăm, tôi biết làm sao được! Hay lúc ấy cô có thể đang ngủ chẳng hạn?”

“Thôi chả sao, tôi hiểu rồi,” cuối cùng cô ta nói.

Còn về vụ gặp mặt để nói chuyện, cuối cùng cô ta bảo là thích nói qua điện thoại hơn.

Trước đây ngay khi tôi hay tin cha tôi đang thương lượng với một phụ nữ cần cưới chồng, tôi đã hỏi cha tôi tại sao ông lại có thể cưới một người kém mình đến ba mươi lăm tuổi, và ông có lo rằng cô ta lừa ông không, hay cười vào mặt ông không, hay chơi khăm ông, ông đã trở lời tôi tấp lự rằng cô ta xấu đến độ mà chỉ mù mới muốn lấy! Từ câu trả lời này, tôi đi đến kết luận rằng tất cả những chuyện mà người ta từng kể với tôi là sai hết, hoặc chẳng chính xác chút nào, bởi vì cha tôi không thể lấy một người xấu thế. Hoặc là ông có mục đích gì khác, ông đã tính toán chuyện cưới xin. Mỗi khi thấy ai đó đẹp trai đi cạnh một phụ nữ xấu xí, ông thường nói thẳng tuột: “Đàn bà thế này chỉ mù mới thèm lấy!” Nhưng cha tôi nhận ra rằng lần này chính ông lại rơi vào cái câu mà ông vẫn nhắc đi nhắc lại từ trước tới giờ, thế là ông im bặt rồi lên giọng giận dữ: “Mà tao muốn làm gì thì làm. Mà là con tao chứ không phải tao là con mày!”

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy!” tôi trả lời ông, vì tôi là con ông chứ không phải ngược lại. Nhưng tôi cũng nói thêm rằng tôi không sẵn sàng làm nô lệ cho lũ con mà ông có thể sinh ra cùng với cô vợ mới. “Cha sẽ sống bằng gì?” Tôi hét lên nhìn thẳng vào mắt ông, “tài khoản ngân hàng của cha đâu? Cha nên nhớ các tài khoản của cha ở nước ngoài, ở Mỹ, gần như chả còn gì từ ngày 11 tháng 9! Cha tưởng là cha đang ở châu Âu nơi chẳng ai có trách nhiệm với ai? Nơi chẳng ai trách móc gì nếu ai đó bỏ mặc bố mẹ hay anh em chết đói? Cha nghe đây: tôi không muốn hy sinh cho lũ con của một mục giống khỉ hơn người nhé!”

Giờ đây khi nói với cô ta qua điện thoại, tôi tự hỏi không biết cha tôi có kể cho cô ta nghe về vụ cãi nhau giữa hai chúng tôi lần đó không, không biết cha tôi có nói cho cô ta tất cả những gì tôi đã nói về cô ta không. Nếu đúng vậy, thì cũng đáng xấu hổ, nếu cô ta biết cả những gì tôi đã gào lên trong lúc cáu giận. Tại sao cô ta không muốn nói chuyện mặt đối mặt với tôi? Có phải vì lý do đó?

Tôi ngượng chín mặt.

Tôi không gọi điện cho cha tôi hôm ấy, hôm mà tôi để ông gặp Leila ở nhà tôi, và tôi cũng chẳng mang quần áo bẩn đến cho em gái tôi như tôi vẫn làm thường ngày kể từ khi thuê nhà ra ở riêng.

Leila không gọi điện cho tôi, và tôi cũng vậy. Tất cả suy nghĩ của tôi dồn vào người đàn bà mà cha tôi sắp cưới và việc cô ta từ chối không gặp tôi. Thật kỳ lạ. Lẽ ra tôi phải nghĩ là cô ta sẽ chớp ngay lấy cơ hội, rằng cô ta không tin ở tai mình là chính tôi đã đưa ra cái đề nghị mà trước đó cô ta chỉ dám mơ.

Nhưng tôi nhầm hoàn toàn, tất cả những giả thiết của tôi đều sai. Dựa vào đâu mà tôi suy luận như thế? Tôi đã nghĩ là do cô ta mãi không có chồng, hơn nữa lại không được thiên nhiên ưu đãi, nên có ai đến hỏi cưới thì mừng rú, dù người đó có hình thức, tuổi tác, tôn giáo nào đi nữa! Chỉ cần là đàn ông thôi. Tôi phân tích như thế. Tôi là con trai của người định cưới cô ta cơ mà, sao cô ta lại có thể tỏ ra bình thản khi tôi đề nghị gặp riêng để nói chuyện thẳng thắn, làm quen thực sự? Tôi đã tự phân tích như thế. Chưa kể tôi còn là quý tử của cha tôi, cậu con trai thành công trong sự nghiệp mà ông vẫn tự hào, như ông thường nhắc đi nhắc lại vì một lý do ấ ơ nào đó. Tôi cố phân tích.

Cô ta đã biết rõ mọi chuyện, qua cha tôi.

Thế là cha tôi đã bắt đầu tâm sự với cô ta tất cả, cho phép cô ta tham dự vào những gì ông có trong đời, mặc xác các con, trong đó có cả tôi. Vụ này không thể kéo dài thêm được đâu nhé.

Không đời nào.

Quan hệ của họ đã đạt đến mức mà các con của cha tôi đều đã trở thành những kẻ ngoài cuộc.

Tôi không nghĩ lắm đến chuyện Leila đã làm gì với cha tôi, nàng đã cư xử ra sao, cũng như chuyện cha tôi tỏ ra thế nào về vụ này.

Tôi không gọi cho cha tôi, ông cũng không gọi cho tôi, hai ngày liền. Mọi suy nghĩ của tôi đều dồn vào cô vợ sắp cưới của ông.

Tại sao cô ta lại nghĩ rằng tôi có ẩn ý gì đấy khi hỏi cô ta xem anh chị em cô ta có báo trước mỗi khi qua nhà? Cô ta đã kể lại cho cha tôi những câu hỏi của tôi? Cha tôi có bình luận gì không?

Em gái tôi gọi nhiều lần vào điện thoại di động của tôi để xem tôi có ổn không. Nó nghĩ vì những kế hoạch cưới xin của cha chúng tôi mà tôi không ghé nhà nữa. Dù sao thì cũng còn hơi sớm! Hai ngày sau tôi đến, nhưng sau khi đã gọi điện thêm lần nữa cho cô vợ tương lai của cha tôi. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa họ rồi mới gặp cha tôi. Cô ta không kể gì cho cha tôi. Cô ta cư xử với ông như thể tôi đã không nói chuyện với cô ta qua điện thoại ngay trước đó. Rồi bất ngờ, và không rào trước đón sau, cô ta đề nghị gặp tôi lúc nào cũng được để nói những điều mà hai chúng tôi cùng bận lòng. Kỳ quái thật!

Vậy là cha tôi đã giữ kín những lời xấu xa mà tôi đã không ngần ngại thốt ra về cô ta.

Tôi bảo cô ta là trong ngày tôi bận quá nên tối mới đến được (thực ra tôi muốn gặp cô ta vào lúc ấy).

“Không sao, nhưng đừng muộn quá vì tôi đi ngủ sớm.”

10

NHÌN THẤY CÔ TA RA MỞ CỬA, tôi tự nhủ đúng là cô ta xấu thật. Trong suốt buổi gặp, lần nào mắt tôi hướng về phía cô ta cũng thấy xấu hơn lần trước đó, tuy rằng “lần trước đó” chỉ mới cách vài phút.

Cô ta không nhìn tôi khi nói chuyện, hẳn là sợ phải đọc thấy trên mặt tôi ấn tượng mà cô ta để lại.

Về phía mình, tôi tránh không quay về phía cô ta nhiều. Một lúc sau, tôi đề nghị cô ta tắt đèn. Trước vẻ sững sờ của cô ta, tôi giải thích rằng ánh sáng như vậy là đủ rồi. Cô ta làm theo lời tôi. Ngay sau đó, mắt tôi quen với bóng mờ tối và tôi bắt đầu được thư giãn. Cô ta thì cứ đứng mãi để trấn tĩnh lại sau khi đã quá ngạc nhiên, “ngậm bồ hòn làm ngọt” như người ta vẫn nói. Thực ra chúng tôi không nói gì nhiều với nhau. Chỉ vài câu trao đổi. Để lấp đầy một khoảng trống im lặng khó xử, cô ta hỏi tôi có muốn uống gì không.

“Gì cũng được.”

“Có còn hay không?” (Cô ta biết trước vậy sao!)

“Cô có đồ uống có cồn?” tôi hỏi không giấu ngạc nhiên.

“Có chứ. Anh muốn gì: Bia? Vang? Whisky? Vodka hay chỉ một chút rượu arak?”

Trời đất!

Mà tóm lại thì sao lại không nhỉ, tôi tự nhủ, chả lẽ cô ta lại không có quyền làm cái mà cô ta thích, cô ta đã xấu xí mà mãi không có chồng?

“Cho một whisky không đá,” tôi trả lời.

“Ly to hay nhỏ?”

“Thế nào cũng được.”

“Tôi hỏi vậy là vì có những người nhất định chỉ uống một cỡ ly nào đó.”

Sau một khoảng yên lặng khá khó chịu, cô ta hỏi tôi: “Anh đã bán chiếc Subaru rồi à?” (Cô ta nói chính xác hiệu xe).

Tôi hỏi lại cô ta:

“Cô biết lái xe?”

“Tôi rất muốn học.”

Trên đường tôi về nhà, cô ta gọi vào di động của tôi: “Tại sao anh lại yêu cầu tôi tắt đèn?”

“Cô cứ việc hỏi cha tôi, ông ấy sẽ nói cho cô biết tại sao,” tôi đáp lại tập lự.

“Không, không đời nào! Tôi không muốn ông ta trả lời hộ anh.”

Cũng ngày hôm đó, tức là ngày mà tôi đến căn hộ gia đình, sau buổi cha tôi gặp Leila, nàng vẫn không gọi điện cho tôi, mà tôi cũng không gọi cho nàng mặc dù rất muốn. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Nếu biết thì tôi sẽ dễ dàng cư xử với cha tôi hơn.

Chúng tôi cùng nhau ăn trưa, cha tôi, em gái tôi và tôi, theo cách hoàn toàn bình thường, hay ít ra là cũng có vẻ như thế.

Cha tôi rời bàn ăn đứng lên và lúc đó tôi nhận thấy khóa quần của ông bị mở. Tôi không thể nào quay đi chỗ khác nhưng tôi cũng không dám nhìn chăm chăm. Nếu như mọi khi tôi đã nói với ông:

“Cha chưa kéo khóa quần kìa!” Thậm chí tôi có thể ném một câu đùa cợt kiểu: “Nóng quá à?” Lần này, chợt thấy tôi liếc trộm, ông biến thẳng rồi tôi nghe ông nói chuyện với một phụ nữ, hẳn là Leila.

Không có tiếng chuông, nghĩa là chính ông đã gọi cho nàng. Tôi nghe thấy ông nói cái gì mà tất cả đều ổn như đã định.

Như đã định?

Họ đã ló ngó trong cú vừa rồi và muốn thử làm cú mới? Họ đã thỏa thuận với nhau?

Nhất định tôi phải gọi cho nàng để biết xem chính xác là chuyện gì đã xảy ra, điều đó rất cần thiết. Tôi bấm máy.

Như thường lệ, nàng đến vào buổi tối, tiến lại tủ lạnh và lấy một chai bia. Nhưng nàng ngồi như thể khách mời, bỏ rơi cái chỗ mà mọi lần nàng vẫn chọn. Nàng không tỏ ra thoải mái như đang ở nhà của chính mình, nàng không cởi giày, không thả người nằm dài trên đi văng, không kéo váy lên và đặt tay giữa hai đùi, một động tác máy móc nhưng khôu gợi, gây cảm giác rằng ánh sáng bỗng rực lên mỗi khi nàng he hé đùi, mà miệng vẫn nói, chẳng chút ngại ngùng, hoàn toàn tự do, theo cách của nàng.

Tim tôi bỗng đập mạnh.

Nàng không nói gì cả. Về phía mình, tôi không tài nào tiếp cận được nàng, dù là tôi đã quyết định cư xử theo cách tự nhiên nhất, như thể đã không có chuyện gì xảy ra với cha tôi. Tôi định căn vặn nàng sau khi chúng tôi làm tình xong. Nhưng tôi không thể. Thay vì làm tình, tôi hỏi nàng tại sao nàng không cảm thấy thoải mái, tại sao nàng không tháo giày và nằm dài trên đi văng như mọi khi.

“Vì em cảm giác anh đang giận em.”

“Sao lại giận?”

Nàng nhún vai: “Em đã làm việc đó vì anh, chứ không phải vì em.”

“Sao em lại nói thế, như thế anh trách móc gì em? Ngược lại, anh phải cảm ơn em chứ.”

“Thế anh lại gần đây với em.”

Tôi lại gần nàng, cởi giày cho nàng, đặt đùi nàng lên đùi tôi rồi bắt đầu sờ vào người nàng. Nàng có vẻ thư giãn và đáp lại những vuốt ve của tôi. Nhưng khi chúng tôi lên giường, cởi quần áo rồi, tôi không còn khả năng làm gì cả. Tôi bảo nàng là tôi nóng quá và muốn tắm một cái cho đỡ mệt.

Tôi nuốt nửa viên Viagra trước khi đi tắm và quay lại với nàng. Trên giường, ngay cả khi phải làm chuyện đó với một ả béo xấu, nếu không dừng mãin được như ngựa giống thì tôi thà chết còn hơn!

Tôi không thể nào chấp nhận người ta nghi ngờ nam tính của tôi, thà giết chết tôi đi!

Nghỉ một chút sau khi làm tình, chúng tôi nói một cách hết sức tự nhiên về cuộc gặp với cha tôi.

“Ông ấy hỏi tuổi em, ở khu nào, tên cha, nghề cha... rồi tên mẹ, họ mẹ... Em bảo ông ấy là đừng hỏi những câu như thế và ông ấy đã thôi. Ông ấy hút thuốc không ngừng, còn em thì hơn cả thế. Nhưng em uống, còn ông ấy thì không.”

“Ai là người bắt đầu? Việc ấy diễn ra như thế nào?”

Nàng giải thích cho tôi rằng đầu tiên họ nói chuyện lung tung, cười với nhau: “Cha anh rất dễ chịu! Vui tính! Một lát sau em đi vào buồng tắm và ông ấy hỏi là em có muốn ông ấy vào cùng để cọ người cho em không. Em trả lời thế cũng được, nhưng chút nữa, đợi em gọi. Đó là điều em đã làm, mấy phút sau, và ông ấy vào, rất bất ngờ, như thể ông ấy cũng không tin nổi là đã như thế. Em thì phải vào toilet mấy lần vì em uống nhiều quá, ít ra là bốn chai bia.”

Tôi đề nghị nàng tiếp tục kể mỗi khi nàng tỏ vẻ muốn ngừng lại.

“Sau đó, em nhận thấy là ông ấy vẫn còn oách dù đã cao tuổi!” Nàng giải thích cho tôi rằng khi cha tôi ôm nàng thì nàng quên rằng ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều. Đó là một người đàn ông, vậy thôi.

“Em có đeo bao cho ông ấy không?”

“Mỗi khi em thử đeo cho ông ấy, ông ấy lại mất khả năng. Thế là em bảo: Thôi đành vậy. Thêm vào đó, anh biết là em cũng chẳng lo lắng lắm vì em đã đặt vòng tránh thai. Với cha anh thì không lo AIDS, hơn nữa ông ấy không ngủ với một người đàn bà nào từ khi mẹ anh mất, theo em hiểu là như vậy.”

Nhìn tôi ngẩn người ra nghe và không hé một lời, nàng ném cho tôi một nụ cười trêu chọc: “Kỳ quái chưa: em bảo anh là ông ấy không ngủ với đàn bà mà sao anh không nghĩ là biết đâu ông ấy lại chả ngủ với đàn ông?”

“Đàn ông?” tôi kêu lên. “Ông ấy nói với em là ông ấy ngủ với đàn ông?”

“Không, không hề! Em có bảo thế đâu. Nhưng thế giới này đầy rẫy những người sai lệch giới tính, thiên hạ vẫn nói mà. Dù sao thì chẳng ai lại có ý nghĩ cha anh là loại như vậy, thậm chí thoáng qua cũng không.”

“Em nói gì? Please, hãy kể cho anh xem ông ấy tâm sự gì với em?”

“Không, ông ấy chẳng nói gì với em cả.”

“Ông ấy thổ lộ với em là ông ấy có chiều hướng kiểu thế?”

“Ồ không, em và ông ấy không đề cập chủ đề này, cả trực tiếp lẫn gián tiếp. Ý nghĩ đấy chợt nảy trong đầu em chỉ vì em tự nhủ là những con người lệch lạc đó họ cũng phải có một ông bố chứ. Anh tin đi, cha anh hoàn toàn không ám chỉ chút nào về chuyện đó. Ngược lại, ông ấy nói với em khá lâu về ý định tái hôn của ông ấy. Đàn ông thật là kỳ lạ! Trên giường họ huyền thuyên chả giữ gìn gì cả, tin chắc là đàn bà sẽ giữ gìn bí mật cho họ chỉ bởi vì họ đã làm tình với người ta! Dù thế nào...”

“Dù thế nào là thế nào?” Tôi giận dữ ngắt lời nàng.

“Cha anh tâm sự với em là ông ấy muốn cưới vợ mới vì nhiều lý do, đầu tiên là do ông ấy không muốn sống một mình sau khi mẹ anh qua đời và em gái anh lấy chồng ra ở riêng. Sự cô đơn làm ông ấy sợ.

Ông ấy có cảm giác người đời bỏ rơi ông ấy và chỉ đợi ngày ông ấy ra nghĩa địa, rằng ông ấy chẳng có việc gì để làm ngoài ngồi chờ chết, trong khi ông ấy thực ra tràn trề sinh lực, yêu đời, hút thuốc như trai tráng, thích ăn uống, đi lại, nói chuyện, xem tivi, nghe đài, cập nhật tin tức về khủng hoảng dân số, nhân bản vô tính, ô nhiễm môi trường, sai lệch giới tính ở đàn ông và đàn bà, tất cả những chuyện này liên quan như thế nào với sự phát triển của phong tục và xã hội, v.v. Cha anh thật sự là một kho kiến thức khoa học đấy.”

“Em và ông ấy đã ở lại cùng nhau bao lâu?” Tôi hỏi nàng.

“Cho tới khi mặt trời lặn.”

“Nôm na là cả một ngày!”

“Ừ, chuyện trò với cha anh thú vị lắm.”

“Ông ấy kể cho em là lần nào có chữa, mẹ anh cũng cấm ông ấy cho vào tù đằng trước và ông ấy đành phải cho vào tù đằng sau suốt thời gian bà ấy mang thai. Nhưng có vẻ như ông ấy không bức mình lắm...”

Ông ấy còn kể cho nàng rằng người phụ nữ mà ông ấy sắp cưới xấu thậm tệ. Khuôn mặt phụ phị như một túi nilông đựng đầy chất lỏng, ngực phẳng lì. Chỉ mỗi miệng là ổn và với ông ấy như thế có thể là đủ. Nhưng cô ta còn trinh và ông ấy cho đó là quan trọng hơn cả vì suốt đời, ông ấy chưa bao giờ có dịp phá trinh ai!

“Phá trinh ai: đàn ông hay đàn bà?”

“Anh rõ là hiện đại!”

Cha tôi còn thổ lộ với nàng rằng thậm chí ông ấy cũng không phá trinh mẹ tôi; khi cưới, mẹ tôi không còn là gái tân. Lúc đầu ông ấy cũng không lấy thế làm khó chịu. Thời đó, ai cũng tìm cách bắt chước phương Tây, học tập các phong tục và kiểu cách bên ấy. Nhưng thời gian trôi qua, ông ấy có cảm giác thiếu thiếu, ông ấy muốn sống như những người khác.

“Mẹ anh không còn trinh?”

“Thì cha anh kể như vậy với em. Anh tin hay không thì tùy. Em có ở đấy khi họ ngủ với nhau lần đầu đầu! Cha anh nói chuyện với em như thế em sáu mươi lăm còn ông ấy hai mươi.”

“Ông ấy có cho ra không?”

“Có chứ.”

“Ngoài hay trong?”

“Anh hỏi hay nhì! Nên nhớ là chính vì anh mà em làm thế!”

“Ông ấy hỏi anh trên giường thế nào. Em bảo anh đúng là một con ngựa giống, quả cha nào con nấy. Ông ấy nghe xong thì cười.”

“Em có tiếc là đã nhận lời?”

“Anh muốn em trả lời anh như thế nào? Là em tiếc? Hay ngược lại?”

“Anh muốn biết em nghĩ thế nào, em ấy.”

“Em giúp anh, vậy thôi.”

Sau đó, tôi hỏi nàng là nàng có khoái không.

“Đó không phải là vấn đề của em. Cái mà em muốn là ông ấy phải cảm thấy khoái, phải hài lòng. Đấy chẳng phải là lý do mà ông ấy đến gặp em hay sao?”

“Tất nhiên rồi, nhưng còn em, em không cảm thấy gì à?”

“Em không để ý xem mình cảm thấy thế nào, đó không phải là mục đích của buổi ấy.

Cha anh cũng kể cho em là anh bị Rafic bạn anh lừa. Cha anh rất thạo chuyện xe cộ! Ông ấy mê và đọc tất cả những tài liệu dính dáng đến xe. Chính anh đã kể với em là căn hộ của cha anh đầy ắp tạp chí về xe. Nếu Rafic đúng là bạn của anh thì anh ta phải cư xử khác và hoàn lại anh số tiền anh sẽ mất. Làm sao mà anh bán được bằng giá đã mua, trừ phi anh nhắm tâm lừa người nào đó. Cha anh cũng nghĩ thế.”

“Hãy tưởng tượng là anh lừa một công nhân, một giáo sư hay một giáo viên tiểu học, những kẻ lần đầu tiên mua xe, phải đi mượn tiền ngân hàng trong vòng ít nhất hai năm, sau hai năm thì cả nợ lẫn lãi bằng gấp đôi tiền mua xe! Hãy tưởng tượng là sau vài tháng, hoặc một năm, xe đã phải thay đĩa phanh...” tôi nói và Leila phá lên cười: “Anh chọn xem người mua nào không sống ở vùng núi, hay ở những chỗ ít lên dốc xuống đèo cho đỡ phải dùng đến phanh.” Rồi nàng nói tiếp: “Khu nhà em thì tuyệt, vô cùng bằng phẳng!”

11

ĐÔI KHI TÔI MƠ THẤY tôi đặt một trái lựu đạn vào chiếc xe rồi cho nổ tung. Tôi tưởng tượng nó lao vùn vụt xuống dốc, nhanh hơn, nhanh hơn nữa, cho tới khi đâm vào núi đá và vỡ tan tành. Nó làm tôi mệt mỏi quá đỗi, thật là một gánh nặng cho lương tâm!

Mà sao người nào muốn mua nó cũng đều đang ở cảnh cháy túi như tôi! Chính Rafic đã đẩy tôi vào hoàn cảnh quái đản thế này, vậy mà khi nghe tôi kể thì cậu ta làm như thể đang nghe chuyện của ai của ai, như thể chiếc xe bỗng dưng từ trên trời rơi xuống trúng vào tôi vậy!

Cậu ta không bao giờ đã động đến chiếc xe, như thể cậu ta đã bán nó cho tôi ở kiếp nào chứ không phải mới cách đây hơn năm, không phải cậu ta và tôi từng là kẻ bán và người mua, bằng đôla, hay bằng tiền Liban được tính theo tỷ giá đôla đắt kinh hoàng!

“Em có tin là sau vụ này cha anh sẽ bỏ ý định lấy vợ?”

“Sau một lần gặp như vậy ấy ạ? Một lần gặp duy nhất? Em làm sao biết được. Anh tự đi mà hỏi ông ấy, anh biết rõ cha anh hơn em chứ.”

“Trước khi bắt đầu, ông ấy hỏi em là em có yêu anh không. Đương nhiên là có, em trả lời ông ấy, nếu không thì em đã chẳng chấp nhận giúp anh. Em không phải là loại đàn bà bán thân!”

“Cha anh đã không tin ở tai mình.”

“Em thẳng thừng giải thích cho ông ấy rằng em ngủ với với ông ấy vì anh đã dứt khoát yêu cầu em làm thế để ông ấy dễ dàng có kinh nghiệm và hoàn toàn ý thức để đi đến quyết định là nên lấy vợ hay chỉ cần tìm cách thỏa mãn nhu cầu tình dục. ‘Em vẫn còn yêu thẳng con của ta?’ Cha anh hỏi em sau khi làm tình. Em bảo ông ấy là em chỉ muốn giúp đỡ ông ấy. Ông ấy có vẻ không hiểu rằng em đang cố tìm

mọi cách để giải thích cho ông ấy. Đó có thể là do khoảng cách giữa các thế hệ. Với những người ở tuổi cha anh thì chỉ có hôn nhân, ly dị, quan hệ vợ chồng và vạ thôi. Họ không nhận thấy rằng người ta, nhất là phụ nữ, có thể có quan hệ tình dục vì rất nhiều nguyên nhân, mà không cần gắn kết với bạn tình bởi những lí do tình cảm, bởi hôn nhân hay điều gì tương tự. Thế giới đã thay đổi. Hoặc bao giờ cũng thế nhưng chúng ta không biết. Đàn ông khó chấp nhận rằng phụ nữ có thể làm tình chỉ vì muốn cái gì đó, hoặc nghĩ tới cái gì đó, đơn giản vạ thôi. Họ khó lòng nhận ra trong chuyện này, đàn bà hay gái trẻ đều hành động và suy nghĩ giống nhau, kể cả ở xứ sở này. Tóm lại là, nếu anh không giúp cha anh thì ông ấy sẽ lấy vợ đấy. Em thì em nghĩ thế sau lần gặp ông ấy.”

Leila không trả lời khi tôi hỏi rằng nàng có sẵn sàng giúp thêm một hay hai lần nữa, hoặc thỉnh thoảng một lần. Nàng tỏ ra không thoải mái chút nào và sau khi tôi phải năn nỉ mãi thì nàng đành nói, “OK, em giúp một hai lần nữa, nhưng sau đấy là thôi nhé!”

Tôi hỏi nàng xem cha tôi có đề nghị tặng nàng tiền hay quà cáp gì không. Nàng bảo ông chỉ nói là nàng có thể nhờ cậy ở ông bất kỳ điều gì, vào bất cứ giờ nào, đêm cũng như ngày. Rồi ông hỏi: “Tại sao thằng con ta không bán chiếc xe ấy của nó nhỉ?” và hứa sẽ thuyết phục tôi. Nhưng nàng bảo cha tôi là nàng thích tôi bán cho ai khác, một người mà tôi có thể thấy lợi hơn và lấy lại được đôi chút phí tổn mà tôi đã phải chịu.

“Ngay cả khi nó bán giá hời cho em thì nó cũng chẳng mất mát gì!”

(Cha tôi hay thật đấy, ông rất biết cách nói hộ người khác một cách vô trách nhiệm!)

Ông đã giải thích cho Leila rằng theo đánh giá của ông thì người phụ nữ mà ông định cưới làm vợ có một đức tính rất quan trọng: cô ta ít đòi hỏi, dễ hài lòng, không yêu cầu những gì bất khả. Nếu ông có quan hệ với những người phụ nữ khác – điều này thì chắc rồi, như ông đã thông báo với cô ta – vì cô ta chẳng xinh đẹp cũng chẳng hấp dẫn,

thì cô ta cũng không làm ầm lên, bởi trong hoàn cảnh của cô ta không có lựa chọn nào khác. Ông còn bảo với nàng rằng cô ta biết ông đến nhà tôi nhưng không hỏi tại sao, rằng ông không kể gì và cô ta cũng chẳng muốn biết thêm. “Cô ta biết phải làm cái gì, và như thế thật là tốt. Tốt nữa là cô ta còn có khả năng mang thai và sẽ có trách nhiệm chăm sóc đứa trẻ. Dù sao thì cái mà cô ta muốn là có bầu, sinh một hay hai đứa, thế thôi. Ta bảo cô ta là ta không muốn có con nhưng cô ta không đồng ý. Ngạn ngữ có câu: ‘Đàn bà muốn là trời muốn’. Nếu sau này cô ta khẳng định là lỡ có thai thì ta biết nói gì? Thế nên ta tự nhủ rằng đó không phải là một khả năng mà gần như chuyện được tính trước!”

Leila đã thử hỏi cha tôi xem ông đã ngủ với cô ta chưa và ông trả lời rằng cô ta không khiến ông hứng lên mấy, rằng ông chẳng biết sẽ phải làm tình với cô ta như thế nào. Nhưng ông thường nhờ cô ta xoa bóp chân. Ông ngồi hơi cao, còn cô ta thì nằm bên dưới, ông duỗi chân cho tới khi chạm nhẹ vào cô ta. Một cách chữa bệnh thấp khớp và đau nhức theo kiểu truyền thống của các vua Ba Tư và Ả Rập thời xưa được đảm nhiệm bởi các thiếu nữ hay các thanh niên trẻ trung xinh đẹp. “Cái lợi của Z là cô ta vẫn còn trinh,” cha tôi giải thích cho Leila. Cô ta sẵn lòng xoa bóp chân cho ông, nhưng còn chuyện kia thì cô ta vẫn giữ gìn và ông sẽ chỉ ngủ với cô ta sau đám cưới, đúng theo truyền thống, bởi vì cô ta rất muốn vậy và ông hoàn toàn hiểu. “Phụ nữ mà hơi bảo thủ, xuất thân từ gia đình tử tế thì thường đòi hỏi như vậy.” Thế nên, với cô ta, ông không vượt quá ranh giới của những buổi xoa bóp gan bàn chân, mà cũng chẳng cần cố nhịn những cái vuốt ve có khả năng kích thích hơn thế. Một lần ông dùng tay ve vuốt, nhưng ngay trước lúc đạt cực khoái thì cô ta cứng người lại, hoảng sợ vì vừa rên rỉ một cách đầy sung sướng, mặc dù điều đó hết sức bình thường và người ta không thể đạt cực khoái mà không rên. Cô ta chẳng biết gì về tình dục, ngoài việc ôm nhau rồi đạt cực khoái, mà cũng chỉ theo kiểu lý thuyết suông.

Tóm lại là phải dạy cho cô ta từ A đến Z.

Tôi hỏi Leila rằng có thật là cha tôi đã làm cô ta đạt cực khoái bằng tay, theo đúng nghĩa đen của từ này, hay ông muốn nói là ông đã làm cô ta giữa đùi, ví dụ thế?

(Tôi hỏi Leila cha tôi có biết gì về quy tắc của đàn bà, về cách khiến họ có thể có thai... và có phải ông cũng chẳng muốn mất công tìm hiểu, có phải ông không biết rằng làm họ sướng ở chỗ nào sẽ dẫn đến nguy cơ họ bị mang bầu.)

“Anh hỏi nhiều thế! Lần sau em sẽ mang cho anh xem băng video nhé,” Leila trêu tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn buộc phải là người khởi xướng các cuộc gặp gỡ tiếp theo với vợ tương lai của cha tôi.

Hai lần liền tôi gọi điện cho cô ta, đề nghị gặp thêm để bàn bạc về những điều căn bản. Lần nào cô ta cũng từ chối với lý do là cha tôi sẽ đến chơi với cô ta tối đó. Đến nỗi tôi hỏi thẳng cô ta: “Cô không ngại nếu hàng xóm nhìn thấy ông ấy ở nhà cô vào buổi tối?” Cô ta bối rối trả lời: “Nhưng chính cha anh đã năn nỉ đòi tới.”

Cô ta kể với tôi rằng cha tôi đến thăm cô ta ngay hôm đó, sau khi đã tới nhà tôi “vì một chuyện quan trọng” (thực ra là để gặp Leila). Nhưng cô ta không biết là chuyện gì và cha tôi bảo cô ta là đừng cố hỏi ông về đề tài này. Ngay từ bé, cô ta đã tôn trọng những giới hạn người ta đặt ra cho mình, và điều này khiến cha tôi rất khoái! “Một người đàn ông như ta biết việc phải làm, và không cần phải hỏi han gì sất.” Đó là điều cha tôi đã yêu cầu, đó cũng là điều cô ta tuân theo.

Tôi năn nỉ cô ta tìm một giải pháp vì nhất định tôi phải gặp cô ta, chuyện rất nghiêm trọng. Cha tôi đã xin cô ta chìa khóa cửa và cô ta định sẽ sớm đưa. Bằng giọng ngạc nhiên, thậm chí gần như trách móc, tôi nói với cô ta: “Sao lại như thế được? Cô đưa chìa khóa nhà cho một người đàn ông chưa cưới xin gì? Thật vậy sao? Đầu óc cô để ở đâu? Cô hành xử như một kẻ mất trí để ông ta coi thường và thiên hạ cười cho vào mũi, trong đó có cả chúng tôi? Cả uy tín của chính cô và

gia đình cô. Đàn ông tuổi nào cũng thế, cứ chim nở ra thì óc teo lại...” Nói thế rất ngượng nhưng tôi không tài nào nhịn được.

Không chú ý đến những lời lẽ thô bỉ của tôi, cũng chẳng cho đó là quan trọng, cô ta trả lời: “Ồ, giá mà! Giá mà...”

Rồi cô ta hỏi tôi bằng một giọng gần như van xin:

“Có thật là anh muốn đến?”

“Đương nhiên là tôi muốn đến, và làm rạch ròi tất cả những gì đã xảy ra giữa tôi và cô, tất cả những gì cần phải giải quyết.”

Tôi giải thích cho cô ta là số phận chúng tôi, dù muốn hay không, đã dính với nhau.

“Thế thì anh đến đi!” Cô ta bịa với cha tôi là anh trai cô ta sẽ qua và có thể sẽ ngủ đêm lại vì vợ đang phải đón tiếp gia đình.

Khi cô ta ra mở cửa cho tôi, căn hộ ngập trong màu đen. Tất cả các bóng đèn đều bị tắt. Người đàn bà này thật tốt bụng!

Tôi thận trọng bước vài bước, chờ cho mắt quen với bóng tối, và ngồi xuống chiếc divăng to trong phòng khách. Cô ta không ngồi trước mặt tôi, cũng không ngồi xuống đi văng cùng tôi, mà ngồi sang bên cạnh, xuống một chiếc ghế mà hẳn là đã được chuẩn bị sẵn bởi vì lần trước tới đây tôi không hề thấy. Ba chiếc ghế bành khác ở vị trí đối diện với tôi.

Mới đầu tôi tưởng mời tôi đến nhà là cách để cô ta bày tỏ lòng ân hận. Nhưng hoàn toàn không!

Thế mà đàn ông luôn tự cho rằng đã hiểu đàn bà!

Tôi bắt đầu câu chuyện bằng cách yêu cầu cả cô ta lẫn tôi đều nên thẳng thắn, đó là “cách tốt nhất, hiệu nghiệm nhất để đi trực tiếp vào vấn đề”. Rồi tôi chuyển sang câu hỏi thứ nhất: “Thực ra” tại sao cô ta lại muốn lấy cha tôi? “Vì tôi sắp thành gái già rồi,” cô ta trả lời, “tôi sợ phải ở một mình cho tới cuối đời. Vì tôi muốn có một đứa con, vì tôi muốn có một người chồng cho dù tôi chưa có dịp nào để biết xem việc đó ra sao.”

Trời ơi! Cô ta hùng biện mới hay làm sao!

“Và đây là lần đầu tiên tôi được hỏi cưới.”

“Như anh thấy đấy, tôi không được xinh xẻo như các cô gái khác, đàn ông chẳng thèm đến tôi. Bao nhiêu lần tôi mơ được ai đó chạm vào người vì khao khát tôi, ít ra thì cũng sượt qua một cái. Nếu anh trai và các chị gái của tôi không tốt bụng như thế thì cuộc sống sẽ còn khó khăn với tôi hơn nữa. Xấu gái thì gần như là sống đời nô lệ vậy. Mà không, xấu gái chính là nô lệ! Trước đây tôi như đầy tớ trong gia đình. Ngay cả lúc tôi được đầy đủ tự do như tôi muốn, tôi vẫn thích ở nhà làm đầy tớ như thế hơn, bởi tôi bắt đầu hiểu ra chuyện gì đang xảy ra ở trường, tôi bắt đầu hết chịu nổi ánh mắt của những đứa bạn gái khác, những cách chúng nó chằm chọc.

Cha mẹ tôi không năn nỉ, các anh chị tôi cũng vậy.

Họ để tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi nói với anh sự thật trần trụi này: giá mà ai đó thèm đến tôi thì tôi đã chẳng cưới một ông già sáu lăm tuổi, lại còn đưa điều kiện mà chả phụ nữ nào sẽ chấp thuận, ví dụ như ông ấy không muốn có con, hoặc tôi không được quyền hỏi han gì khi ông ấy đi hay về. Ông ấy bố thí tôi được làm vợ ông ấy bởi vì tôi quá xấu. Nhưng ông ấy không thể ngăn cản tôi có thai.”

Cô ta đứng lên tìm đồ uống cho tôi và bật đèn trong bếp. Khuôn mặt cô ta lộ ra trước mắt tôi!

Quý thần ơi! Làm sao có thể lại gần một người đàn bà như thế? Lúc này tôi có cảm giác thông cảm khi cô ta kể cho tôi nguyên nhân đã khiến cô ta khổ sở như vậy, thậm chí mà cô ta đã phải chịu từ khi mở mắt chào đời. Tôi đã cảm thấy gần với cô ta làm sao và lúc đó tôi đã nghĩ rằng tôi có khả năng làm tình với cô ta trong bóng tối, để bù đắp cho cô ta, như chứng tỏ rằng trên trái đất này vẫn còn sót lại một chút lòng nhân đạo, rằng có thể có những người, ít ra là một vài người, vẫn còn lòng trắc ẩn. Nhưng khi nhìn thấy mặt cô ta, tôi lại tự nhủ việc ấy thật là bất khả.

Cô ta quay lại ghế và rót đồ uống cho tôi, và lần này cũng tự rót cho mình một chút. Tôi bảo cô ta:

“Hãy trả lời tôi một cách thẳng thắn: cô đã làm tình với cha tôi chưa?”

“Thế thì sao nào? Tôi bảo đã hay chưa thì có gì khác nhau?” Cô ta nhắc lại câu này nhiều lần, với một vẻ rất là ngạc nhiên.

Trước khi ra về, tôi khuyên cô ta:

“Gặp cha tôi in ít thôi, hãy tin chắc là ông ấy muốn cưới cô. Về phía cha tôi, cũng như về phía cô. Đừng có vội vàng.”

“Anh đã bảo thì I will.”

Bằng tiếng Anh! Đó không chỉ là một cái giọng không có mặt. Cô ta vẫn đứng giữa bóng tối, ở bên trong căn hộ, và tôi chưa bật đèn ngoài hành lang.

Tôi hoàn toàn ý thức là đang cư xử như thể có quyền lực với cô ta. Thực ra, tôi cũng có, và bằng chứng là cô ta đã chấp thuận yêu cầu của tôi là được mời đến nhà nói chuyện. Đầu tiên, tôi tưởng rằng đó là vì tôi là con trai của cha tôi, hơn nữa là con trai cưng, nhưng sau đó tôi dần hiểu rằng không phải như vậy, rằng quyền lực ấy đến từ một điều khác, cái gì đó bên trong con người cô ta, một thèm khát, hoặc có thể một sức hấp dẫn. Hay một cái gì còn sâu hơn thế?

Tôi biết tôi không có quyền nhằm là tôi đã hiểu sự việc, nhưng tôi tin chắc rằng mọi thứ đang bắt đầu thay đổi.

Cô ta giải thích với tôi rằng cha tôi có ý định chuyển đến ở với cô ta để sau đó bán căn hộ của ông:

“Với khoản tiền mà ông ấy có được, khoảng bốn mươi nghìn đôla, chúng tôi sẽ sống ổn thỏa. Ông ấy sẽ đầu tư, mua rồi bán lại, ông ấy sẽ gửi vào ngân hàng... đó là điều mà cha của anh đã tính.”

Xong, cha tôi dự kiến thanh lý căn hộ mà chúng tôi - con cái ông phải được thừa hưởng. Cha gì mà kỳ lạ vậy! Thế mà ông đã đồng ý để tôi cầm nó cho một vụ áp phe tôi đang có! Ông sẽ bán nó dù đã biết và

hoàn toàn đồng ý! Cha gì mà quái đản, chưa bao giờ giúp tôi được việc gì, suốt đời tôi! Trong một tấm ảnh cũ, ông bế tôi và tặng tôi một cái hôn bằng cách há mồm thật to như thể ông chỉ muốn nuốt chửng tôi! Tấm ảnh ấy thường hiện ra trong óc tôi thời gian này.

Tính cho tới hôm nay tôi đã đi làm được mười tám năm, từ khi tôi mới mười bảy tuổi. Tôi chưa bao giờ xin xỏ cha tôi cái gì, và dù thế nào đi nữa thì ông cũng không có khả năng giúp tôi nếu tôi mở miệng xin. Bằng ý chí của tôi, không cần sự giúp đỡ của ông, tôi đã tự lập một công ty nhỏ, theo kiểu của tôi, và tôi sống nhờ đó. Tất cả những thứ mà tôi có là do tôi kiếm được từ việc bán sách. Lúc bắt đầu, tôi đang học năm nhất đại học, làm công việc giao sách cho một nhà xuất bản. Họ trả tôi rất rẻ mạt, chỉ đủ để tôi không chết đói. Nhưng sau đó vài tháng tôi phát hiện ra rằng có những cuốn sách bị ăn cắp bản quyền và điều này có thể mang lợi.

Tay chủ nhà xuất bản, tôi và vài người nữa đã copy tất cả các loại sách, những cuốn sách quan trọng rất đắt, những quyển từ điển, bách khoa toàn thư, rồi chúng tôi bán giá cao. Không cuốn từ điển nào, Ả Rập hay nước ngoài lại thoát khỏi tay chúng tôi.

Cả sách dạy nấu ăn, hay sách xem tử vi, sách của Naguib Mahfouz khi ông nhận giải Nobel... Tôi làm việc đêm ngày. Đương nhiên là tôi bỏ học và tôi chỉ làm mỗi việc ấy trong vòng hai năm. Tôi bắt đầu từ số 0. Cha tôi chẳng có tài sản gì, ngoài căn hộ này mà ông đang tính bán. Giá tôi thậm trọng hơn, giá tôi có được hết kinh nghiệm mà tôi tích lũy từ bấy đến nay, thì giờ đây tôi phải giàu lắm!

Chính tay chủ nhà xuất bản đã ăn cắp tiền của tôi, hãn giữ tay hòm chìa khóa và tôi đã tin tưởng hoàn toàn ở hãn cho tới khi tôi phát hiện ra rằng hãn âm thầm bán sách, những số lượng khổng lồ mà tôi vất vả mãi mới copy được rồi lại phải đóng lại thành quyển. Tôi cãi nhau với hãn và bỏ đi. Lúc đó tôi có năm mươi nghìn đôla. Tôi sống xa hoa trong vòng hai năm. Nói cho cùng thì chiến tranh cũng mang lại những cái lợi, đó là sự tự do hoàn toàn! Lẽ ra tôi phải chú ý đến việc

chi tiêu hơn một chút. Lẽ ra tôi có thể từ đó kiếm được một trăm nghìn đô. Tôi đã giúp cha tôi mà không tiếc tiền, nếu tôi tính lại thì trong hai năm đó tôi đã biếu ông khoảng mười nghìn đô. Tôi nhắc đi nhắc lại rằng tôi nợ ông tất cả, rằng ông xứng đáng sống đầy đủ. Tôi đã được giáo dục ngu như thế! Ông tự hào về tôi hơn tất cả những đứa con trong nhà. Bây giờ thì ông hầu như không nói chuyện với tôi. Ngày trước, tôi có một chiếc Mercedes giá mười lăm nghìn đô, tôi đã bán nó khi tôi mất gấp đôi số tiền đó vì chơi chứng khoán. Tôi dùng tất cả vốn liếng còn lại để mua cổ phiếu mới, không hề biết rằng chúng đang đắt ngất ngưỡng và chuẩn bị lao dốc không phanh. Cuối cùng tôi chỉ còn hai mươi nghìn cộng với tiền bán chiếc Mercedes. Ba mươi lăm nghìn tất cả. Tôi mua chiếc Subaru giá năm nghìn, và trong tay còn đúng ba mươi nghìn, không hơn, không kém. Cùng với căn hộ mà cha tôi đã hứa cho tôi làm vật cầm cố, trong trường hợp tôi cần.

Vì thế nên tôi không thể bán rẻ hay cho không chiếc Subaru chết toi này, tôi phải lấy lại một khoản tiền tương đối. Nếu không làm sao có thể mua xe mới? Tôi không thể không! Thực ra thì nó còn ổn nhưng ngồi trong đó tôi có cảm giác như trong ổ rắn độc. Thật buồn cười: nếu tôi thích chiếc xe nào thì tôi rất khoái lái, còn nếu ghét thì chỉ sử dụng một cách bắt buộc. Giá không có chuyện thua chứng khoán thì tôi đã tổng khứ nó đi cho rồi.

Từ đó, tôi lao vào buôn bán CD-ROM. Tôi lấy lại những bộ bách khoa toàn thư, những phần mềm đắt, các trò chơi, tôi phá mật mã bảo vệ, và tôi copy lại để bán, nhiều khi với giá rẻ như cho không. Làm việc cho tôi là các sinh viên và kỹ sư Liên Xô, những chuyên gia từng được đào tạo bởi các cơ quan tình báo hay bộ Quốc phòng ở nước họ. Sau khi khối Xô viết sụp đổ thì rất nhiều người trong số họ bị rơi vào cảnh thất nghiệp và sẵn sàng làm việc mà không đòi hỏi lương cao mấy.

Khi bộ bách khoa toàn tập phổ cập Encyclopedia Universalis bằng CD được bán ra, nó trị giá tám hay chín trăm đôla. Đối với tất cả

những người làm việc trong lĩnh vực này như tôi thì đó là một giấc mơ: nhu cầu mua cực cao, giá lại quá đắt, thậm chí không với tới. Tôi mượn CD mà một người bạn đã mua chỉ vài ngày trước khi khai mạc hội chợ Sách Pháp ở khu vui chơi Sin el-Fil nơi người ta bán nó giá ba trăm đôla cho những ai đã mua bản in giấy.

Lần này tôi không gửi nguyên bản cho một chuyên gia Liên Xô mà cho một người sống tại chỗ và anh ta đã tìm được cách giải quyết trong vòng vài ngày.

Sau khi chiến tranh kết thúc, ở Liban ngày càng có nhiều người có khả năng làm công việc này. Trong số đó có những kẻ rất tài tình.

Tôi gửi trả nguyên bản, và làm quà cho người bạn đó vài bản copy mà tôi tự làm. Cậu ấy hóa rồ và viết thư cho nhà xuất bản thông báo sự việc! Đương nhiên là không đưa tên tôi.

Đầu tiên tôi bán những bản copy này giá một trăm đô, cuối cùng chỉ còn mười đô vì sau đó có nhiều cạnh tranh. Nhưng dù sao thì đó cũng là một vụ làm ăn cực lời! Bằng cách ấy tôi bắt đầu thoát khỏi khó khăn, nhưng người Mỹ lại nhanh chóng đến Liban. Hết đoàn này tới đoàn kia, một vài đoàn rất trịnh trọng, số còn lại thì không: cứ như đi du lịch ấy! Và lần nào cũng làm áp lực lên chính phủ Liban, bắt phải tôn trọng luật copyright, sở hữu cá nhân. Không một ai, bắt đầu từ các quan chức, đã cố gắng để chống lại những áp lực trên, chống lại những kẻ muốn cản trở chúng tôi trong việc phổ biến nền văn hóa công nghệ. Đồng ý là họ mất nhiều tiền trong việc bán các phần mềm ấy, nhưng họ lại kiếm được khi bán những thứ khác! Một lần nữa, tôi phải chuyển nghề.

Giá mà chiến tranh có thể kéo dài thêm chút nữa!

Tôi sẽ giàu, điều đó là chắc chắn, vì tôi biết xoay sở, tìm được những đường tắt tiết kiệm thời gian mà vẫn đạt kết quả đã nhắm. Tôi có mọi yếu tố để thành công. Chỉ cần chiến tranh tiếp tục thêm chút nữa, người Mỹ sẽ không thể làm áp lực lên chính phủ Liban (thời

điểm đó hoàn toàn bất lực), bắt Liban phải tuân hành pháp luật và tham gia vào cuộc chiến chống lại cái mà họ gọi là ăn cắp bản quyền.

Tôi hết việc, và chính lúc này tôi phát hiện vấn đề với chiếc Subaru và nhận ra rằng tôi cần vài nghìn đô la để giải quyết những vấn đề đó, phải sử dụng đến tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, vốn là phao cứu cuối cùng của tôi. Rafic giàu hơn tôi chục lần, lại chẳng có trách nhiệm giúp đỡ ai. Cậu ta chẳng phải giúp xu nào cho anh trai hay bất cứ người nào trong gia đình. Thế mà chính tôi lại là người lãnh đủ vụ này! Điên không? Nhưng tôi quyết định sẽ không bao giờ nói với cậu ta về chuyện đó, để tình bạn của chúng tôi không bị sứt mẻ. Dù sao thì cậu ta cũng đã giúp đỡ tôi khi mẹ tôi đổ bệnh rồi cả khi bà qua đời. Dù sao... Đúng vậy!

Tôi hết việc và mọi khoản chi tiêu đều phải rút từ tài khoản ngân hàng đang ngày càng teo lại như tôi chứng kiến.

Và cha tôi muốn bán căn hộ, đồ thế chấp duy nhất còn lại cho tôi. Và tất cả chỉ để vui đùa với cô vợ trẻ của ông.

Suốt đời tôi, tất cả những gì tôi từng đòi hỏi ở cha tôi chỉ là một chữ ký để mượn tiền ngân hàng.

Hai mươi nghìn đô để hợp tác với một doanh nhân người quen, mua một mảnh đất mà tay này khẳng định với tôi rằng trong hai hay ba năm nữa người ta sẽ làm đường chạy qua. Ngân hàng đã chấp nhận chữ ký của cha tôi với điều kiện ông phải thế chấp căn hộ. Đó là một cơ hội không thể bỏ qua vì thời điểm này ngân hàng rất thận trọng trong việc cho vay. Ông đã đồng ý giúp tôi, tôi đang chốt lại vụ này, thì đùng một cái tôi phát hiện ra rằng ông muốn cưới vợ, bán căn hộ, đến nhà cô ta ở và dùng số tiền này để sống.

Sao mà vô trách nhiệm!

Tôi cần phải kiếm thêm tiền vốn để làm ăn chứ không nó sẽ cạn dần. Tất cả những thứ mà tôi mua, từ bao thuốc lá, đến quà đám cưới cho em gái tôi, vài thứ linh tinh tặng Leila, đều là rút từ tiền tiết kiệm.

Dĩ nhiên, tôi không nói với ai rằng tình hình tài chính của tôi đã bất ngờ tồi tệ tới mức ấy, ngay cả với cha tôi lẫn em gái tôi. Ngay cả với Leila tôi cũng không kể mặc dù tôi tin tưởng ở nàng và nàng đôi khi vẫn cho tôi cảm tưởng rằng nàng muốn biết mức độ tiền bạc thật sự của tôi. Tôi không thể nói với cha tôi vì ông sẽ tưởng tượng ra rằng tiền của chính ông đang bị lâm nguy. Với cha tôi, cái gì tôi có là thuộc về ông: tôi thuộc về ông cả thể xác lẫn phần hồn, vì vậy, số tiền tôi đã để dành được cũng thế! Ông sẽ nhào vào tấn công tôi, không thì ông chết mất.

Leila đương nhiên sẽ hiểu, ngay cả khi tôi không kể gì cho nàng.

Thỉnh thoảng tôi nhận thấy rằng nàng như thế đã trở thành vợ tôi vậy.

Không ai xung quanh tôi nhận thấy việc hết thu nhập và mất vụ làm ăn đang chạy vì không được quyền sản xuất CD “ăn cắp” (như ngôn ngữ bây giờ vẫn nói) thực ra có ý nghĩa như thế nào với tôi. Mỹ đã trang bị cho Israel mọi vũ khí để tấn công chúng ta, bản thân họ cũng đang cướp phá các nguồn dầu của vùng Vịnh lấy cớ là để bảo vệ, còn chúng ta thì lại không có quyền được hưởng những phần mềm mà con cái chúng ta và sinh viên chúng ta đang cần ở trường phổ thông và đại học! Mặc dù tính đi tính lại chính Mỹ là kẻ được lợi nhất, vì người ta cuối cùng quen với máy vi tính, vì chúng trở thành cần thiết và ai rồi cũng phải mua, mua cái mà họ gọi là hardware.

Tiền đã đổi chủ ở đất nước này. Những ai có tiền trước chiến tranh không còn là những người có tiền bây giờ. Tôi chỉ hiểu được điều đó khi quan sát thấy rằng công việc của tôi không còn chạy nữa trong khi đó những người khác thoát khỏi hoàn cảnh bí bách này một cách rất ổn.

Ôi, giá mà Beyruth có một năm chiến tranh nhỉ!

Chỉ cần một năm thôi, tôi sẽ học được cách xoay sở tài tình...

Đôi khi tôi mơ về một cuộc chiến chớp nhoáng, chỉ năm phút thôi! Tôi sẽ kiếm đủ tiền mua cho mình một trong những chiếc Mercedes

mà mafia địa phương đang chuyển vào Liban, và tôi sẽ xoay sở để có được giấy tờ cực kỳ đúng luật. Tôi sẽ tặng Leila một chiếc, Z một chiếc vì cô ta đã hỏi tôi về chiếc Subaru và muốn biết tôi đã tìm thấy người mua chưa.

Câu chuyện này khiến tôi ngạt thở, tôi có cảm giác đang bị bao vây hoàn toàn.

“Thôi anh đừng lo lắng về chiếc xe đó nữa,” Z khuyên tôi lần cuối khi tôi tới thăm cô ta. “Hãy bán nó đi, rẻ hơn cũng được! Tôi sẽ biếu anh khoản hụt đó. Nếu anh ngại không muốn nhận món quà này, thì hãy tự nhủ rằng đó là tiền tôi cho anh vay và khi nào có điều kiện thì hoàn lại tôi!”

Trời ơi! Khoản hụt là một hay hai nghìn đôla, thậm chí có thể là bốn nghìn, mà Z đã dành dụm được bằng cách làm bất kỳ việc gì, ví dụ như đi chợ, hay nấu những món mất công như bầu nhồi, xúp cải bó xôi, xalát hạt, hoặc đến tận nhà làm những công việc nội trợ đòi hỏi sự tỉ mỉ và sạch sẽ.

Tôi tin chắc rằng người vợ tương lai của cha tôi không kể cho ông tí gì về các chuyến viếng thăm của tôi, cũng như những gì tôi và cô ta nói chuyện với nhau. Dù thế nào đi nữa thì cũng không thấy ông lộ ra là có biết. Trên thực tế chính cô ta đã tâm sự như thế với tôi, mặc dù tôi không hỏi. Cô ta giải thích cho tôi rằng những điều này chỉ liên quan đến tôi và cô ta: “Đó là việc riêng giữa tôi và anh.”

Tôi suy nghĩ một lúc lâu về lời đề nghị này: số tiền đó sẽ được trừ khỏi tiền bán căn hộ?

Tôi tự nhủ rằng phải hành động ngay lúc này đây trước khi em gái tôi đi lấy chồng và cha tôi sẽ tìm ngay được cơ để cưới vợ và bán căn hộ. Tôi cần quyết định để chuyển từ ý tưởng hay ho sang hành động thiết thực.

Lần đầu tiên khi Z tuyên bố là sẵn sàng trả khoản hụt giữa giá mà tôi hy vọng bán được và giá mà tôi buộc phải bán, tôi không đưa ra một lời bình luận.

Nhưng lần này, tôi không giấu ngạc nhiên và hỏi cô ta tại sao lại đề nghị với tôi như thế. Cô ta trả lời là bản thân không chịu nổi bất công và đó là lý do duy nhất khiến cô ta đóng góp, ở mức nhiều nhất có thể, để tôi đỡ đau lòng về chuyện ấy, càng đỡ bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Tôi tin cô ta và thậm chí lúc nghe cô ta nói như vậy, tôi đã muốn bán cho cô ta chiếc Subaru thật rẻ để cho cô ta thấy rằng tôi rất nhạy cảm trước sự quan tâm này. Nhưng trong đời, không phải bao giờ người ta cũng làm những điều người ta muốn!

Dẫu sao thì tôi muốn biết ngọn nguồn mọi điều.

Tôi muốn chắc chắn một trăm phần trăm rằng cha tôi không được thông báo gì về chuyện này.

Nhưng bằng cách nào?

Bằng cách nào?

Trong suốt thời kỳ đó, dường như Leila cố tình đến thăm tôi thưa hơn bình thường. Thế nên tôi có lý. Khi mua điện thoại cho nàng tôi đã tin chắc rằng nó sẽ khiến nàng được tự do hơn. Điều tôi đoán trước đã thành hiện thực! Giờ tôi tặng nàng xe hơi thì nàng sẽ như được chắp cánh! Đã dễ liên lạc, lại còn dễ thêm cả đi lại! Tôi chợt nghĩ tới cha mẹ nàng, tới hình ảnh mà họ có về con gái mình, rồi từ đó, tôi nghĩ tới cha mẹ của các nữ diễn viên phim khiêu dâm: chuyện gì sẽ xảy ra nếu một ông bố đang lên cơn thèm, lại rơi đúng phải một bộ phim trong đó con gái của ông ta đóng vai một phụ nữ dâm đăng trụy lạc?... Chúng ta đang sống trong thế giới nào vậy? Nói gì thì nói, tôn giáo vẫn không thoát khỏi những đòi hỏi. Tôn giáo vẫn giữ lại những thái cực. Một phần nào đấy, dù thế nào đi nữa. Một xã hội mà người ta coi làm tình bình thường như ăn uống, xã hội đó sẽ có nguy cơ bị hủy diệt. Con người văn minh là biết phân biệt giữa tình dục và tình cảm, giữa tình dục và nhiệm vụ, giữa tình dục và đạo đức. Đôi khi tôi tự nhủ là lẽ ra mình nên tiếp tục con đường học hành. Trước đây, tôi thấy môn triết rất thú vị, mà bây giờ vẫn vậy. Có thể là tôi thừa hưởng điều này từ cha tôi, ông thích những chủ đề nghiêm túc ở tivi, đài báo.

Nhưng tôi cũng hài lòng về công việc của tôi. Tôi kiếm được nhiều tiền. Hơn nữa, khoa triết của đại học Liban không hấp dẫn. Mà khoa triết ở tất cả các trường đại học trong các nước Ả Rập đều như vậy.

Có thể là vì một số người nghĩ rằng nó chống lại tôn giáo. Người ra kể rằng bây giờ thì các cơ quan tình báo của Mỹ đang cố vũ những môn như triết học với mục đích là làm giảm bớt ảnh hưởng của các trường phái tôn giáo, trong khi đó, chính họ lại đã ủng hộ tôn giáo trước khi chính quyền Liên Xô sụp đổ. Không thể tin nổi! Quá là buồn cười!

Lần cuối khi tôi gặp Leila, tôi do dự không muốn thổ lộ với nàng rằng tôi đã quyết định gặp và nói chuyện với Z. Tuy nhiên, tôi cũng nói với nàng đôi chút về vụ này và nàng đã góp ý với tôi “một cách rất thẳng thắn”. Nàng lách người khỏi những ngón tay của tôi và tôi có cảm giác rõ ràng về điều ấy.

Thật kỳ lạ, cuộc gặp gỡ giữa Leila và cha tôi ấy.

Dường như sau đó mọi thứ đã thay đổi. Nhưng đó là tôi muốn như thế đấy chứ, do tôi nghĩ ra đấy chứ.

Leila có vẻ lạnh lùng với tôi. Cha tôi không kể cho tôi chút nào về chuyện xảy ra giữa ông và nàng. Tôi cũng không có dũng cảm để cật vấn ông.

Đôi khi tôi tự nhủ rằng cha tôi đã yêu Leila thật rồi. Mà sao lại không? Thế nên tôi thấy mình phải quyết định cởi mở với ông về chủ đề này, tôi không thể để mọi thứ ở tình trạng như vậy khi mà hoàn cảnh phát triển theo hướng bất lợi cho tôi. Và tôi đã quyết định, sau đó ít lâu, ngay khi gặp thời điểm thuận lợi. Bằng giọng tự nhiên, bình thản, như thể với một bạn vong niên, tôi nói với ông, “Cha không kể cho con xem cha đã gặp Leila như thế nào!” Ông cười nói, “Tuyệt vời!” Ông không ngạc nhiên về câu hỏi của tôi. Ngược lại, ông tỏ vẻ rất hài lòng. Ông nói rằng Leila là một người đàn bà thực sự, thấu hiểu, chín chắn hơn nhiều so với tuổi của nàng. Không xấu hổ giả tạo, ông trình bày với tôi về mong muốn được gặp lại nàng. Tôi trả lời ông

là tôi sẽ cố hết sức, nhưng tôi không thể hứa, hệt như ông cũng chẳng hứa gì với tôi về việc sẽ xem xét lại đám cưới của mình. Không nhú mày, ông hỏi tôi xem tôi có thể giúp ông gặp thiếu phụ đang làm ở cửa hàng giày mà ông đã một lần thấy nói chuyện với tôi. Khi tôi trả lời là không được thì ông vắn lại rằng Leila đã đồng ý rồi, nàng có hai mươi mà cô kia thì ngoài ba mươi... Tôi liền giải thích rằng Leila làm thế là bởi nàng yêu tôi và muốn giúp tôi. Trong khi nói với cha tôi chuyện này, tôi đợi một nụ cười nở trên khuôn mặt ông, nhưng chẳng thấy gì hết. Như thế ông nghi ngờ sự việc nhưng hết sức cẩn thận để đừng phản kháng.

Chúng tôi quá hiểu nhau mà.

Trời ơi!

Trước đó tôi đã mất bao lâu mới thẳng được nỗi thẹn thùng để có thể quyết định nói chuyện thẳng thắn với cha tôi. Còn bây giờ cha tôi cứ nhấn đi nhấn lại để tôi hiểu rằng Leila hết mực vâng lời tôi, “nhất cử nhất động”. Ông xác định rằng đó chính là những từ ngữ mà nàng đã dùng, rằng tôi là hoàng tử của lòng nàng, ông chủ của nàng, nàng sẵn sàng làm tất cả vì tôi... Lúc đấy tôi mới kể cho cha tôi là có lần nàng dẫn đến gặp tôi một thiếu nữ mà tôi và nàng muốn thuyết phục chấp nhận ngủ với ông. “Thế tại sao con không kể gì với cha,” ông nói bằng giọng trách móc. “Biết đâu cha đã có thể thuyết phục được cô ta. Cha cũng có mảnh riêng của cha chứ.” Rồi ông quay lại tấn công tôi về vụ cô nàng nhân viên của cửa hàng giày nữ, năn nỉ rằng tôi thừa sức tán được cô nàng chịu ngủ với ông. Ôi giá mà thế...! Tôi chú ý để không nói gì khiến ông tổn thương nhưng tôi thấy ông hành xử hệt như con thú động dục tuy bên ngoài ai cũng nghĩ là một người già trầm tĩnh.

Nếu tôi mà không nhúng tay vào vụ này thì có khi không phải một hay hai đứa trẻ mà ông và cô Z kia sẽ làm cả một đàn con! Rõ ràng là chính mẹ tôi đã phải tự xoay sở để không bị ông làm cho mang thai liên tình tịch.

Thế nên tôi phải ra tay, thậm chí ngay ngày hôm nay, mà không được đợi đến ngày mai.

Còn lý do này nữa: Z đã thổ lộ với tôi rằng các cuộc gặp mặt giữa cha tôi và cô ta càng thưa ra thì ông càng cuống. “Ông ấy chạy theo, nếu tôi tỏ ra xa cách! Chuyện này chưa bao giờ xảy ra với tôi, tôi chưa từng biết ai làm thế với mình. Lần đầu tiên. Cuộc sống cuối cùng cũng mỉm cười với tôi. Cám ơn!”

“Cám ơn,” cô ta nói với tôi. “Chính nhờ anh mà tôi được thưởng thức niềm vui này, tôi thành thực coi đó như một món nợ với anh.” Tôi có cảm giác là cô ta có thể làm mọi thứ để giúp tôi ra tay. Tôi sợ là cô ta sẽ hành động. Cô ta cứ thế mà lao thẳng tới đích. Tất cả những quảng cáo mà ta thấy ngoài đường, trên tivi hay đài báo, giúp phụ nữ làm đẹp và trở nên duyên dáng, quyến rũ đều không dành cho cô ta, đều trật lất với cô ta. Bỗng nhiên tôi thấy sợ và yêu cầu cô ta bật đèn bếp để ít ra cũng nhìn được cái gì đấy.

“Cám ơn cả cha anh nữa, ông ấy đã khiến tôi được làm quen với anh.” Nhưng cô ta nhắc lại với tôi rằng cha tôi không biết gì về chuyện tôi và cô ta gặp nhau, và chuyện giữa hai chúng tôi chỉ liên quan tới chúng tôi mà thôi. Cô ta thẳng tính tuy rằng mặt thì húp híp và người thì tròn quay.

Tương tự, Leila cũng xác nhận với tôi rằng nàng chưa hề báo cho cha tôi về ý định của tôi được ngủ với Z để chiếm đoạt cô ta và ngăn ông cưới cô ta làm vợ.

Và tôi chẳng có lý do gì để nghi ngờ vụ này!

Rồi một hôm cha tôi tới: “Cha sẽ tìm cho con một khách mua xe, giá phải chăng, với điều kiện con phải xoay sở thuyết phục được đấng nhân viên cửa hàng giày nữ.” Tôi chửi cho ông một trận, bảo rằng đó không phải là việc của tôi, tôi đâu phải má mì dẫn khách. Cha tôi nghĩ tôi là hạng gì nhỉ?

Thánh thần ơi, giữa chúng tôi bây giờ là vực thẳm!

Ông khẳng định với tôi rằng trên thị trường, chiếc Subaru của tôi có giá cao nhất là từ năm đến sáu nghìn đô và ông sẽ tìm cho tôi một khách đồng ý mua với giá này. “Ai?” tôi hỏi.

“Không việc gì đến mày.”

Z đã đề nghị cho tôi phần lõm, vì nàng không chấp nhận bất công.

Còn Leila thì bảo trong trường hợp tôi quyết định bán với giá hai nghìn đô, thì nhớ bảo nàng trước tiên.

Hoàn hảo!

Có phải ba người này, cha tôi, Leila và Z, đã hợp ý với nhau sau lưng tôi? Leila sẽ trả tôi hai nghìn, Z trả chỗ còn lại (nhưng cô ta kiếm đâu ra ngần ấy tiền?), còn cha tôi tổ chức từ A đến Z?

Có phải vì vậy mà nàng ngày càng ít nói chuyện với tôi?

Cha tôi yêu cầu Z phải vâng lời ông. Hẳn là ông đã kể cho cô ta về cuộc phiêu lưu giữa ông và Leila.

Ông đã nói với cô ta rằng Leila nghĩ là yêu tôi mặc dù trong thực tế thì nàng đang đi tìm cái gì đấy.

Ông nhét một tờ năm mươi đô trong một miếng nilông, giấu trong miệng rồi bảo nàng tự xoay sở để chộp lấy nó, nhưng được dùng mỗi môi và lưỡi.

Chỉ khi lên đến cực khoái thì ông mới chịu đè lên người nàng. Và điều ấy khiến nàng cáu điên. Nàng nghiêng ngả ông và nhỏ đầy nước bọt lên người ông. Cha tôi rất khoái được như thế.

Thật lạ lùng thái độ ngại ngùng của cha tôi, suốt thời gian chúng tôi chung sống dưới một mái nhà, cái cách ông không nếm mùi khoái cảm! Trước đây tôi không chú ý, trước và ngay cả sau khi mẹ tôi qua đời. Chẳng có gì đặc biệt nếu không có việc ông tỏ ra quan tâm thái quá tới câu chuyện của Souheil Idriss về quan hệ của ông thân sinh với chàng trai trẻ tóc vàng. Ngoài cái ấy ra thì không có gì đặc biệt trong đời ông, ít nhất là xét từ những gì ông đã kể cho chúng tôi.

Kỳ lạ.

Còn bây giờ thì ta thấy ông đang thèm nhân lên bội phần các khoái cảm của mình.

Ông kể với Z về Leila. Ông đặc biệt nhắc tới đôi chân của nàng đến độ mà cô ta cuối cùng cũng muốn nhìn thấy chúng. Và một hôm cô ta đã đỏ mặt nói với nàng: “Cho xem đùi nào Leila!”

Bỗng nhiên Leila cảm thấy vô cùng ngại ngùng trước một chuyện khác thường như vậy. Chưa người phụ nữ nào lại đòi nàng cho xem đùi. Nàng đã từng có lần khỏa thân trước các bạn gái, nhưng lúc đó nàng mới bước vào tuổi thiếu niên. Nàng chưa bao giờ phải chịu một cuộc kiểm tra theo kiểu như vậy.

Săm soi bộ đùi của Leila, Z cảm thấy tim đập thành thịch trong lồng ngực. Leila cũng vậy, nhưng do xấu hổ. Z muốn biết cha tôi tìm thấy cái gì trong bộ đùi đó. Và cô ta phát hiện ra cái gì? Chẳng cái gì cả ngoài một cảnh tượng khiến cô ta nín thở, luống cuống, đến mức suýt ngã lăn ra đất. Leila không biết phản ứng thế nào. Nàng vừa hạ váy thì Z đã năn nỉ nàng đừng làm thế và nàng đành nghe theo. Đến lượt Z, cô ta cũng cảm thấy ngại ngùng, không thể nhìn nổi và cuối cùng hét to lên rằng trời kia sao lại bất công đến thế... Có lẽ suốt đời cô ta sẽ phải oán mình vì câu này. Nói cho cùng thì có gì bất công trong việc những người khác gặp may, không như cô ta? Họ có lỗi gì cơ chứ? Tại sao họ lại phải chịu lời trách móc của cô ta chỉ vì cô ta không hài lòng với hình thức của mình. Cô ta tiến lại gần Leila và cứ thế vừa hôn nàng khắp nơi vừa cuồn nhiệt khen lấy khen để cơ thể của nàng:

“Hoan hô, hoan hô, hoan hô, bạn thân yêu của tôi!”

Cuối cùng thì cô ta òa lên khóc và đổ nhào xuống giường, chui đầu vào khăn giải giường, rồi cứ nức lên một cách tuyệt vọng như thể bị đày xuống âm phủ. Đây không phải là lần đầu tiên cô ta ngắm nhìn đùi của những phụ nữ khác, với cảm giác vừa ghen tị vừa thèm thường đau đớn, nhưng chưa bao giờ cô ta lại nhìn chúng như lúc này, theo con mắt của đàn ông.

Đó là vấn đề về sự tự trọng của con người. Cô ta tự nhủ như thế. Cô ta sẽ không chấp nhận tất cả các điều kiện mà cha tôi đã đặt ra trước đám cưới.

Có chứ!

Cô ta sẽ chấp nhận, trừ những điều kiện nhục nhã nhất. Trên thực tế chỉ có một điều kiện nhục nhã nhất: điều kiện cho phép cha tôi được ngủ với Leila. Ông chưa nói với cô ta về điều đó, nhưng cô ta đã đoán ra. Đầu tiên, cô ta sẽ phản đối, cô sẽ kiên quyết từ chối, đương nhiên chỉ là bề ngoài thôi, rồi sau đó, nếu không ngăn cản được thì đành phải chịu, nhưng yêu cầu là chuyện đó không được quyền xảy ra trong nhà cô ta, trên giường cô ta. Gì thì gì chứ việc này, cô ta nhất định không chấp nhận dù hậu quả có thế nào đi nữa.

Đó là vấn đề thuộc về phẩm cách. Cặp đùi của Leila đã mang cho nàng mọi giá trị.

Z không phán xét thói quen của con người. Nói cho cùng thì trời mới có thể dò được tim thận của chúng ta. Nhưng với Z, cặp đùi của Leila đã trở thành một vấn đề phẩm cách. Việc này không dễ giải thích. Cha tôi cứ sung sướng vì có được cặp đùi của Leila và cứ ghê tởm trước cặp đùi của cô ta, nếu muốn. Nhưng như thế thì tốt nhất là đừng cưới cô ta.

Không, không!

Đó không phải là cái mà cô ta thật lòng muốn.

Giá cha tôi thèm khát cô ta, khoái được ngủ với cô ta, thì coi như cô ta cũng được trân trọng phần nào.

Nhưng xấu như cô ta thì phải chấp nhận tất cả và làm gì còn phẩm cách. Không phải là con người sinh ra đã bình đẳng. Ngược lại thì có. Chúng ta cố hết sức để trở nên bình đẳng sau đó. Và với mức độ thành công khác nhau. Luôn luôn có những kẻ “sẽ không bao giờ như những người khác”.

Leila không hề biết điều này, nàng không hiểu được hoàn cảnh của Z, và ngạc nhiên khi cảm thấy nàng đang làm phiền cô ta. Trước đây,

hơn một lần, nàng từng nói với cha tôi rằng nàng không muốn tới nhà ông mỗi khi Z ở đó bởi vì cô ta cư xử với nàng rất kỳ cục, rất khó hiểu. Nàng rất quý Z, cô ta đã chấp nhận nàng chính bởi vì cô biết mình biết ta, cô ta liên tục nài nỉ nàng đến thăm, thậm chí còn đòi đưa cả chìa khóa nhà cho nàng. Đúng là vào phút cuối cô ta đã cố không đưa, lý do thế nào cô ta không giải thích, nhưng cô ta khẳng định là cô ta luôn sẵn lòng đưa. Tuy nhiên, Leila cũng chẳng bao giờ đòi hỏi cô ta việc ấy, ngay cả khi cô ta sẵn lòng. Cô ta không hiểu tại sao chiếc chìa khóa lại trở thành vấn đề, nói thẳng ra là với cô ta, chứ không phải với những người khác.

Leila tới nhà Z để xoa bóp cho cha tôi. Nàng không theo học nghề này bao giờ, nàng biết là nhờ những kinh nghiệm tự học và do vậy mà còn làm việc đó tốt hơn cả những người phụ nữ trong nghề xoa bóp, có bằng cấp hẳn hoi. Cha tôi không đồng ý để cảnh này diễn ra ở trong căn hộ của ông vì lúc đó em gái tôi vẫn còn ở nhà. Nó có thể tức giận và hiểu nhầm mục đích của việc xoa bóp này. Còn về phía tôi, đương nhiên là tôi phải đứng ngoài câu chuyện.

Khi đón Leila đến xoa bóp cho cha tôi, Z đã chấp nhận làm một việc mà cô ta hy vọng rằng người ta sẽ nhớ ơn mình. Trước đó, cha tôi có phen nản với cô ta về những cơn đau từ lưng xuống đến tận chân mà ông phải chịu. Trong khi Leila xoa bóp, ông chỉ mặc độc quần lót. Một lần, cô ta bắt gặp hai người trên đệm trải dưới sàn phòng ngủ. Cha tôi nằm còn Leila quì bên cạnh, như một thiên thần và xoa bóp cho ông. Sau lần đó, ông khóa cửa phòng bằng chìa khóa, với lý do là như thế sẽ giúp ông nghỉ ngơi thoải mái, cơ bắp thư giãn hoàn toàn, máu huyết lưu thông, đạt hiệu quả tối đa.

Cha tôi bảo Z: “Buổi chiều, cô hãy ra ngoài đi, đến chơi nhà anh trai cô. Tôi thèm ngủ quá.” Cô ta tuân lệnh cha tôi, mặc dù không cần phải đến nhà anh mình. Tuy nhiên, cô ta cũng cảnh giác theo dõi xem anh trai có ý định đến thăm cô đúng lúc ấy không.

Cho tới thời điểm đó, cha tôi vẫn chưa xích lại gần cô ta theo cách mà cô ta trông chờ, mà cô ta hy vọng biết bao.

Cô ta thực sự đau khổ về mâu thuẫn đó và không biết nên cố làm gì bây giờ. Trong thâm tâm cô ta tự khuyên mình: “Kiên nhẫn nhé, cô em! Ba mươi năm nay cô em đã đợi để được nếm mùi cuộc sống, nếm mùi tình dục... Rồi thì cô em sẽ có một đứa con, trai hay gái. Tối nhất là con trai, dù có nghịch ngợm mấy thì cũng đỡ lo hơn con gái. Cô em sẽ được mọi thứ mà cô em mong muốn, hy vọng, mơ ước. Ngay cả khi không có khả năng khiến ông ta thêm khát thì cô em vẫn có thể chui vào chăn nằm cạnh ông ta và đặt kích thích vừa đủ để sướng rồi tiếp đi trong mẫn nguyện. Thế dù sao cũng còn hơn là cô em thỉnh thoảng phải thủ dâm, mỗi tháng một lần, hay còn ít hơn nữa. Cô em cũng có thể đánh thức được thêm khát trong ông ta để được ông ta đê ra cưỡi cho đôi ba lần. Một dương vật sẽ tóm lấy cô em, luồn lách và chọc vào cô em như một cái cọc và nổ tung trong cô em, sẽ mở rộng lối vào cái hang sâu ấy nơi ẩn chứa những giọt nước sẽ bắn ra tung tóe trong một tiếng kêu thấu trời! Thế dù sao cũng còn hơn nằm chết một mình, bị giày vò bởi sự cô độc của những giấc mơ bất di bất dịch, xoay phải xoay trái trong giường cho đến khi kiệt sức.”

Mặt khác, cô ta tự nhận thấy rằng đó là một nỗi nhục không sao chịu nổi. Nếu thiên nhiên muốn rằng cô ta không thể cạnh tranh với rất nhiều phụ nữ, điều ấy cũng không có nghĩa là vì thế mà cô ta từ chối hoàn toàn phẩm cách.

Vậy đó, cô ta bị giằng xé giữa hai tình cảm trái ngược, không thể hòa giải, trừ trường hợp cô ta có được đứa con! Con trai hay con gái cũng được, mọi thứ sẽ thu xếp ổn thỏa. Nếu cô ta có một đứa con, được hy sinh cho nó, nuôi dạy nó đâu vào đấy, gửi nó đi học ở các trường tốt, giúp nó làm bài tập mỗi ngày khi nó từ trường về, cho nó ăn uống tử tế, mặc những bộ quần áo sạch đẹp, thức đêm chăm nom khi nó mệt, thì đó có phải là một cách tìm lại phẩm cách, giá trị con người? Một đứa trẻ đủ để đền đáp cho người đàn bà cái tình cảm bị

khinh bỉ, bóc lột, vì không được đàn ông thèm khát. Có thể đó không thay thế được mọi thứ, nhưng đúng là một gia tài trên thế gian này, một trong những niềm vui lớn lao của cuộc sống.

Và trong trường hợp tồi tệ nhất, nếu ông ta ra đi, nếu ông ta bỏ rơi cô ta, hay qua đời, có một việc mà cô ta nên nghĩ đến, đó là cô ta vẫn có thể được hưởng đứa con, được dựa vào nó mà tiếp tục sống.

Thế nên cô ta phải cưới nhanh trước khi có gì đột ngột xảy đến khiến ông ta đổi ý, trước khi bất hạnh rơi xuống ông ta.

Nhưng “bất hạnh” nào có thể rơi xuống cha tôi?

Một vấn đề sức khỏe, bởi giờ đây ông đã cao tuổi?

Tôi không thể tin rằng cô ta, Z, lại có thể muốn điều xấu cho ông, hay gây cái không tốt cho ông. Cô ta có trái tim nhân hậu, về bản chất là người tử tế.

Vấn đề ở đây lại là sự nhẹ dạ của Leila, nàng đang sống tuổi hai mươi của mình. Cha tôi từng không ngại hỏi tôi về những viên Viagra, xem tôi có nghe nói chúng hiệu nghiệm hay không, có gây phản ứng phụ hay không. Tuy nhiên, ông lại là người chắc chắn đọc về chuyện này nhiều hơn tôi, và chắc chắn theo dõi các chương trình y tế trên tivi nhiều hơn tôi, chứ tôi mấy khi xem. Cha tôi chỉ muốn củng cố niềm tin đã có. Đó là lý do ông đã khơi mào chủ đề, như để biết ý kiến của tôi nếu ông sử dụng Viagra.

Sau đó, ông không còn hỏi tôi về chuyện này nhưng một lần tôi nhìn thấy ông uống một viên gì đó, chúc đầu xuống bồn rửa bát, vẻ như sợ có ai phát hiện.

Cha tôi không bệnh tật gì và nói chung tránh uống thuốc. Ông hoàn toàn khỏe, không bị đau lưng như ông vẫn bảo với Z, chả bao giờ bị cảm cúm. Ông không đi bộ để giữ dáng, không uống nước, không ăn canh hay bất kỳ thực phẩm nào dưới dạng chất lỏng. Ông cười khẩy vào các lời khuyên của các nhà dinh dưỡng học. Thế thì tại sao ông lại uống viên thuốc kia? Có lần ông bảo tôi rằng ông chẳng ngạc nhiên gì nếu một hôm nào đó báo chí nói rằng đi bộ có hại cho sức khỏe và

nhất thiết phải ăn thật nhiều trứng. Hai mươi quả một ngày, cách bảo vệ tốt nhất cho cơ thể chống lại bệnh ung thư! Hay là ăn nhiều chất béo có lợi cho tim và các động mạch, thậm chí cho cả da. Thế tại sao cha tôi uống viên thuốc kia nhỉ? Thuốc gì mới được. Hay cha tôi mới nhận thấy sức khỏe có gì nguy kịch, đi khám bác sĩ và được lệnh phải uống thuốc ngay mà không báo cho chúng tôi? Tôi không tin. Sau đó, một chi tiết khiến tôi chú ý và nghĩ đến điều ấy là cha tôi đã ra phố ngay khi uống xong viên “thuốc” đó.

Một viên Viagra!

Viagra, mà nhờ nó, cha tôi định khám phá vũ trụ của dục vọng, ở tuổi này, sau cái chết của mẹ tôi!

Tôi bắt đầu lấy làm lo cho cha tôi. Tôi muốn nói về sức khỏe tinh thần và tình trạng tâm sinh lý của ông. Mẹ tôi ra đi bỏ mặc ông giữa ngã tư cuộc đời và ông đã phải chọn lấy một con đường để hưởng nốt đoạn đời còn lại của mình. Cha tôi có thể đã nhận thấy rằng nói chung các bà vợ đâu chỉ qua đời thôi: cái chết của họ để lại những hậu quả rất nặng nề. Giờ đây ông phải mở một lối đi mới, khác với cái lối mà ông vẫn đi từ mấy chục năm nay. Ông chẳng được chuẩn bị cho điều ấy, thậm chí còn không nghĩ tới. Cha tôi quên rằng cuộc đời thật xảo trá, vô nhân, vô lý và vô cảm. Chúng ta cứ để mình dính chặt vào người sống bên cạnh rồi sau đó lại vì thế mà đau khổ. Chúng ta có thể sống mà không cần ai bên cạnh, không bạn bè, không vợ hay chồng? Không! Vì cứ mất người này chúng ta lại tìm người khác và cố hòa nhập vào hoàn cảnh mới, rồi lại tìm cách thuần hóa cuộc đời mình. Như thế mọi thứ tất phải kết thúc trong bạo lực và đau khổ. Thật kỳ lạ!

Có lần Leila thổ lộ với tôi rằng nàng không thích làm tình với một người sử dụng Viagra, bởi vì sau đó mọi việc diễn ra không còn tự nhiên nữa. Thế thì nàng đã thế nào với cha tôi nhỉ? Tôi không tin, mặc dù tôi đã tận mắt nhìn thấy nàng làm tất cả những chuyện kia để cha tôi giúp nàng trả nốt tiền mua xe. Tôi không thể tin như vậy bởi vì dù sao thì chuyện giữa tôi với nàng cũng thật đẹp, vẫn còn đẹp.

Thực ra mà nói thì tôi cũng tự hỏi cha tôi đào đâu ra tiền để có thể làm hài lòng nàng. Nhưng tôi cũng không nghĩ đến câu hỏi này cho lắm. Chưa giây phút nào trong óc tôi thoáng có ý nghĩ rằng cha tôi có thể một mình tự quyết định bán căn hộ gia đình, tài sản duy nhất của chúng tôi, mà không hề báo cho con cái. Đồng ý là căn hộ mang tên ông, nhưng nó thuộc về tất cả chúng tôi vì từ bao năm nay cha tôi không còn mang về nhà một xu nhỏ nào.

Ông sống dựa vào tôi và anh trai tôi hiện đang ở California, nhưng chủ yếu vào tôi vì từ sau khi mẹ chúng tôi qua đời thì anh tôi chẳng còn gửi gì về nhà nữa. Trong thực tế, anh ấy đã cắt liên lạc với cha tôi, với tôi và với cả em gái tôi. Thật là kì quặc.

Anh ấy chỉ gọi điện khi mẹ chúng tôi còn sống. Bà qua đời cũng là lúc con gái thứ ba của anh ấy sinh ra và nó đã được lấy tên của mẹ chúng tôi. Anh ấy đã rất yêu mẹ, mỗi khi nhờ ai mang tiền về cho gia đình, anh ấy toàn ghi rõ là chuyển cho bà. Bao giờ cũng có thêm một lá thư và một món quà. Khi tôi gọi điện nhờ anh mua hộ mấy bộ đĩa phan, chị dâu người Mỹ của tôi đã trả lời “Not here” (Không có ở đây) hai lần liền, như mọi khi, để chắc chắn là tôi hiểu. Còn anh tôi thì từ đó không có tin tức nào cả. Người ta kể rằng sau ngày 11 tháng 9, anh ấy đã treo cờ Hoa Kỳ trên nóc nhà và lên giọng dứt khoát và cương quyết bảo mấy đứa con gái của anh rằng tất cả chúng đều là người Mỹ. Rằng anh ấy bắt đầu đi lễ nhà thờ gần đấy vào ngày Chủ nhật.

Một vị khách từ Mỹ về chơi kể rằng chính vào ngày 11 tháng 9 anh tôi đã chấm dứt nói tiếng Ả Rập ở công sở, ở nhà và cả ngoài đường. Nếu anh có nói thì cũng chỉ nói một cách giấu giếm, giữa vài người với nhau, khi mấy đứa con gái anh không có ở đó.

Câu chuyện của anh khiến tôi nhớ lại câu chuyện của một thằng bé gốc Ả Rập, sinh ra và lớn lên ở Mỹ, mà tôi đã xem trên tivi sau ngày 11 tháng 9.

Trả lời một câu hỏi, nó nói về ngại ngùng: “Tôi chỉ muốn một điều là chuyện này sẽ kết thúc!” Như thế cuộc đời nó đã chuyển sang hướng khác, khiến nó khổ sở, thậm chí đau đớn, mặc dù nó chẳng có tội tình gì trong vụ này.

Sau đó tôi không gọi điện cho anh tôi nữa. Tôi tự nhủ sẽ gọi khi mọi việc êm xuôi hơn. Nhưng điều ấy đã không xảy ra. Và tôi đã không thể liên lạc với anh ấy nữa. Người vợ Mỹ của anh rất tốt bụng, không hề phân biệt chủng tộc. Chị cũng rất yêu quý mẹ của chúng tôi. Thân hình tròn trĩnh, khuôn mặt xinh đẹp, và một trái tim nhân hậu. Có thể chị ấy cũng lo sợ cho con cái. Nhưng dù thế nào thì anh tôi cũng cắt đứt quan hệ với cả nhà ở Liban từ trước ngày 11 tháng 9 nhiều, ngay từ sau khi mẹ tôi mất.

Nghĩ về gia đình mình, không bao giờ tôi có cảm giác chúng tôi có một gia đình bình thường.

Nói thật lòng thì bất cứ khi nào nghĩ về gia đình nào, tôi cũng có cảm giác ấy. Thực ra thì nghĩ về cái gì, tôi cũng bị ấn tượng như vậy. Ví dụ như nghĩ về tình bạn. Anh của Rafic hay qua lại giữa Liban và Hoa Kỳ, và công việc của anh ta là mua bán xe hơi. Có lúc tôi đã định nhờ anh ta mua hộ đôi đĩa phanh, nhưng tôi lại sợ anh ta hiểu nhầm rằng tôi muốn trách Rafic đã lừa tôi. Tôi không muốn xung đột bùng lên giữa chúng tôi đến độ phải cắt đứt tình nghĩa bạn bè. Nói cho cùng thì Rafic vẫn là bạn tôi. Cậu ta đã cận kề bên tôi những ngày mẹ tôi bị ốm, dù thế nào tôi cũng không quên được. Nhưng khi nghĩ lại, tôi cũng thấy chuyện này không bình thường cho lắm. Thậm chí là kỳ quặc! Tuy nhiên, lẽ ra chỉ cần một chút lý luận thông thường, tôi đã có thể đi đến nhận định rằng chính Rafic là kẻ phải xấu hổ, chứ không phải tôi!

Xấu hổ làm sao!

Gã chuyên gia bán xe cũ là một tên đại lừa. Cũng giống kẻ mà vừa cảm thấy xe bị hỏng hóc nghiêm trọng, bèn vội vàng đem bán, không nói với người mua câu nào về chuyện ấy, kẻ không cần biết sau này

sửa chữa tốn kém ra sao... Ngay cả khi người mua là một cô giáo tiểu học trong một ngôi làng hẻo lánh khốn khổ.

Đầu tiên cha tôi đã không bán căn hộ gia đình, nhưng ông đem cầm nó lấy bốn nghìn đôla của một người bạn mà ông đã đồng ý cho giá vụ bất động sản này là khoảng ba mươi nghìn đôla. Tuy nhiên cha tôi hiểu rõ rằng ông không có khả năng hoàn lại cho người bạn số tiền bốn nghìn kia. Trên thực tế, dù có thú nhận hay không thì cha tôi đã hiểu điều ấy từ trước khi bán căn hộ, hay chính xác hơn là từ trước khi ông buộc phải bán. Làm sao ông có thể tưởng tượng mình có khả năng trả ông bạn bốn nghìn kia chứ? Ông nghĩ là ông trông cậy được vào anh trai tôi ở Mỹ? Ông biết thừa rằng anh ấy đã quên chúng tôi từ lâu và những ai ở hoàn cảnh của anh ấy đều chán ngấy khi phải gửi một khoản tiền lớn về nhà, đó có thể là lý do bị khếp tội tiếp tế tài chính cho các tổ chức khủng bố. Người ta còn kể là sau ngày 11 tháng 9, anh đã bắt đứa con gái tám tuổi của anh phải nhuộm tóc vàng.

Thế đấy, cha tôi đã mượn số tiền ấy, dù biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra sau này. Ông đã làm thế để trả các tình phí, thanh toán cho Leila chỗ tiền mà nàng không thể trả hết cho tôi để mua chiếc xe ấy.

Một “chiếu cố” mà nàng cũng gợi ý với tôi nhưng tôi không nói gì. Leila không gọi điện cho tôi nữa, và khi tôi gọi lại thì một giọng như người máy trả lời bằng ba thứ tiếng rằng số máy này không còn hoạt động nữa. Nàng đã đổi số điện thoại? Cha tôi đã thuê cho nàng một số mới? Ông hoàn toàn có thể làm việc ấy, ông có bao giờ coi tiền là cái quái gì đâu và luôn luôn tự cho phép mình như thế. Ông cười cợt chuyện tiền nong, không dừng lại ở bề ngoài.

Cái quan trọng với ông là sự giàu có trong trái tim chứ không phải cái mà người ta có trong ví.

Rồi Leila cũng đến, sau những ngày xa cách.

Nàng gọi cho tôi, mào đầu bằng câu nói quen thuộc: “Lâu quá rồi không gặp nhau nhỉ!” Suýt nữa thì tôi nổi đóa, nhưng lại kìm được và đáp lại nàng bằng cùng cái giọng ấy, chậm rãi, tự nhiên: “Đúng thế

thật, lâu quá rồi không gặp nhau nhỉ!” Ấy vậy mà, để trêu tôi, chính nàng lại trách tôi nói cái câu không ngời ấy, “Anh cứ làm như chỉ mỗi anh là không ấy.” Suýt nữa thì tôi trả lời nàng rằng tôi nói hộ ba người: cha tôi, Z và tôi. Nhưng tôi kịp dừng lại. Đúng là con người ta ít khi tiếc đã không nói ra điều này điều kia, mà thường tiếc là đã bật ra thành lời trước khi suy nghĩ cho chín!

Leila đạt đến đỉnh điểm của quyến rũ: tràn đầy năng lượng và hào hứng, nhất định phải xuất hiện một cách xinh đẹp nhất có thể. Nàng yêu tôi. Mỗi khi gặp nàng, tôi lại thêm tin vào điều ấy. Nhưng tôi không còn cảm thấy tình cảm mà chúng tôi đã có trước đây, trước khi nàng gặp cha tôi. Có thể cảm nhận của tôi sai. Cũng có thể không phải như vậy. Nhưng nếu tình hình chuyển hướng đúng như mong chờ thì đó không phải là một cảm nhận sai.

Nàng không phải là người phụ nữ mà tôi mơ ước cho dù tôi đầy khoái cảm khi ở bên nàng. Đó chỉ là một mối quan hệ đàn ông đàn bà, đến đâu thì đến...

Nàng kể rằng cha tôi năn nỉ ghê lắm để giới thiệu Z với nàng và cuối cùng nàng cũng đồng ý và thấy hợp với cô ta. Nàng giải thích cho tôi là cô ta đã tự đặt mình vào vị trí của cha tôi để thăm soi cơ thể nàng và cứ hỏi mãi xem nàng có những gì để quyến rũ ông ấy. Hậu môn chằng? (Cô ta đã không thô bỉ đến nỗi dùng từ “lỗ đít”!) “Chắc chắn cha anh sẽ hoạt động mạnh ở chỗ này đây, anh không cần lo là cô ta sẽ có chữa đâu!”

Tôi phá lên cười.

Sau đó, Z đã đòi nàng cho cô ta xem đùi, và nàng đã làm. Nhưng nàng chỉ mới hơi bắt đầu thì cô ta đã òa lên khóc, mà không sao kìm lại được. “Cứ như là em đã ăn cắp đùi của cô ta! Cứ như là đó là đùi của cô ta mà em không chịu trả cô ta không bằng!

Nhưng cô ta cũng cực kỳ tốt bụng. Chính cô ta muốn người khác khi nói về cô ta hãy dùng từ ‘cô gái’ chứ không phải từ ‘đàn bà’. Cô ta hiểu cha anh và sẽ mang lại hạnh phúc cho ông ấy, chắc chắn đấy.

Sạch sẽ, gọn gàng, có giáo dục, và mọi thứ đều ổn.

Còn về vấn đề tình dục thì cha anh đã đến cái tuổi cho gì mừng nấy. Như anh biết đấy, cảm thấy hơi ấm của một cơ thể trong chăn nệm, sờ vào nó, với những chỗ cứng hơn hay mềm hơn, và những chỗ mà thậm chí bình thường ta không nghĩ tới, tất cả đều quan trọng trong quan hệ nam nữ. Hãy nghĩ tới những gì được gợi lên từ một đường cong, một rãnh sâu, một hương thơm hay mùi mồ hôi, một hơi thở, một cái liếm nhẹ, một câu nói... Sắc đẹp không phải là tất cả! Ngoài ra, trong trường hợp chán nhất thì cha anh cũng tìm được cách để giải quyết vấn đề. Anh biết là bây giờ không có điều gì là không thể vượt qua... Về phần em, em muốn nói là về quan điểm của em, cuối cùng mọi việc sẽ kết thúc như thế, dù sao thì đó chính là điều mà em đã khuyên cha anh.”

Trời đất ơi!

“Cha anh lớn tuổi hơn em rất nhiều,” nàng nói thêm, “và ông ấy biết rõ hơn em điều mà ông ấy cần. Vấn đề của cha anh là ông ấy tin rằng tình dục là một chuyện rất hệ trọng. Em bảo ông ấy hãy bỏ ngay những ý nghĩ kiểu đó ra khỏi đầu, thời đại thay đổi rồi. Mọi thứ đã khác xưa rồi đúng không? Em nói với ông ấy rằng ông ấy suy nghĩ xưa lắm, em cố thuyết phục ông ấy như vậy.”

Tôi cảm ơn nàng.

Nhưng tôi cũng giải thích cho nàng rằng khả năng có thai là do Z chứ không phải cha tôi. Ngay từ đầu đã chắc chắn điều này, nhưng chúng tôi loanh quanh mãi mà không tìm được cách giải quyết.

“Đúng rồi!” Nàng kêu lên. “Z muốn thế lắm, tuy là cô ta cứ nói không. Cách giải quyết là cha anh không cưới vợ, nhưng giờ thì muộn rồi, ông ấy đã chuẩn bị mọi thứ và giờ đây coi như cưới lên lưng hổ.”

Cha tôi đã bán căn hộ gia đình!

Trời đất ơi! Tất cả xảy ra trong chưa đầy hai tuần!

Tôi mới rời nhà và thôi không gọi điện cho cha tôi cách đây có mười lăm ngày.

Trước đó khi tôi ghé nhà chào ông thì được ông báo tin là ông đã cầm căn hộ để mượn bốn nghìn đôla. Tôi hỏi ông cần số tiền ấy để làm gì thì ông nói ông là cha tôi chứ không phải ngược lại! Căn hộ là tài sản của ông cho tới khi ông vĩnh viễn nhắm mắt. Nói cách khác là cho tới khi ông chết. Tôi phát rồ lên. Không tự kiềm chế, nhất là không có khả năng tấn công ông, tôi đứng bật dậy, cầm lấy cái tivi nhấc bổng lên rồi phang xuống đất.

Leila nói rằng cha tôi mượn số tiền đó để phòng chi phí đám cưới. Với ông, đám cưới là đám cưới.

Ông không coi nhẹ việc này, mà ngược lại còn muốn thực hiện mọi yêu cầu. Ông đã bán căn hộ rất nhanh vì người mua đề nghị trả bằng tiền mặt ngay bây giờ, chứ không phải hôm sau. Thế nên ông bán.

“Cha anh khiến em cực kỳ ấn tượng. Cách hành động của ông rất dứt khoát. Ông ấy cưới vợ, thì ông ấy làm cái phải làm. Với anh, điều ấy không quan trọng, nhưng với cha anh thì khác. Em thích kiểu vậy, thậm chí còn khiến em phải suy ngẫm. Trước kia em không nghĩ rằng ở tuổi của ông ấy, người ta còn có thể con người như thế, nhạy cảm với những gì liên quan tới lòng tự trọng như thế. Nếu ông ấy làm thuyền trưởng thì không phải loại chạy tháo thân nếu còn có ai cần cứu. Em thích như thế lắm!”

Tôi không hề biết Leila lại nuôi trong người lòng mến mộ cho những tình cảm hào hiệp kiểu này.

Nàng lấy làm ngạc nhiên khi tôi không hỏi xem cha tôi hiện sống ở đâu sau khi đã bán căn hộ gia đình. Nàng không hiểu tại sao câu hỏi này thậm chí chẳng thoảng qua trong đầu tôi.

“Anh không muốn biết cha anh đang sống ở đâu à?” nàng hỏi tôi. Tôi trả lời nàng là không. Tôi không muốn biết vì tôi đã biết, chẳng cần thông minh cũng đoán được điều ấy. Cha tôi còn ở đâu nếu không phải nhà Z? “Ồ không, ông ấy không đang ở nhà cô ta, mà nhà riêng của em!”

Trời đất ơi!

Lại một lần nữa tôi phát điên, nhưng lúc này thì bởi một nguyên nhân khác: Leila có “nhà riêng” từ bao giờ? Bằng cách nào? Và với ai?

Vừa thông báo cho tôi điều này, Leila vừa cố mang lại cho tôi sinh lực, bằng những cử chỉ âu yếm tột bậc của riêng nàng, và tôi đã phóng tinh ngay lập tức. Nàng biết tôi thích thế, và từ từ làm việc ấy một cách vô cùng chuẩn. Nhân đây, tôi phải nói một điều là tôi thích cách nàng tận tụy hết mình cho việc nàng đang làm bằng mười ngón tay của mình.

Thích nhất là nàng làm hết sức tự nhiên, và đó là lý do mà tôi yêu nàng và mối quan hệ tưởng như tạm thời của chúng tôi vẫn còn tồn tại.

Thế đấy, tôi được nàng mang lại sinh lực, sau khi đã nghỉ ngơi một chút, sau khi đã phóng tinh lần đầu, và chính lúc đấy, nàng thông báo cho tôi rằng cha tôi đang sống ở nhà riêng của nàng. Vì tôi ngay lập tức bật dậy, nàng trêu tôi: “Từ từ đã nào, anh làm gì mà hốt hoảng thế? Cứ như là anh vừa đập phải mìn sát thương!”

Nàng giữ chìa khóa của một căn hộ mà chủ nhà đã đi từ sáu tháng nay và nhờ nàng trông nom cho đến ngày họ quay trở lại. Người chồng là kỹ sư vi tính còn vợ làm thiết kế nội thất. Hai đứa con, một trai, một gái đều vô cùng dễ thương. Họ là chủ căn hộ và không muốn bán vì chưa chắc chắn có đi khỏi Liban vĩnh viễn hay không. Họ muốn giữ hy vọng được làm việc ở Beyrouth vì họ yêu đất nước này. Nhưng ai thì cũng cần tìm cho mình một chút an bình. Người vợ ra đi đầu tiên cùng hai đứa con, trong lúc người chồng còn phải làm nốt công việc dang dở. Cha mẹ cô ta đã sang đó trước, từ hồi chiến tranh 1975. Suốt thời gian này, Leila trông coi căn hộ cho họ. Được trả tiền hẳn hoi chứ không phải làm không công. Nhưng nếu họ không trả thì nàng cũng vẫn chấp nhận, vì nàng rất yêu quý gia đình này.

Trước đó, một cách tình cờ, nàng làm quen với người chồng kỹ sư vi tính kia trong một buổi dạ hội ở nhà bạn bè. Anh ta khoảng tứ tuần còn cô vợ ba mươi hai: “Bọn em ngay lập tức thân nhau. Anh chị ấy

giới thiệu em với hai đứa con và sau đó em bắt đầu chăm sóc chúng nó khi chị ấy vắng nhà. Em như người trong gia đình của họ vậy. Cha mẹ em cũng làm quen với họ và họ đã tới thăm nhà em vài lần. Cha mẹ em biết em trông coi căn hộ cho họ. Chuyện này cũng lâu rồi, phải hai năm là ít.”

Khi tôi hỏi nàng có “chuyện gì” giữa nàng và cha tôi không, thì nàng hỏi ngược lại: “Ý anh muốn nói ‘chuyện gì’ là như thế nào.”

“Em hiểu rõ ý anh rồi còn gì.”

“Cha anh có vấn đề về lưng nên cần phải được xoa bóp.”

“VẬY SAO?”

“Sao lại ‘vậy sao’?”

“Hai lần mỗi tuần có một chị có bằng mát xa đến xoa bóp cho ông ấy. Hai mươi lăm đôla mỗi giờ. Em nhìn chị ấy làm và chị ấy cũng chỉ cho em cách làm. Nếu em không kể cho anh thì không phải vì giữa em và cha anh có ‘chuyện gì’ mà chỉ vì em không nghĩ là cần phải kể. Bây giờ thì đúng là lúc nên kể. Đó không phải bí mật gì cả nhưng em cũng chẳng có lý do gì để phải kể cho tất cả mọi người.”

“Anh quên cha anh rồi,” nàng trách tôi.

Đúng thế, tôi đã quên ông. Giá mà tôi có thể quên ông thật. Tôi đã quên ông, có gì đấy như một người đàn ông quần áo đang cháy bùng bùng mà sắp phải đỡ cả một bức tường chuẩn bị đè xuống người.

Giá như tôi có thể quên cha tôi thật!

Khi em gái tôi rời nhà đi lấy chồng, tôi đã đến ngủ ở căn hộ của gia đình. Cha tôi tỏ ra rất buồn như thể mẹ tôi qua đời lần thứ hai, vào ngày hôm đó. Ông khóc và nói với tôi rằng người già nói về cái chết của họ mà những kẻ xung quanh không buồn nghe hoặc có nghe nhưng không hiểu nổi nỗi khổ sở của họ, cũng không chú ý thật lòng đến những gì họ muốn nói. Cái chết, đó là sự bắt đầu của một chuỗi cái chết.

Tôi đã cảm thấy vô cùng đau khổ.

“Cứ như là tao không có con cái hay sao ấy,” cha tôi kêu lên. “Tao để ra chúng mày để bây giờ còn lại một mình trên đời hay sao?”

Ông nói, “Ai trước khi chết thì cũng chông chơ một mình, dù có con cái hay không. Người nào cũng vậy!”

Rồi cha tôi lại khóc khiến trái tim tôi tan nát.

Đúng thế, đó thật là một cái chết. Tôi cảm tưởng như bị dính chặt vào cái từ này, như thế đó không phải chỉ là một từ mà là cả một hiện thực trọn vẹn.

Kỳ quái làm sao!

Đêm hôm ấy, cha tôi đề nghị tôi ở lại với ông.

Tôi vâng lời mặc dù không thể nào chịu nổi việc qua đêm ở đây từ khi mẹ tôi mất. Đó là nguyên nhân mà tôi đã thuê riêng một căn hộ nhỏ. Thực lòng mà nói thì từ khá lâu, tôi cũng có ý định có một phòng làm việc riêng, một nơi có thể mang lại cho tôi cảm giác tự do hoàn toàn. Nhưng tôi cứ do dự mãi cho tới khi cái chết của mẹ tôi đã khiến tôi đi đến quyết định ấy.

Tôi còn ngủ nhiều đêm tiếp theo trong căn hộ gia đình cùng cha tôi và tự nhủ là sẽ làm thế bất cứ khi nào ông cần có ai bên cạnh, nhưng chính ông đã khiến tôi ngạc nhiên khi bỗng dưng đề nghị tôi quay về nhà riêng mà ngủ. Ông giải thích cho tôi rằng ông đã tìm lại được bản thân, đã khá hơn, và tôi có thể sống như trước. Và thế là tôi lại về ngủ ở nhà riêng.

Leila còn kể cho tôi hay ngày nào nàng cũng đến thăm cha tôi tại nơi tạm trú của ông, cũng là nhà riêng của nàng, để xem ông tình hình thế nào. Nàng nhất định từ chối nói rằng đã từng qua đêm ở đó với cha tôi. Đúng là đôi khi nàng ở lại nghỉ trưa, nhưng ngủ thì chưa bao giờ, nàng chỉ nghỉ ngơi trong lúc cha tôi ngủ trưa. Mà nói chung, trước khi cha tôi đến đây tạm trú thì nàng cũng hiếm khi qua đêm ở đó. Dù sao thì căn hộ của cha mẹ nàng cũng không xa đó lắm, có mười phút lái xe thôi.

Thế đó, thời gian ấy, cha tôi sống ở đầu con phố rất lịch sự tên là Đoàn Kiếm, gần khu thương mại Cồn Cát với rất nhiều quán cà phê, rạp chiếu bóng, cửa tiệm xa hoa, ngay cạnh dinh thự của chủ tịch Nghị viện! Một địa điểm rất an toàn, và cha tôi đánh giá cao việc này. Tràn trề sức sống, cả đêm lẫn ngày.

Cha tôi có tận hưởng điều ấy không?

“Cha anh chỉ vội đi khỏi chỗ đấy thôi và cứ tiếc là vì lo thiên hạ nói ra nói vào nên không thể đến ở nhà Z trước khi cưới. Còn khi anh hỏi em là ông ấy có tận hưởng không thì là anh đã nghĩ cha anh bán căn hộ gia đình để tiêu vào những thú vui cá nhân: anh nghĩ rằng cha anh ném tiền qua cửa sổ hay sao? Ông ấy chẳng tiêu gì ngoài mua một tờ báo buổi sáng. Thực chất là ông ấy ngồi xem tivi cả ngày, đặc biệt là các chương trình được phát lại có chủ đề chính trị và các hội thảo. Ông ấy nói rằng như thế ông ấy có thể hiểu kỹ những gì người ta nói, thảo luận, hỏi, đáp... Ông ấy kể với em là người ta nên cấp bằng cho những ai thường xuyên ngồi xem các chương trình tivi nghiêm túc. Ông ấy khuyên em hãy ngồi xem như ông ấy. Ông ấy đọc báo từ dòng đầu đến dòng cuối, kể cả những trang bên trong với tất cả những câu chuyện đau lòng như thể trút từ tim ra. Nhưng ông ấy khuyên em xem các chương trình hay ho trên tivi hơn là đọc báo vì ông ấy cho rằng tivi có ích hơn báo. Buồn cười thật, đó là người đầu tiên em biết ở thế hệ của ông ấy mà còn nghiêm túc thế, còn tìm hiểu mọi việc và bảo em rằng tivi có ích hơn báo. Đương nhiên, điều này chẳng làm thay đổi ý nghĩ của em về cha anh. Mà còn ngược lại. Ông ấy muốn làm gì thì làm, em không quan tâm! Nhưng cái khiến em ngạc nhiên nhất, cái khiến em bò ra cười là có khi cha anh xem cả những chương trình đá bóng phát lại, chứ không xem trực tiếp. Ông ấy giải thích là ông ấy không quan tâm đến kết quả mà quan tâm tới trận đấu. Ông ấy thích quan sát một trận đấu đã rõ kết quả. Thú vị lắm. Chẳng có gì khiến ông ấy thích hơn thế. Ông ấy kể là ông ấy thường ngủ thiếp đi khi xem, buồn cười nhỉ!”

Ồ, không phải đâu!

Tôi đã biết chuyện này rồi, tôi quen thế rồi. Tính cha tôi vậy mà.

“Em ở với cha anh? Tại sao hai người có đủ thời gian để nói với nhau tất cả những chuyện này? Có vẻ như tình cảm của em với cha anh đã thay đổi nhiều, em đã quay 180 độ.”

“Em đã nói với anh rồi là ngày nào em cũng đến thăm ông ấy để xem thế nào. Có vậy thôi.”

“Không!” nàng đã đáp lại tôi một cách giận dữ khi tôi muốn biết cha tôi có cần xoa bóp hay không.

“Cái l. của em không phải hoa cứ ong nào bay qua là mở!” nàng nói xong còn thêm: “Nó cũng không phải cửa hàng bánh mì mà cứ xếp hàng là mua được, cũng không phải đường xe cao tốc!”

“Nói cách khác là cha anh chỉ ngủ với em đúng một lần?”

Nàng không trả lời, nhưng thực ra tôi cũng không cần nghe thêm về chủ đề này mà đã nổi giận và bắt bẻ nàng một cách sỗ sàng và quái đản: “Nếu anh hỏi em câu này thì bởi vì anh cũng có một chút trân trọng với bản thân anh và anh không muốn chọc b. vào một thùng rác...” Nghe câu này nàng như hóa đá và không trả lời. Tôi cũng ngạc nhiên thấy nàng không luống cuống khi nhận một cái tát như vậy.

Sau một lúc im lặng, nàng bảo rằng tôi chả nghĩ được cái gì hơn ngoài tình dục, rằng đó không phải là thứ duy nhất có trên đời này, rằng quan hệ giữa đàn ông đàn bà, giữa con người với nhau, không nhất thiết phải thông qua chuyện ấy: “Đời đâu chỉ ngủ nghê, em rất mê tình dục, anh biết đấy, nhưng không vì thế mà em không sống như những người khác. Chuyện nào ra chuyện đấy, với mỗi người em có mối quan hệ khác nhau, tùy theo tính của họ và theo cách mà em thích.”

Nàng kỳ quái thật! Nàng mới hai mươi tuổi mà phát biểu như thế đã từng bốn ba khắp nơi gần ấy năm, trước cả khi loài người phát hiện ra đầu máy chạy bằng hơi nước, trước cả khi loài người biết trái đất tròn chứ không phải vuông, rồi giờ đây trở nên kinh nghiệm đầy

người, là kho kiến thức của tất cả các hiền triết Á châu, Anđiêng và Phi châu gộp lại!

Ai đã dạy nàng rằng làm tình là sự kết hợp của hai tinh thần, dương vật của đàn ông khi xuyên vào âm hộ của đàn bà đã thực hiện một chức năng hoàn toàn tự nhiên, đó là giới thiệu hai tâm hồn với nhau? Cứ như cha tôi đã biến thành Gandhi, thậm chí là Nelson Mandela, còn nàng thì thành mẹ Teresa!

“Này anh nói về ai thế hả?” Nàng kêu lên giận dữ.

“Về cha anh và em!”

Thế nhưng, dù sao thì nàng vẫn yêu tôi. Mỗi một ngày tôi lại tin thêm về điều ấy và sự việc xảy ra ngày hôm nay chỉ là một bằng chứng hơn nữa cho điều ấy. Đúng là mỗi khi nàng cố thu xếp mọi việc cho tốt hơn thì tôi lại ngay lập tức cho nàng một cái tát trời giáng vào mặt, thế mà nàng vẫn cứ cố.

Không thể nào tìm đâu một người hòa nhã như nàng.

Nàng ghét cái cọ, thù hằn, bản chất của nàng như vậy. Nàng bảo tôi cứ căng đầu căng óc ra vì những chuyện chả đâu vào đâu. Nàng xoa bóp cho tôi, cho tôi thêm sinh lực bằng những động tác âu yếm của riêng nàng, sử dụng triệt để những ngón tay, hai lòng bàn tay, thêm vào đó là đủ loại dầu thơm, cho đến khi đạt được mục đích mới thôi. Đó là lần thứ hai tôi gặp lại nàng sau cuộc gặp gỡ giữa nàng và cha tôi. Lần trước tôi chỉ có thể làm tình nhờ uống nửa viên Viagra, nhưng lần này tôi không uống gì cả, cú đầu và cú thứ hai tôi đều không cứng lên được. Tôi chỉ cứng lên nhờ nàng, dù là đầu óc tôi còn đang bận tâm với những chuyện nàng vừa kể về cha tôi. Và về nàng, đương nhiên.

Nàng không cho tôi số điện thoại của căn hộ bởi vì nó không hoạt động nữa. Tất nhiên, tôi chẳng tin nhưng làm thế nào được bây giờ? Tôi không thể bắt nàng phải cho tôi!

“Anh bán xe rồi à?” Nàng hỏi khi cài cúc áo cho tôi.

“Chưa.”

“Anh không nên làm nô lệ cho lương tâm của mình đến mức ấy. Bán xe đi, bạn anh đã bán nó là có lý của anh ấy! Về sau có vấn đề gì thì người mua phải chịu. Nếu anh muốn lương tâm thanh thản thì anh bảo người mua dẫn ai biết nghề đến xem hộ. Đề nghị họ đến hãng Subaru. Các thợ máy của hãng lúc nào chả có thể xem xe và giải thích xem chỗ nào không ổn, mất có bốn mươi đôla thôi.”

Tôi trả lời nàng là xe đã mười tuổi rồi và bao lâu nay tôi không mang xe đi bảo dưỡng, không có chuyện tôi đưa nó cho lũ đay để xin ý kiến: chúng nó sẽ tìm ra hàng tỷ chỗ không ổn và người mua sẽ chạy mất dép.

“Thôi để em mua cho anh!” Nàng kêu lên.

“Nhưng em trả thế nào được chỗ tiền em không đủ?”

“Em sẽ xoay xử được.”

“Để xem thế nào đã nhé,” tôi trả lời với mục đích là nàng để cho tôi yên mà gặm nghĩ về lời đề nghị của nàng.

Trước đây nàng từng nói là nàng chỉ có thể đưa tôi hai nghìn đôla, còn bây giờ nàng nói nàng sẽ trả tôi theo giá thị trường, như một chiếc Subaru nhập từ châu Âu.

Thế đấy, nàng có thể mua ngay bây giờ.

Và thế là tôi nghĩ ngay tới căn hộ gia đình mà cha tôi mới bán. “Em có biết là cha anh, người mà em ca ngợi đạo đức này nọ, đã tự động bán đi căn hộ thuộc về các con mình!”

“Nhưng cha anh cũng có quyền được sống chứ!”

Những từ này vọt ra như thể đối với Leila, đó là chân lý vĩnh cửu. Tôi đã nhầm khi tin rằng cuộc sống của cha tôi đã kết thúc vì ông đã sáu mươi lăm tuổi. Tôi thật bất công. Nếu tôi muốn ông thôi không sống một mình mà ở hoàn toàn trong sự chỉ đạo của con cái, thì chỉ do là ông đã lớn tuổi rồi.

“Thật bất công! Cha anh có thể sống như ông ấy muốn cho tới khi chết!”

“Thế nhờ ông ấy bị ốm, bị liệt hay khổ sở? Đào đâu ra tiền cơ chứ? Sống đâu bây giờ? Có ở mãi được trong căn hộ của cặp vợ chồng bạn em?”

Nàng bảo rằng tôi kém rộng lượng hơn em gái tôi nhiều. (Suýt nữa thì tôi ném cho nàng một mũi tên tẩm thuốc độc – “Thế à, em cũng làm quen với chồng nó chứ?” – nhưng tôi đã kìm lại được.) “VẬY nếu không bán căn hộ thì tiền đâu mà trả bác sĩ khi ông ấy bị ốm?” Nàng hỏi. Nàng giải thích cho tôi là cha tôi sẽ dùng tiền để làm ăn và sẽ không sử dụng hoang phí: “Anh đừng lo, hãy tin tưởng ông ấy.”

Tôi tự nhủ khi chúng tôi chia tay nhau: “Mình sẽ không bao giờ gặp nàng nữa, nàng sẽ thôi gọi cho mình.” Nàng đâu đưa tôi số điện thoại để tôi có thể gọi cho nàng, và tôi cũng chẳng hỏi. Còn cái số cũ mà tôi mua làm quà cho nàng, nàng nói rằng đã bỏ rồi, chỉ giữ lại điện thoại.

Nói dối!

Cha tôi đã thuê cho nàng số máy mới, chính Z đã báo cho tôi.

Lần đó tôi đến nhà Z như thể có hẹn với công nương Diana. Tôi chọn quần áo kỹ càng, theo phong cách thoải mái: quần màu be hiệu Massimo Dutti, áo thun đỏ thẫm. Tôi cạo râu kỹ càng, hai lần liền và má tôi mát như lụa. Tôi bơm nước hoa vào nách, thậm chí còn bơm một chút vào giữa hai đùi. Đó là điều mà tôi học được từ Leila khi nàng nói với tôi là nàng không thích ngửi mùi nước hoa ở chỗ đó dù rằng chính ở chi tiết kiểu này mà phụ nữ có thể biết được người đàn ông kia có coi cuộc gặp gỡ này quan trọng hay không. Tôi đi một đôi giày da mềm như nhung, và không đi tất. Áo thun, quần sịp và quần dài, vậy thôi (giày thì đương nhiên rồi). Trông tôi như người mẫu bước ra từ một họa báo thời trang vẫn liên tục được gửi đến từ Paris hay Roma.

Z đang đợi tôi. Sau này tôi nghĩ rằng mỗi khi tôi đến gặp cô ta, cô ta đều rình tôi qua cửa sổ bếp trông thẳng xuống phố, và cô ta ngồi đấy ít ra cả tiếng đồng hồ trước giờ hẹn. Tôi tự nhủ rằng trong khi chờ đợi cô

ta hẳn là khá mệt vì cứ phải cố căng mắt ra xem tôi ở đâu trong đám đông đi ngang đường.

Rồi khi tôi xuất hiện thì cô ta chột bưng tỉnh, thở một hơi thật sâu, như thể vừa phải lặn dưới nước một đoạn dài nín thở.

“Chẳng dính dáng gì tới cha anh. Ông ấy là ông ấy, anh là anh, xin đừng hiểu nhầm.”

Cô ta giải thích cho tôi ngay khi tôi chưa kịp nói câu gì.

Cô ta cảnh báo để tôi đừng nghĩ rằng cô ta là một “gái giang hồ” (cô ta không sử dụng một từ như “điểm” mà Leila hẳn là sẽ dùng nếu rơi vào trường hợp này). Z vẫn luôn rất kín đáo, đoan trang. Ở cô ta có gì giống với một đứa trẻ có tấm lòng nhân ái muốn giúp cha nó không bị tra tấn dưới âm phủ.

Tôi bước vào nhà, cố tập trung mọi suy tính vào kế hoạch ma quỷ kia. Khi đã ngồi xuống, và sau khi uống xong ly rượu mà cô ta rót cho, tôi nói cô ta đưa cho tôi một cái kéo. Tôi không biết ý tưởng đó từ đâu ra, trước khi đến đây tôi chẳng hề nghĩ tới. Nhưng vừa đẩy cửa bước vào căn hộ của cô ta là tôi hiểu ngay rằng tôi phải cần nó để thực hiện kế hoạch. Và sau đó tôi cũng đồng ý là tôi đã nghĩ đúng. Tôi cũng yêu cầu cô ta tắt đèn bếp và cả phần còn lại của căn hộ. Cô ta đưa kéo cho tôi và ngồi xuống đối diện với tôi, trên một chiếc ghế chứ không phải trên divăng. Tôi hỏi cô ta điều thềm muốn lớn nhất của cô ta là gì, có vì nó mà cô ta sẵn sàng cho đi cái cô ta quý nhất trên đời. Vì cô ta cứ im lặng nên tôi nhắc lại câu hỏi. Cuối cùng cô ta đành trả lời là cô ta không thể nói điều ấy với tôi bây giờ nhưng chắc chắn cô ta sẽ nói, khi thời điểm cho phép.

Nhiệm vụ của tôi không dễ dàng chút nào và tôi phải lạm dụng một chút đồ uống, cho dù đó không phải là thói quen của tôi. Bình thường tôi chỉ uống tới mức nhất định rồi dừng. Đó là một trong những đức tính của tôi. Nhưng hôm nay thì phải dưng cảm lên. Không được phép sai sót. Tôi sẽ giúp cô ta thực hiện điều mà cô ta mơ ước từ lâu. Để chắc chắn rằng mình không nhầm, tôi lại một lần nữa yêu cầu cô ta

cho tôi biết mong muốn lớn nhất của mình và nói là sẽ giúp cô ta biến nó thành sự thật, ngay tại chỗ. Dù bóng tối bao trùm cả căn hộ, từ cách xa một mét, tôi vẫn đoán được cô ta đang bối rối, ngại ngùng như thế nào. Đôi tay của cô ta bắt chéo, đặt lên hai đùi khấp chặt lấy nhau.

“Tôi biết điều anh muốn nói khi hỏi tôi như vậy.”

“Điều gì nào?”

Nói chuyện chỉ để giết thời gian. Tất cả diễn ra như người ta vẫn bảo: việc gì phải đến thì sẽ đến.

Tuy thế, tôi vẫn phải tiến tới. Nhưng tôi không sao làm nổi dù là đã uống quá mức bình thường. Đương nhiên tôi chả mong cô ta đưa ra sáng kiến gì vì cô ta không phải loại người này. Ngoài việc có một lúc nào đó cô ta đứng lên và yêu cầu tôi thôi uống nếu tôi muốn về được nhà. Rồi cô ta tháo giày cho tôi và đặt tôi ngả người lên divăng. Mỗi động tác của cô ta đi kèm với những từ dịu dàng mà cô ta thì thầm bằng một giọng rất nhỏ nhưng vẫn hoàn toàn nghe được, như thể cô ta đã tập dượt bao năm nay. Có thể một nữ phát thanh viên nào đó vẫn làm thế. “Duỗi chân ra,” cô ta nói và cởi giày cho tôi, “anh hãy nằm im mà thư giãn. Ngửa đầu ra phía sau, như thế máu mới lên được. Tôi sẽ pha cho anh một tách cà phê để anh lại sức.” Nhìn cô ta đi về phía bếp, tôi nhắc cô ta rằng tôi vẫn hoàn toàn tỉnh táo, và không say chút nào. Chính xác là tôi đang rất, rất thư giãn.

“Anh không say à?” Cô ta hỏi tôi bằng cái giọng chất chứa thất vọng, và cả trách móc.

“Cũng đôi chút, nhưng tôi không cần cà phê đâu. Tôi đang thư giãn đây này, thật là tuyệt vời.”

“Thế tôi làm gì bây giờ?”

“Chả làm gì cả!” Tôi trả lời. “Chỉ cần kéo ghế lại gần đây, ngồi xuống và xoa đùi cho tôi. Thế là tốt cho tôi lắm.” Cô ta òa lên nước mắt. Cô ta khóc và lẩm bẩm điều gì đó mà tôi phải cố mới đoán được sau vài phút lo lắng. Tôi hiểu rằng đầu tiên cô ta hỏi tôi nếu không say sao

lại bắt cô ta xoa đùi, làm thế để làm gì. Nhưng may mắn cho tôi, sau đó cô ta lại muốn nói chuyện khác.

“Hai lần trong đời, tôi ngồi một mình với đàn ông, mỗi lần cách nhau ba năm. Cả hai người đều yêu cầu tôi xoa bóp cho họ rồi sau đó lại mặc quần áo vào và bỏ đi, để tôi lại với chính mình và cảm giác không được là con người như những người khác.

Bây giờ lại đến lượt anh đề nghị tôi xoa đùi! Hai người đàn ông kia, ít ra khi làm theo yêu cầu của họ tôi cũng sờ được vào cơ thể họ và tôi hạnh phúc khi thấy họ tuân theo đôi tay tôi dù biết rằng tôi không làm nghề mát xa chuyên nghiệp để có thể khiến cơn đau của họ thuyên giảm. Một hạnh phúc tui nhục, nhưng dù sao thì cũng là hạnh phúc. Còn anh thì chỉ muốn tôi xoa đùi, chứ không phải toàn bộ cơ thể. Thế thì cũng chẳng dễ gì cảm thấy hạnh phúc. Làm sao có thể thật sự hài lòng với chuyện ấy cơ chứ? Anh cũng giống y hệt cha của anh!”

Trời đất ơi, tôi muốn ai ủi cô ta, mà làm thế nào bây giờ?

Mới đầu tôi cảm thấy yên tâm khi thấy rằng cô ta đã không òa lên khóc vì lời đề nghị khá đòi trụy của tôi là xoa đùi cho tôi. Cô ta khóc không phải vì đạo đức bị vi phạm, và cô đã khẳng định như thế khi tôi lên tiếng xin lỗi.

“Không, đó không phải là vấn đề đạo đức, hay nhục nhã gì cả. Hãy quên đi đám cưới sắp tới giữa tôi và cha anh,” cô ta tiếp tục nói trong giận dữ, “hãy quên đi đạo đức, trách nhiệm, cùng những chuyện vớ vẩn kiểu này. Nếu tôi đau khổ thì chỉ vì chẳng ai vuốt ve tôi với khoái cảm cả, cứ như tôi là một hình nộm bằng nhựa ấy. Tôi không phản bội cha anh, tôi chỉ muốn được cảm thấy rằng tôi đang tồn tại. Sao lại không muốn điều ấy cơ chứ? Như thế không phải là phản lại cha anh! Tại sao khi tôi muốn làm một con người như bao người khác thì lại là phản lại cha anh?”

Tivi đã làm hư hỏng tất cả, tôi tự nhủ.

Cô ta điên cuồng giận dữ và chẳng còn biết điều đó có làm tôi đau không. Tôi cũng có một trái tim tổn thương... Salwa đã tự nói gì nhỉ

cái hôm mà tôi mời nàng đi dạo bằng xe hơi và chúng tôi dừng lại ở một con đường nhỏ vắng tanh do thời tiết mưa gió bão bùng? Bàn tay tôi đã không đặt lên người nàng, mặc dù nàng hẳn là đang đợi thế và tôi thì cũng mời nàng đi chỉ vì mục đích ấy... Sau đó, nàng không bao giờ nói chuyện với tôi nữa, mà tôi cũng không, kiểu ăn miếng trả miếng.

Trời đất ơi, ta có thể vô tình làm đau người khác như vậy sao? Và ta tin rằng có thể thanh toán bỏ qua sự xúc phạm?

Trong bóng đêm!

Chúng tôi đang ở trong bóng đêm...

Z còn tiếp tục khóc khi tôi ngồi dậy an ủi cô ta.

Tôi đặt cô ta nằm lên divăng, vào chỗ mà tôi vừa nằm. Và tôi bắt đầu làm cái việc ấy.

Trong lúc tôi đi vào thật sâu trong cơ thể cô ta, Z cứ rên rỉ mãi cái câu: “Anh là ông chủ của em, em là nô lệ của anh! Anh là ông chủ của em, em là nô lệ của anh!” Như thế cô ta bị hoảng loạn. Tôi chẳng hiểu đâu vào đâu.

Đi vào cô ta không khó, vì Z mặc váy. Tôi đã cắt quần lót của cô ta bằng cái kéo tôi đã yêu cầu cô ta lúc nãy mà không nói lý do. Tôi ngạc nhiên là cô ta đã không đòi tôi phải giải thích. Cô đã mù mịt tuân theo yêu cầu của tôi.

Tôi không cởi quần lót của cô ta: khi kéo váy của cô ta lên, tôi phát hiện ra chiếc quần lót ấy đang cố giữ một khối gì có hình thù rất khó xác định bao gồm rất nhiều nếp sâu di động. Cái quần lót ấy, cắt dễ hơn cởi. Cắt đúng vào chỗ hẹp nhất và đáng cắt nhất. Tôi làm điều đó một cách thoải mái. Vừa làm tôi vừa cảm thấy một cơn thịnh nộ dâng tràn. Khuôn mặt cha tôi không rời tôi một giây phút nào khi tôi đi ra đi vào âm hộ của Z. Con đây, cha ơi, con dọn đường cho cha này, con san bằng các rào cản, cha chỉ cần đi theo con thôi mà chẳng mệt mỗi gì! Đến tuổi của cha bây giờ các phụ huynh đều có quyền đi theo một con đường dễ, để thưởng thức những trái chín của đại phúc...

Trút xong, tựa một lúc lâu lên cái khối bầy nhầy ấy, tôi bảo cô ta ngồi dậy và lau cho tôi những vết bẩn này. Trước sự kinh ngạc của tôi, cô ta tiếp tục nằm và khóc trong yên lặng. “Không phải lúc này, không phải lúc này,” tôi mắng cô ta. “Lúc tôi đi khỏi đây thì khóc bao nhiêu tùy thích. Tôi ghét nhất những trò kiểu này. Bây giờ cô còn tiếc gì nữa? Quá muộn rồi!” Z không đáp lại lời tôi. Trong khi tôi cứ tưởng là đã khiến cô ta khuây khỏa thì cô ta lại bắt đầu òa lên nức nở đến độ tôi nghĩ rằng cô ta sẽ chết ngạt vì nước mắt.

“Thôi, xong rồi, đủ rồi!”

Đủ rồi, cô nghe thấy rồi chứ! Tôi nói đủ rồi!”

Tôi lại yêu cầu cô ta ngồi dậy đi tìm cái gì lau cho tôi. Một làn sóng cuồng nộ còn cao hơn lần nữa cuốn tôi đi, và tôi điên cuồng trách móc cô ta.

Z chẳng biết làm gì ngoài việc bảo tôi hạ giọng để hàng xóm không nghe thấy!

“Hàng xóm nào,” tôi gào lên để làm nhục cô ta thêm nữa, “bọn họ có nghe thấy hay không thì dính dáng quái gì tới tôi?”

Cô ta mang lại nước ấm, xà phòng, một cái găng tắm và một chiếc khăn rồi bắt đầu lau rửa và thấm khô cho tôi. Tôi buồn đi tiểu khùng khiếp và bảo cô ta mang thêm hai chiếc khăn, một để che đàng trước, một để che đàng sau. Tôi thoải mái xả và cô ta lại lau chùi cho tôi. Cô ta đã thôi khóc. Cô ta tuyên bố một cách đột ngột: “Đừng tin rằng tôi khóc là bởi vì tôi tiếc việc đã làm.”

“Thế thì do cô đau à, do tôi đã phá trinh cô?”

“Không.”

“Thế thì tại sao?”

“Nếu vì cái gì thì đó không phải là do tôi đã mất trinh với một người mà lẽ ra tôi không nên làm thế, nói cách khác tôi đã làm tình với con trai của người trong vài ngày nữa sẽ trở thành chồng tôi và cha của các con tôi.”

Trời đất ơi!

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Nếu anh thật lòng muốn biết, tôi sẽ nói cho anh biết. Anh thật lòng muốn biết không?”

Điều kỳ lạ nhất là mới vài phút trước tôi đã lấy trình của cô ta, thế mà cô ta cư xử với tôi như thể với ai đó, hay chính xác hơn là như thể chính cô ta đã lấy trình của tôi! Tôi không làm chủ được bản thân nữa, giận dữ đến kiệt cả sức!

“Thế tại sao cô lại khóc như vậy? Và tại sao lại ngưng?”

“Nếu tôi khóc là bởi tôi không thực hiện được ước mơ của mình, tôi không đạt được cái mà tôi sẵn sàng trả giá bằng tất cả những gì tôi có trên đời.”

“Tôi lại nghĩ là đã thực hiện ước mơ đó cho cô!”

“Không phải. Lẽ ra anh phải làm giữa ban ngày ban mặt cái chuyện mà anh vừa làm trong bóng tối. Giá mà anh làm như vậy thì tôi sẽ là người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian, người đàn bà hạnh phúc nhất từ trước đến nay!”

“Có gì khác nhau nhỉ?”

“Ánh sáng và bóng tối, khác nhau chính là ở chỗ đó.”

“Không, ý tôi là: người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian và người đàn bà hạnh phúc nhất từ trước đến nay, khác nhau như thế nào?”

“Người ta từng bàn về chuyện này trên tivi, tôi nghe mà nhớ mãi. Từ trước đến nay nghĩa là hôm qua, hôm nay và ngày mai.”

“Cô biết là tôi từng theo học ở khoa Triết?”

“Có chứ, cha anh đã kể cho tôi. Ông ấy hằng mơ là anh sẽ trở thành giáo sư triết học, thậm chí là triết gia.”

“Để tôi tiếp tục nói cái điều tôi muốn giải thích cho anh lúc nãy. Tôi đã không hạnh phúc bởi vì chúng ta làm tình trong bóng tối. Mỗi khi tới nhà, anh đều yêu cầu tôi vặn đèn nhỏ đi, đặc biệt là hôm nay, anh muốn tôi tắt hết cả các bóng đèn để việc đó diễn ra hoàn toàn trong

bóng tối, để anh đỡ phải nhìn thấy bất kỳ cái gì trên cơ thể tôi. Nếu tôi không nhầm thì anh đâu có khó khăn để chạm vào người tôi. Nhưng tôi đã chuẩn bị cho nó rồi, hẳn là anh cũng nhận ra điều này. Mà thế nào đi nữa thì mỗi khi anh tới, tôi đều chuẩn bị người ngợm đầu vào đây, từng xăngtimét một. Tôi nhờ một bà đến làm việc này tại nhà. Bà ấy tắm rửa cho tôi và khi bà ấy ra khỏi đây, da tôi mềm mượt như nhung. Tôi ao ước ánh mắt của anh sẽ dừng lại trên cơ thể tôi, đó là giấc mơ mà tôi có thể đánh đổi cả cuộc đời: một người đàn ông thèm khát tôi. Vấn đề duy nhất của tôi, đó là tôi xấu quá.”

Tôi cảm thấy đau đớn vô cùng và bắt đầu mắng cô ta một cách dịu dàng. Cái quan trọng là chúng ta như thế nào về mặt tinh thần và con người, chứ không phải vẻ bề ngoài, vì nó trước sau rồi cũng hao mòn đi. Z bảo tôi là đừng tưởng cô ta ngu, rằng cô ta nhận thức được rằng cô ta chỉ có một vấn đề duy nhất, đó là xấu nên không được ai thèm. Cô ta khổ sở vì nó và cảm thấy như một bất công đau đớn. “Tất cả những chuyện khác, phản bội, hổ thẹn... tôi đều có thể xoay sở để tìm được cách giải quyết. Nhưng nỗi đau kia thì kinh khủng và không cách chữa, đó mới thực sự là vấn đề.”

Tôi lắng nghe cô ta nói (tôi không hề nhận thấy điều ấy) như thể chúng tôi đã vô thức đối chỗ của nhau. Tôi là kẻ chinh phục trở về trong chiến thắng một trận đánh mà anh ta đã không hề muốn, nhưng giờ đây tôi lại thấy mình thua trận và đầy tổn thương. Cảm giác gió đã xoay chiều, tôi cố ngăn lại cái không khí mà cô ta đã tạo nên để lấy lại ưu thế và hỏi xem cô ta có bị đau không. “Tại sao tôi lại đau?” cô ta hỏi lại tôi.

“Vì mất trinh,” tôi trả lời, “vì tôi đã lấy trinh của cô,” tôi nói thêm một cách thô thiển. Z không đáp lại ngay lập tức và một lần nữa tôi lại ngạc nhiên khi cô ta lên giọng. “Tục tũ thế cũng chả được ích gì!” Hẳn là cô ta đã tin rằng nói như thế sẽ bắt tôi phải tôn trọng một số giới hạn, hoặc ít ra là cũng không được vượt quá những cái mà cô ta cho là giới hạn.

Tôi phải công nhận rằng tôi đã cư xử như một tên khốn nạn. Nhưng điều ấy cũng không bằng những từ ngữ mà tôi cố tình sử dụng để nhắc với cô ta rằng chính tôi đã lấy trộm của cô ta. Đó mới thật kinh tởm.

Tôi đã giải thích cho cô ta như thế khi cô ta trách tôi tục tĩu.

Để cô ta nhớ mãi!

Tất cả mọi hàm ý có thể nghĩ ra để khiến cô ta phải nhục nhã hơn nữa.

Cô ta đợi một lúc mới ném cho tôi một câu choáng váng: “Anh có nghĩ đến việc anh đã không đeo bao cao su không? Anh có nhận thấy rằng anh hành xử như một con thú hoang, nhào vào một con mồi mà bản thân anh cũng chẳng thèm muốn?”

“Nếu lúc ấy tôi kiên nhẫn đeo bao cao su thì tôi đã chẳng thể làm việc ấy!”

“Cám ơn!”

Cô ta làm sao mà nói lại được tôi. Thôi thì cũng nhân dịp này tha cho cô ta để đỡ cãi nhau. Cô ta chịu thua: “OK, anh thắng, anh có lý.” Sau đó nói thêm rằng đã suýt ngỡ là quan hệ giữa hai chúng tôi sẽ thay đổi, không còn giống như quan hệ giữa những người bình thường. Cô ta cũng thú nhận rằng đã từng hy vọng tôi sẽ ngủ với cô ta vì thèm khát, vì ham thích, ít ra là cũng một lần, để cô ta có thể giữ kỷ niệm về giây phút ấy như một lời vĩnh biệt:

“Có không chỉ một mà hai lý do khiến tôi yêu cha anh: đầu tiên, vì đó là chồng tương lai của tôi, tiếp theo vì đó là cha của anh. Nhưng hóa ra anh cũng chỉ là xấu xa như tất cả lũ đàn ông.”

“Tôi sẽ quên đi nỗi nhục này,” cô ta kết lại.

Trời đất ơi!

Bao giờ cũng vậy cứ tưởng là đã giải quyết xong vấn đề với cô ta thì cô ta lại quay phắt lại. Lần này cô ta lật ngược tình thế theo hướng có lợi cho mình và cầm lấy dây cương, như thế chính cô ta đã cướp trộm của tôi. Cố lấy lại vị thế làm chủ tình hình, tôi hỏi:

“Tại sao cô nhắc tôi rằng tôi đã không đeo bao cao su?”

“Để anh đừng quên rằng khi đàn ông ngủ với đàn bà là anh ta trút tinh dịch vào cô ấy, và vì thế phải có trách nhiệm nếu cô ấy mang thai, chứ không phải đó là trách nhiệm của riêng mình cô ấy.”

“Cô muốn nói rằng cô có thể có thai?”

“Ai mà biết?”

“Tại sao cô không báo trước cho tôi?”

“Vì anh đâu có hỏi!”

“Và cô vẫn cưới cha tôi?”

“Chuyện ấy chả thay đổi cái gì. Tôi muốn lấy chồng, làm mẹ, và mọi thứ đang được làm. Giờ đây tôi có thể nói là mình đã may mắn, vì tôi đã đạt được những thứ mà tôi hằng mong ước.”

Chưa bao giờ trong đời mình, tôi lại có cảm giác bị thua và mệt mỏi như đêm ấy. Mọi chuyện xảy ra đều khác với những gì mà tôi hy vọng. Dù thế nào đi nữa thì Z cũng mặc kệ và cưới cha tôi. Cô ta hoàn toàn có khả năng sống với việc đã cảm sừng chồng tương lai, chỉ vài ngày trước đám cưới. Còn kinh nữa là cô ta có thể đang chữa với người khác! Với con trai của chồng mình! Thật kinh tởm! Tôi dọ sẽ tố giác cô ta, sẽ kể lại với các tổ chức tôn giáo và dân sự, nếu không...

“Nếu không thì sao?”

Cô ta thậm chí chẳng buồn nhếch mép cười.

Chính Leila là giải pháp! Hơn nữa đám cưới sắp đến nơi rồi. Chỉ vài ngày nữa thôi.

Chính chiếc xe hơi là giải pháp!

Cứ để nàng trả theo khả năng của mình vì nàng nghĩ là không thể trả đúng giá mà tôi muốn. Thực ra, tôi phải chuẩn bị tinh thần hy sinh khoản tiền ấy làm quà cho nàng. Nhưng liên lạc với nàng như thế nào bây giờ? Làm sao để nàng không đoán ra ý đồ tôi đang có trong đầu? Lần này nàng có thuận tình giúp tôi nữa hay không? Trước đây, chúng tôi cùng hội cùng thuyền, cùng nhìn sự việc theo một quan điểm.

Chúng tôi cặp với nhau. Còn bây giờ thì không như thế nữa và tôi tự hỏi nàng đang ở vị trí nào. Có vẻ như nàng quan tâm tới cha tôi hơn tôi.

Như thế làm sao nàng có thể giúp tôi chống lại ông?

Tôi biết tòa nhà có căn hộ của cha mẹ nàng. Tôi từng đưa nàng về nhà. Tôi leo lên chiếc Subaru đến đó rồi đỗ ngay ở cổng tòa nhà sau khi đã làm vài vòng trong khu phố. Nàng không thể không đi qua cổng khi ra khỏi nhà hoặc đi về nhà, trừ khi tòa nhà có thêm một cổng nữa, nhưng điều này tôi cho là ít có khả năng vì tôi nhìn thấy người đi ra đi vào ở chỗ mà tôi đang đỗ xe. Tôi dán lên mặt kính sau một tờ giấy ghi là: “bán xe”, cùng hàng chữ nhỏ hơn: “Subaru, model Hoa Kỳ, 1993” và số điện thoại của tôi. Buổi tối, tôi đến lấy xe để cho không ai thắc mắc vì trước đó tôi chưa bao giờ đỗ xe ở đây. Hôm sau, tôi quay lại lấy đúng chỗ đấy và đỗ xe vào đó cho tới gần tối. Cuối cùng điện thoại của tôi cũng réo trong khi tôi đang thiu thiu ngủ nhưng dù sao thì tôi cũng nghe thấy và trả lời. Đầu dây kia một sĩ quan cảnh sát muốn kiểm tra xem có ai cầm máy ở số điện thoại ghi trong quảng cáo, tôi xác nhận là có. Tôi tưởng đến đây là xong cuộc hỏi cung, nào ngờ anh ta tiếp tục: “Ông là ai?” Tôi trả lời: “Tôi là ai? Là tôi chứ còn ai, là chủ xe!”

“Ông phải đến lấy xe ngay lập tức nếu không muốn chúng tôi phá khóa, lục soát bên trong và mang đến một chỗ an toàn.”

Khi tôi đến nơi, khoảng nửa tiếng sau đó (“Vài phút nữa tôi sẽ tới,” tôi khẳng định với viên sĩ quan cảnh sát), có một đám người tụ lại trong góc phố đang quan sát nơi mà tôi đã đỗ xe. Thấy rõ là họ đang lo rằng đó là một chiếc xe có mìn.

Người ta hỏi cung tôi hết cả phần lớn đêm đó.

Sau khi đã kiểm tra tất cả, căn cước của tôi, nghề nghiệp của tôi, họ để tôi về nhà, cùng chiếc xe.

”Ông sống ở đâu?” Viên sĩ quan hỏi tôi trong trong lúc hỏi cung.

Lúc đỗ xe tôi đã không chú ý đến chi tiết rằng khu phố này là nơi cư ngụ của những nhà chức trách quan trọng đã tham gia vào cuộc kháng chiến chống Israel, và chỉ vài tuần trước đã có một vụ khủng bố ngay trung tâm của Beyrouth. Cuộc chiến trở nên tàn bạo hơn bao giờ hết trên các lãnh thổ bị chiếm đóng và dải Gaza, Israel đang rút quân khỏi miền Nam Liban trong khi đó Hoa Kỳ liên tục hăm dọa Iraq, và Bush tuyên bố ủng hộ hoàn toàn chính sách trấn áp của Sharon (Thủ tướng Israel)... Từ ngày 11 tháng 9 cả khu vực sôi sục như trên miệng núi lửa và lịch sử Liban từ ba mươi năm nay chứa đầy các vụ xe đặt mìn nhằm vào các nhân vật đặc biệt cũng như dân chúng nói chung.

Tôi đã không nghĩ đến những điều này cho tới khi được viên sĩ quan cảnh sát nhắc lại lúc hỏi cung ở đồn cảnh sát.

Tôi mới đi được vài mét khi được cho phép mang xe về nhà thì điện thoại của tôi réo. Tôi chạy xe chậm lại để đọc trên màn hình điện thoại số máy của người đang gọi cho tôi. Nhưng số máy không hiện lên. Chỉ có mỗi hàng chữ: “số cá nhân”. Tôi không thường xuyên nhận cuộc gọi từ những thuê bao sử dụng một dịch vụ đặc biệt là trả mười đô la cho công ty điện thoại để mỗi khi họ gọi, số của họ không bị hiện lên trên màn hình điện thoại của bên kia. Tôi không có bạn bè là những người chức vụ cao cấp, cũng không có các đồng nghiệp không muốn người khác có thể đọc được số điện thoại của mình. Đây có phải là phần tiếp theo của cuộc hỏi cung lúc này không? Tôi suy nghĩ một hồi, và quyết định không trả lời cuộc gọi này, tự đánh giá rằng người đang gọi cho tôi chắc chắn không thể là người mang tin tốt lành. Tôi để chuông reo cho tới khi đầu kia cuối cùng cũng nản, nhưng vài phút sau lại có một cuộc gọi khác, vẫn từ cái số không hiện lên trên màn hình điện thoại. Một lần nữa tôi để chuông reo và không trả lời. Việc này tiếp tục đến lần thứ ba và tôi tự nhủ là mình không có cách nào khác ngoài tắt máy nếu không muốn bị quấy rầy nốt phần còn lại của đêm đó. Vấn đề là tôi không thể nào ngủ nếu điện thoại không hoạt động (nói chung, khi tôi mệt và không muốn bị phá rối, tôi đành tắt

chuông để sau đó xem ai đã gọi điện cho mình). Lần này, lại một cuộc gọi nữa, suýt nữa thì tôi vút máy qua cửa sổ. Khi tôi trả lời, thì đầu dây kia là nàng! Leila!

Trời đất ơi!

“Tại sao anh không nghe máy?” nàng hỏi tôi giọng tức tối. “Em nhìn thấy anh đi ngang tòa nhà em ở và em gọi anh vì muốn gặp anh ngay bây giờ.”

“Ngay bây giờ?”

“Bây giờ” nghĩa là khoảng ba giờ sáng.

Nàng giải thích cho tôi rằng nàng có thể ra ngoài không vấn đề gì vì cha nàng phải qua đêm ở cửa hàng gia đình đang sửa chữa. Các em nàng đã ngủ rồi và súng có nổ bên tai cũng không dậy vào giờ này.

“Từ khi nào em giấu số của em?”

“Em sẽ nói anh sau.”

“Nếu em biết là chuyện gì vừa xảy ra cho anh!”

“Em biết chứ: chính em đã gọi cho cảnh sát để báo cho họ rằng có một chiếc xe đáng ngờ!”

Và nàng tắt phụt điện thoại!

Đến gần cổng tòa nhà nơi nàng ở, tôi chẳng cần phải dừng lại. Nàng lao ra và trèo ngay lên ngòai cạnh tôi. Hóa ra nàng đã đợi tôi ở lối ra vào. Về tới căn hộ của tôi, tôi hỏi nàng:

“Làm gì bây giờ nhỉ?”

“Đừng nói chuyện gì bây giờ, em đi ngủ đây, em mệt quá, em thiếu ngủ trầm trọng.”

“Bao chuyện xảy ra cần phải nói mà em ngủ được sao?”

“Ngủ xong rồi nói.”

Nhưng chúng tôi ngủ cùng một giường. Chúng tôi lại ngẫu nhiên nhau điên cuồng hơn bao giờ hết. Cuối cùng thì nàng ngủ, tôi cũng ngủ, cho tới tận sáng muộn, thực ra là tận chiều.

Nàng kể cho tôi rằng chính nàng đã gọi điện báo cho cảnh sát về một chiếc xe đáng ngờ, vì tôi đã cư xử bỉ ổi, tởm lợm với Z.

Vô đạo đức, không một chút tình người.

Nàng giải thích rằng nàng có ý định đó khi từ nhà Z trở về và nghe lũ thanh niên bàn tán về chiếc xe Subaru lại một lần nữa đỗ ở đây gần cả ngày hôm qua. Thay vì trấn an chúng nó bằng cách nói là nàng quen chủ xe, thì nàng bấm số điện thoại của cảnh sát. Cảnh sát bắt buộc phải can thiệp bởi nàng là dân ở khu này, nàng sinh ra ở đây, mọi người biết nàng từ bé, nếu ai không biết tên thì cũng quen mặt, vì ít ra là cả chục lần gặp đâu đó.

Nàng kể rằng Z đau khổ tột độ về cách cư xử kinh tởm của tôi. Và nàng cũng vậy, nàng sốc toàn tập khi biết chuyện. Tôi đã mất điểm trong mắt nàng, nàng “chẳng thể nào tôn trọng” tôi nữa. Tôi hỏi nàng làm sao mà nàng vẫn còn ngấu ngiến tôi như sáng nay khi cái nhìn của nàng về tôi đã thay đổi hoàn toàn như thế. Nếu nàng vẫn còn tôn trọng tôi thì nàng sẽ còn ngấu ngiến tôi đến đâu, tôi sẽ ở trong tình trạng như thế nào khi thoát được nanh vuốt của nàng? “Đừng đùa nữa,” nàng trả lời. “Anh biết em yêu anh đến mức nào, và đó không phải là một thứ có thể biến mất trong giây lát.”

“Z suy sụp hoàn toàn,” nàng kể, “cô ta gọi điện cho em nhờ em đưa đến cấp cứu ở bệnh viện Mỹ. Em đã phải gọi điện cho anh chị cô ta, em không thể nhận một trách nhiệm quan trọng như thế. Bây giờ cô ta đã về nhà, em vừa ở cả tối hôm qua với cô ta. Khi em thấy lũ thanh niên túm tụm quanh xe anh, em quay lại nhà cô ta và gọi điện cho cảnh sát để trút cơn giận anh. Em trả thù cho cô ta. Và cô ta đã khá hơn.”

“Mình mất trí thật rồi!” tôi kêu lên.

Tôi cảm thấy mất trí hoàn toàn. Thật đấy, vào lúc này nếu chính tôi mà là người tìm ra chiếc máy bay của Arafat khi nó bị buộc phải hạ cánh xuống sa mạc Libya, thì tôi cũng sẽ chịu không thể nói xem nó đang ở chỗ nào trên trái đất!

Trái đất của chúng ta...

Tôi không còn biết tôi muốn gì, tìm gì trong cuộc chiến dai dẳng bắt đầu từ khi nào tôi cũng chẳng còn nhớ nữa.

“Leila, mua chiếc xe ấy của anh đi!” tôi bỗng nhiên kêu lên, trước sự ngạc nhiên của nàng, bởi nàng biết tôi mất bao nhiêu tiền khi bán nó rẻ hơn những chiếc xe cùng kiểu nhưng nhập từ châu Âu về. Nàng biết hơn ai hết tôi có thể cáu điên vì phải chịu một bất công như thế, tôi người có lỗi duy nhất là có cậu bạn tên Rafic thích chơi trội, và anh trai của cậu ta di tản ra nước ngoài trong chiến tranh như bao người Liban hiện đang làm chủ “một chiếc xe tuyệt vời”, cực kỳ phù hợp với đam mê khoe mẽ của cậu ta, nên cậu ta quyết định thải chiếc Subaru khổng kiếp cho tôi. Nàng im lặng không trả lời.

“Mua lại cái xe của anh đi, với chỗ tiền mà em đã tiết kiệm được!”

Nàng vẫn im lặng. Sau đó một lúc, nàng nói Z đã kể cho nàng rằng tôi đã làm tình với cô ta mà không đeo bao cao su.

“Cô ta kể cho em cả những chi tiết kiểu này?”

“Anh biết đó đâu phải là một chi tiết, anh biết hậu quả của việc đó có thể là cô ta có thai với anh... Em mong là không như vậy! Nhưng ai biết được? Có những dấu hiệu là điều ấy có thể xảy ra.”

“Em nói nghiêm túc chứ?”

“Giá mà anh thật sự nghĩ đến chuyện đó thì anh đã rút ra và cho ra ngoài! Nhưng đàn ông ích kỷ lắm. Trời đất ơi, nếu em không cẩn thận, em sẽ...”

Nhưng nàng không nói nữa, có lẽ nhận ra rằng nàng sẽ vạch áo cho người xem lưng nếu cứ bô bô kể như thế mãi. Hẳn cái câu nàng suýt nói ra đó là: nếu nàng không cẩn thận thì sẽ có nguy cơ phải nuôi một lũ con vì bọn đàn ông đã ngủ nghê với nàng vô tội vạ, không thèm biết đến hậu quả ra sao. Tôi suýt buột miệng hỏi nàng xem tôi có cơ hội là anh trai của một trong lũ con của nàng, anh trai của con nàng với cha đẻ tôi... Nhưng tôi không nói gì, đương nhiên, câu hỏi đó quá là độc địa!

Nhìn chung, Leila không uốn lưỡi trước khi nói.

Nàng nghĩ gì nói nấy, không vòng vèo. Thế nên, tôi tin những gì nàng nói.

Nàng tiếp tục trách móc tôi đã làm cái điều không bao giờ được phép nghĩ tới, đó là ngủ với người sắp trở thành vợ của cha tôi.

Nàng nói như thế nàng vẫn còn choáng váng bởi một việc mà nàng đã biết từ trước. Tôi từng kể cho nàng hay những dự định của tôi từ lâu để giúp tôi không rơi vào tình cảnh rối rắm: chấp nhận cha tôi với một gia đình mới, đầy đủ vợ, chồng, con cái...

“Chắc anh sướng đến mức không thể nhịn để cho ra ngoài! Anh cũng thích cô ta cơ, thế mà cứ chê cô ta xấu suốt, còn ngủ với em thì anh phải dùng Viagra, như thế em là khúc củi khô! Với em, anh không lần nào quên đeo bao. Có lần em bảo là không có gì phải sợ đâu, em vẫn còn đang bị hành kinh, mà anh vẫn chẳng thay đổi thói quen, còn nói là dù thế nào cũng phải đeo. ‘Nguyên tắc rồi,’ em nhớ hôm ấy anh nói thế. Anh sợ là em có thai và anh sẽ phải có trách nhiệm với em, anh không muốn thế, em không phải là một người vợ tốt, người mẹ của các con anh!”

“Anh sẽ giải quyết thế nào nếu vợ chưa cưới của cha anh có thai với anh? Nếu cô ta đồng ý nạo thì nạo ở đâu? Nhưng cô ta không bao giờ đồng ý đâu, anh cứ thử đi, em chắc chắn và em khuyên anh, nếu nghe lời em thì đừng bao giờ mở miệng nói với cô ta điều đó! Dù thế nào đi nữa thì cô ta cũng quyết định cưới cha anh. Dù có thai với anh hay không.

Thậm chí có thể là cô ta còn hy vọng thế, cho nó chắc, vì biết đâu cha anh không còn khả năng cho cô ta một đứa con. Cô ta thành thật mơ ước được yêu ít ra một lần trong đời. Cô ta sẵn sàng cho đi tất cả để được đối xử bình đẳng như một con người, dù chỉ một lần. Cô ta khao khát được nếm chuyện đó, dù chỉ một lần, để khép lại mãi mãi phần đời đó...

Cô ta không đòi hỏi gì hơn. Và anh đã xuất hiện và nghiền nát giấc mơ của cô ta, anh đã dìu cô ta vào cơn ác mộng khủng khiếp. Lẽ sống của cô ta mà anh lại nở lòng dập tắt. Và giá anh có khả năng thì anh thậm chí còn đòi ông trời khuất đi để mắt anh đỡ trông thấy cô ta! Anh công nhận đi!”

“Nhưng cô ta là người nhân từ, cô ta đã không kể với anh rằng chính em là người đã chăm chút cho cô ta, từ răng tới tóc, mỗi khi anh đến gặp cô ta. Và anh cũng chẳng khôn ngoan, anh đã không đoán ra rằng em có mặt trong vụ này, em hiện diện trong con người cô ta!”

“Chính em đã dạy cô ta bắt đầu như thế nào, vào thời điểm nào, liếm anh lau anh ra sao, làm anh cảm thấy hơi thở của cô ta ở bên, ở hai hòn của anh, nóng, đi thẳng từ phổi ra, rửa cái đấy của anh như mẹ vẫn rửa cho lũ con, giẫm chân lên ngực anh để anh co lại ôm chặt cô ta như con chim non bị bão.”

Tôi cố phản lại bằng cách nói rằng Z đã chả làm những chuyện này nhưng Leila nói chẳng qua là do tôi không để cho cô ta có thời gian, tôi đã không chần chừ làm tan nát cô ta:

“Anh đúng là con của mẹ anh! Đúng là chỉ anh mới có thể làm cái việc kinh tởm đó!”

Để đổi đề tài nói chuyện, như thế tôi không cần những lời phê bình của nàng, và để nàng cảm thấy bị mỉa mai, tôi đã lên giọng cố tình ngây thơ hỏi nàng: “Thế từ bao giờ em dịch vụ đó? Dịch vụ giấu số điện thoại khi em gọi đi ấy? Vợ vẫn thế thôi cũng chục đô một tháng đấy!”

“Vì em không muốn rằng ai cũng biết số điện thoại của em khi em gọi cho họ, những kẻ cứ gọi em, bám em,” nàng trả lời và kết thúc bằng câu ám chỉ nhanh về tư cách của chính tôi.

“Cha anh đã giữ lại bao nhiêu tiền từ tiền bán nhà?” tôi bỗng hỏi một cách tàn nhẫn.

Câu hỏi là cú đau cho nàng. Nàng hít một hơi thật sâu như để vượt lên nó, rồi thở ra, và nói sau một hồi im lặng:

“Bây giờ, cô ta phải cưới cha anh để không lâm vào cảnh không chồng mà chửa. Hay là anh nghĩ chúng ta đang ở Thụy Điển hoặc một nước Bắc Âu nào đó để phụ nữ có thể ra giữa đường báo với mọi người rằng tôi sinh con khi nào tôi muốn, tôi có quyền không lấy chồng mà vẫn có con?”

“Giải pháp duy nhất là cô ta chấp nhận bỏ cái thai đi,” tôi gợi ý.

“Không bao giờ có chuyện đó. Anh thử nói với cô ta mà xem, trời đất ơi!”

(Cái câu này, nàng đã nói với tôi hơn một lần rồi!)

“Trời đất ơi,” nàng nói tiếp, “anh chưa lần nào nhắc tới tên cha anh, trừ khi để hỏi xem cha anh còn bao nhiêu sau khi bán nhà! Anh không hỏi xem cha anh có biết anh đã tóm được ai để bán xe. Anh không thích hỏi à?”

Tôi trả lời nàng là giờ đây tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, quay đi quay lại, hàng tỉ lần trong một giây, không theo một hướng nào, và không đi đến đâu, đó là: nếu Z có thai thì cô ta phải nạo ngay lập tức. Tôi sẽ tìm cho cô ta một bác sĩ.

“OK, anh cứ thử đi! Nhưng cũng nên đợi một chút để xem cô ta có thai thật không.”

Vài giờ sau, nàng gọi điện cho tôi sau khi đã rời khỏi căn hộ của tôi. Nàng bảo nàng không muốn mua xe nữa, dù tôi có hạ giá, thậm chí tặng không cho nàng! Tôi trách nàng đã tàn nhẫn với tôi trong khi tôi đang trong giai đoạn khó khăn này. Hoạn nạn mới biết ai là bạn. Nàng bảo sợ gì, sau khi đăng quảng cáo bán xe, tôi hẳn là đã có cả trăm người đòi mua xe. Nàng trêu tôi vì biết thừa rằng tôi chả nhận được một lời dạm nào tử tế cả. Có mỗi một gã gọi điện hỏi tôi “xe Subaru model Mỹ” nghĩa là gì.

Tính từ “Mỹ” không lấy được cảm tình của những ai có ý định mua xe? Phải chăng, người ta phản ứng như thế, thậm chí một cách vô thức, để bày tỏ sự tức giận với chính sách của Bush và chính quyền

Hoa Kỳ lúc nào cũng ủng hộ Sharon và cuộc đàn áp phong trào Intifada tại Cisjordani và dải Gaza?

Dù không phải thế thì một điều chắc chắn là tất cả đều muốn tẩy chay hàng hóa Mỹ.

Vì lương tâm nên tôi đã ghi trong quảng cáo rằng xe model Mỹ. Có phải do vậy mà giờ đây xe tôi rơi vào tình trạng không có ai mua? Tôi không nghĩ thế chút nào.

Tôi nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình trong cách cư xử với Leila. Thật không khôn ngoan khi tỏ ra thô thiển và tàn nhẫn như thế với nàng. Tôi còn cần đến nàng, nàng có thể báo cho tôi mọi tin tức về cha tôi và về Z, là cầu nối của tôi với họ từ khi em gái tôi rời nhà đi lấy chồng và sau đấy chả còn quan tâm gì tới gia đình chung, như thế trên đời này chỉ tồn tại mỗi thằng chồng của nó. Thêm nữa, nó cũng không chống lại đám cưới của cha tôi, thậm chí còn ủng hộ nữa kia. Cũng dễ hiểu thôi, nó thấy chuyện này có lợi cho nó, giúp nó giải thoát khỏi cảm giác có lỗi với cha tôi khi bỏ mặc ông ở nhà để ra ở riêng.

Z từ chối trả lời điện thoại của tôi. Nhắc máy lên, cứ nghe thấy giọng tôi là cô ta bỏ máy. Tôi không dám đến nhà cô ta mà không báo trước vì sợ nhỡ gặp người khác ở đó, cha tôi, hay anh chị họ hàng cô ta. Nhưng dù sao, tôi vẫn bắt đầu tìm kiếm một bác sĩ nạo thai.

Chỉ Leila mới có thể giúp tôi. Tôi hy vọng là sẽ không mất nàng mãi mãi. Tôi không thể tâm sự với ai, chuyện với Z không thể lộ ra ngoài.

Lần cuối cùng khi gọi cho tôi để bảo là sẽ không mua xe của tôi dù tôi có cho không, Leila đã không giấu số điện thoại. Đó như một kiểu thách thức:

Đây số của em đây này, giới thì gọi đi! Lúc đó, tôi đã hiểu ngay lập tức, với lại dù thế nào thì tôi cũng ghi lại số của nàng vào máy vì tôi không thể nào chấp nhận có những người mình quen mà mình lại không thể gọi điện được cho họ. Giờ thì tôi đang bấm số của nàng. Tôi

nghe thấy tiếng chuông reo, một lần, hai lần... năm lần. Tôi tưởng tượng nàng đang ngắm số máy của tôi trên màn hình điện thoại và khoan khoái vì chiến thắng vợ vẫn này, cười cợt trước sự bất cần của tôi với Z, cách cư xử của tôi, cách tôi cứ bướng bỉnh đòi giữ phẩm giá và tự tôn đàn ông... Chuông reo lần thứ mười thì nàng nhắc máy! “Alô...” Tôi kinh ngạc khi nghe thấy giọng nàng: cứ như thể nàng không biết ai đang gọi cho nàng, như thể số điện thoại của tôi không ghi trong danh bạ máy nàng, như thể nàng đã quên số của tôi... Nàng nói nàng phản đối những trò kỹ thuật khiến con người chẳng còn biết học thuộc là gì. Hơn nữa, từ trước số điện thoại của tôi cũng đã không hiện lên khi tôi gọi cho nàng và nàng mất dấu vết của tôi. Nhưng bây giờ nàng sẵn sàng giúp đỡ tôi.

Bỗng dưng tôi cảm thấy kỳ quái, hy vọng lại bùng nổ trong lòng. Mọi thứ có vẻ lại mỉm cười với tôi một lần nữa. Nàng như một phúc lành, có thể tỏa sáng cho mọi điều, tôi tự nhủ. Giá mà nàng không...

Quả là đáng tiếc!

Tôi bảo Leila là Z không muốn trả lời điện thoại của tôi và tôi sợ đến nhà cô ta mà không báo trước nhỡ chạm trán những người không nên gặp chút nào.

Nàng bảo Z đã kể cho nàng chuyện đó và nói rằng sẽ chẳng ngại đòm cho tôi một phát nếu tôi dám đặt chân tới cửa nhà cô ta.

“Bản anh á?”

“Chứ sao.”

“Cô ta có súng ở nhà à?”

“Em không biết nữa, nhưng cô ta nói với em như vậy. Nghe giọng cô ta thì biết là cô ta không ngại đâu. Thật lòng là em tin rằng cô ta hoàn toàn ý thức được điều cô ta đang nói. Đến độ mà em phải khuyên cô ta bình tĩnh lại, yên tâm đi...”

Trời đất ơi, cứ như trong phim Mỹ!

“Chú ý nhé, cô ta biết là nếu có thai sẽ bị anh ép bỏ đấy!”

Tất cả những gì Leila kể không khiến tôi bỏ cuộc trong vụ tìm bác sĩ nạo thai. Ngược lại là đằng khác, nhờ thế mà tôi đủ dũng cảm và tìm ngay được một vị.

Leila đúng là một cô gái tuyệt vời, rất nhiều phương sách. Giá như nàng không phóng khoáng thế, tôi sẽ tính chuyện với nàng một cách nghiêm túc hơn.

Tôi không muốn gọi điện để lấy hẹn với bác sĩ nạo thai. Tôi sợ rằng ông ta sẽ không tin tưởng qua điện thoại. Luật pháp cấm nạo thai, vì thế mà một bác sĩ chấp nhận làm việc này sẽ có nguy cơ bị bỏ tù, tước giấy phép hành nghề và nhiều nguy hiểm khác, thậm chí có thể bị giết bởi những kẻ cho rằng con người phải tin tưởng vào những gì mà Thượng đế đã quyết định cho mình. Thế nên tôi muốn kín đáo một chút và đến thẳng nhà ông ta để nói chuyện tay đôi.

Ông ta có hai phòng tiếp khác nhau: phòng thứ nhất dành cho bệnh nhân bình thường, phòng thứ hai dành cho người đến nạo thai. Bà thư ký đưa tôi vào phòng thứ nhất, nhưng khi nghe tôi đề cập vấn đề thì ông ta yêu cầu tôi ngừng nói và dẫn tôi sang phòng thứ hai. Cái đầu tiên đập vào mắt tôi khi bước vào là một tấm áp phích lớn treo trên tường, sau bàn làm việc. Nó đã được treo ở vị trí này để bất cứ ai vào đây cũng có thể nhìn thấy. Đó là bức ảnh của tiến sĩ Hawwar, một bác sĩ mà khi cần, người ta biết rằng ông chấp nhận nạo thai và không giấu giếm điều đó. Khi ông bị giết, chẳng ai thực sự lên tiếng phản đối. Báo chí đưa tin về vụ này trong các trang giữa, như thể đó là một chuyện ất ơ nào đó.

Tất cả những điều này tôi được biết trong khi tìm kiếm một bác sĩ nạo thai cho Z. Nhưng tôi giả vờ không biết bức ảnh này là của ai và hỏi ông ta, và ông ta kể lại cho tôi những điều mà tôi đã rõ.

“Ông ta là bạn của ông à?”

“Không, tôi không biết ông ta và chỉ nghe về ông ta sau vụ ám sát. Tôi đã treo bức ảnh này bởi vì trước đây, tôi cũng có nhận nạo thai, nhưng luôn bí mật và rất hiếm. Sau cái chết của ông ta, tôi còn ngại

hơn nữa. Tôi không sẵn sàng cho những nguy hiểm như thế, hy sinh đời mình cho một việc mà tôi chấp nhận làm không phải vì tiền như người ta nói về bác sĩ Hawwar, mà vì lòng nhân đạo, vì tôi thấy như vậy là cần thiết. Trong con mắt của những kẻ giết người kia, như thế có khi còn đáng chết hơn nữa! Ông hiểu chứ? Chúng ta hãy nói sang vấn đề của ông: Điều gì đã đưa ông tới đây?”

Tôi giải thích với ông ta rằng vợ tôi có thai ngoài kế hoạch và chúng tôi muốn cô ấy bỏ nó đi. Ông ta hỏi là vợ tôi có đồng ý không và tôi trả lời là có, đương nhiên, chính cô ấy muốn như thế. “Sức khỏe cô ấy tốt chứ?”

“Mọi thứ đều ổn.” Thấy ông ta có vẻ do dự, tôi muốn gây sức ép một chút, thuyết phục ông ta, và đưa thêm các lý lẽ. Tôi có cảm tưởng là có thể làm thế được vì trước đó tôi đã nhìn thấy trong phòng này rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ lòng ngưỡng mộ của ông ta với văn hóa Mỹ, đặc biệt là một bằng cấp của một trường đại học tuy tên khó đọc nhưng rõ là nằm ở Boston, Hoa Kỳ. Tôi bảo ông ta rằng như thế là quá phí phạm, ý tôi muốn nói là ở Liban, rằng trong thế giới Ả Rập, người ta đã đủ trẻ con rồi. Tôi nói câu này như thể tôi và ông ta đồng ý với nhau về việc tỷ lệ sinh đẻ trong khu vực thế là quá cao. Tôi cảm giác đó chính là điều ông ta muốn nói khi giải thích cho tôi rằng ông ta ủng hộ nạo thai, xuất phát từ quan điểm triết học. Ông ta không trả lời tôi. Nhưng sau khi đã ghi lại tất cả những thông tin mà tôi cung cấp vào máy tính, ông ta bảo tôi rằng ông ta chỉ chấp nhận nạo thai với mục đích chữa bệnh, đúng theo luật pháp qui định. Tôi cho đó là một lời từ chối và ngay lập tức đáp lại rằng vợ tôi bị trầm cảm nặng.

“Hãy gọi lại cho tôi hai ngày nữa!”

“Tôi muốn đến tận nơi chứ không gọi điện.”

“Thế thì cả hai vợ chồng cùng đến!”

Hai ngày sau, tôi quay lại một mình. Ông ta tiếp tôi trong phòng “bình thường” và không mào đầu, giọng ít niềm nở, nói với tôi rằng

tôi làm mất thời gian của ông ta, rồi bất ngờ hỏi: “Vợ ông đâu? Hay chính ông muốn bà ấy bỏ thai đi?”

“Vợ tôi không thể đến hôm nay, cô ấy ốm lắm, nhưng cô ấy sẽ đến nếu ông sắp xếp được buổi khám.”

Tôi đã làm mọi cách, với sự giúp đỡ của Leila để thuyết phục Z đến gặp bác sĩ cùng với tôi, hoặc một mình, hay với Leila. Cô ta từ chối bằng một giọng rất khiêu khích chứng tỏ rằng mọi bàn bạc, mọi cố gắng khuyên can đều vô ích với cô ta. Nhờ Leila làm trung gian, tôi dọa cô ta rằng tôi sẽ gây xì căng đan, sẽ đến gặp anh cô ta và người thân của cô ta để kể sự thật cho họ và chính họ sẽ ép cô ta phải bỏ cái thai đi.

“Không! Trong bụng tôi có gì, đó là việc của tôi,” cô ta nhắc lại, “và không ai có quyền tham dự. Đó là con tôi, nó có cha hay không, không quan trọng!”

Trời đất ơi!

Không cha?

“Dọa nạt tôi cũng vô ích thôi, vì dù sao cũng chả có mấy ai quan tâm đến tôi sống chết ra sao. Nếu không thì anh tôi cũng chả để tôi ở một mình khi cha mẹ tôi qua đời. Tôi mà xinh đẹp ấy à, anh ấy lại chả đến ở cùng tôi hay bắt tôi đến ở nhà anh ấy cho tới khi tôi lấy chồng mới thôi.”

Z chắc chắn rằng cái tin cô ta mang thai nếu có lộ ra thì cũng chẳng có mấy hậu quả. Trên thực tế, thậm chí có thể chính là điều cô ta mong muốn. Thế nên nó chẳng khiến cô ta lo lắng, chỉ có tôi mất ăn mất ngủ mà thôi!... Tôi không có tin tức gì của cha tôi, tôi chẳng hỏi Leila và nàng cũng chẳng kể gì cho tôi. Tên ông đã trở thành từ hù và chúng tôi không còn dám nhắc đến nữa.

Tôi đã nghĩ rằng sau khi cho tôi một bài học bằng cách hỏi có phải chính tôi đã muốn ai đó nạo thai (chứ không phải ngược lại), ông bác sĩ tạm dừng lại đây, thế mà ông ta cứ tiếp tục, kết án tôi tội giả mạo, không thật thà. Tôi đang sợ là ông ta sẽ lấn tới, và thậm chí có thể kết

tội tôi làm việc cho ai đó, đến văn phòng của ông ta để bắt ông ta rồi mang ra ánh sáng tất cả những gì ông ta muốn giấu. Nhưng ông ta giải thích cho tôi là hôm qua cha tôi đã tới, bảo ông ta rằng tôi là thằng dối trá, rằng người phụ nữ đó không phải là vợ tôi, và cô ta chẳng hề muốn bỏ cái thai đó đi, trái lại mơ ước duy nhất của cô ta là sinh được một đứa con xinh đẹp. Cha tôi đã lật rõ tên họ của tôi cho ông ta (vì trước đó tôi dùng tên giả để xin gặp).

Lạ nhỉ!

Ai đã nói chuyện này với cha tôi? Tôi đã van xin Leila đừng kể gì với ông.

Thế thì chắc chắn là Z rồi! Chính cô ta đã kể cho cha tôi mọi chuyện đã xảy ra giữa tôi và cô ta, đầy đủ mọi chi tiết, không giấu giếm gì cả, để hạ thấp tôi, làm nhục tôi, để ông chống lại tôi, trả thù tôi hay chỉ để ông biết rằng cô ta muốn giữ cái thai lại nếu đúng là cô ta có thai.

Cô ta khiến tôi cáu điên! Lại cả cha tôi nữa!!!

Thay vì được lợi từ tình hình mới xảy ra, tôi lại rơi vào thế bí với cái thai này, phải đối đầu với cô ta và thậm chí cả với cha tôi! Trời đất ơi! Tại sao tôi lại phải chịu một sự bất công như vậy?

Ông bác sĩ tổng tôi ra cửa, không để tôi kịp mở miệng thanh minh thanh nga.

“Cho tôi một giây thôi, chỉ cần một giây để giải thích cho ông mọi chuyện!”

Bà y tá sập cửa ngay vào mũi tôi. Tôi muốn cho cha tôi một trận. Tự nhiên lại sinh ra cái gọi là tình phụ tử. Cha tôi, lão Nazi khốn nạn, tên phát xít đã dám trả lời anh tài xế tắcxi khi anh này than vãn là không sao kiếm đủ tiền để nuôi sáu đứa con: “Đẻ lăm thế không biết! Anh tưởng tinh trùng của anh báu lăm đấy mà vung vãi?”

Tại sao lại có thể như thế? Tôi muốn hỏi ông bác sĩ, tại sao tất cả những gì tôi làm lại quay lại chống tôi?

Điều khiến tôi tức giận hơn cả đó là tôi đã tin chắc, thậm chí cho tới tận hôm nay, là nếu ông bác sĩ kia biết nguồn cơn câu chuyện, thì sẽ đứng về phía tôi. Bỗng nhiên, tôi thấy như thế thật bất công.

Leila cho tôi biết rằng cha tôi và Z đã quyết định cưới ngay không chần chừ nữa, và cha tôi đã dọn đến ở nhà cô ta. “Cha anh còn kiên quyết từ chối vụ nạo thai hơn cả Z,” Leila kể.

Chính nàng đã kể cho tôi như thế, đêm ấy.

Rằng cha tôi muốn hành động trước tôi để ngăn không cho tôi làm xì căng đan.

Tôi không ngờ chuyện này lại có kết quả tệ hại như vậy. Cha tôi đã thành công trong việc muốn tôi phải đau khổ.

Khi tôi hỏi Leila rằng nàng có giải pháp gì không, nàng chỉ bảo: “Anh im đi, còn gì nữa mà làm! Im đi, cứ sống như không có chuyện gì xảy ra.”

Nhưng nếu tôi im thì Z cũng sẽ im? Cô ta, mẹ của đứa con tôi, vợ của cha tôi, cô ta sẽ giấu sự thật đó cả đời?

“Nếu trong đầu anh cứ luẩn quẩn mãi những câu hỏi kiểu này thì có nghĩa là anh chưa sẵn sàng để câu chuyện này sang một bên!” Leila nói.

“Nhưng có cách nào để làm khác không? Thế cha anh sẽ giữ bí mật không? Ông ấy có thể suốt đời giả vờ làm cha của con trai của con trai mình không?”

“Nó có thể là con gái!” Leila đùa.

“Anh hãy bình tĩnh,” nàng nói tiếp, “đừng có phản ứng nhanh như điện ấy, hãy để bọn em bình tĩnh tìm một giải pháp trước khi cái bụng bầu của cô ta rõ hơn.”

Ôi, trời đất ơi!

Đầu óc tôi quay cuồng như trong cơn động đất!

Tôi đau đớn tự nhủ rằng uống một viên Panadol hay Aspirin bây giờ cũng chả giải quyết được gì.

Tôi say quá rồi, không thể tập trung đầu óc được nữa. Tôi chỉ có thể chịu nổi giọng nói của Leila, đó là cái duy nhất có khả năng cho tôi một chút sức lực.

Vài ngày sau, Rafic gọi điện cho tôi. Để chúc mừng tôi đã bình phục sau tai nạn xe hơi đó, chứ không phải là vì chuyện khác, đương nhiên rồi. Như thế xin lỗi tôi là đã gọi điện muộn quá, và để lên tinh thần cho tôi, cậu ta bảo trên đời, mọi thứ đều có thể thay thế được, trừ chính cuộc đời!

Tôi cảm ơn cậu ta đã gọi điện và nói: “Điều ấy quá chuẩn!”

HẾT

MỤC LỤC

1. LỜI NÓI ĐẦU
2. 1
3. 2
4. 3
5. 4
6. 5
7. 6
8. 7
9. 8
10. 9
11. 10
12. 11

Table of Contents

LỜI NÓI ĐẦU

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11